

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Gecenin Yaratıkları

Kaçış Adası

Marianne de Pierres

Yıldızın parlasın!

DE
X

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <http://rar1ey.org>

Gecenin Yaratıkları

KAÇIŞ ADASI

Marianne de Pierres

AnemoN

1. KISIM

retra

Anemo N

Birinci Bölüm

Retra parmaklarını kalçasına bastırdı. İtaat bandından gelen yoğun acı, geçmek bilmeyen bir mide bulantısı ve zonklamaya dönüşmüştü. Belki de kötüleceği kadar kötülemişti bile, öyleyse yerleşkeyi terk etmesinin zamanı gelmişti.

Dönüp arkasına baktı. Ne peşinden bağırان vardı ne de onu takip eden bir ışık. Mühür yerleşimini Mezar'ın geri kalanından ayıran paslı kafes çit, karanlıkta gri bir kale duvarı gibi yükseliyordu. Ve Retra'nın ona tırmanması gerekiyordu.

Acıyı kafanda bitirmelisin.

Baba'nın Retra'yı dövdüğü günlerden birinde, abisi Joel böyle söylemişti. İxion'a gitmek için kaçarken, Retra'nın en net hatırladığı şey bu sözdü. Bunu düşünmek ona umut veriyordu. Acıyı kontrol edebilirdi. Bunu yapabilirse abisinin peşinden gidebilirdi.

Böylece alıştırma yapmaya başlamıştı. Kolunu burkarak ya da tenine keskin bir şey batırarak, tüm o acıya rağmen, saatlerce düşünme ve hareket etme alıştırması yapmıştı.

Ve işte zamanı gelmişti.

Mavna, römorkörlerin kömür nakliyesi yaptığı yerde, eski limanın rampasında bekliyor olacaktı. Farelerce kuşatılmış rezil

tersane sokaklarında Retra, kendi kaçış yolunu arıyordu.

Suya ulaşmak için şehir sokaklarından aceleyle geçerken, diğerleri de ona hızla yaklaşılmaktaydı. Botlarının kaldırım taşlarında çıkardığı sesi, nemli havada hızlı hızlı hisırdayan ağır nefes seslerini duydu. Onun gibi acele ediyorlardı.

Kaçırmayalım! Buralarda bir yerlerde!

Joel ona, mavnanın yılda iki kez, akşamın örtüsünün altına gizlice sokularak geldiğini ve mutsuzları Ixion'a götürdüğünü söylemişti. *Ne zaman geleceğini kimse bilemez. İhtiyarların onu durduramamasının sebebi de bu. Konfetiler yağar. Ancak kodu bilirsek okuyabiliriz onları.*

Ne kodu? demişti Retra. Ben kod falan bilmiyorum.

Kod Angel Arias.

Ixion nedir peki? diye sormuştu abisine.

Annesiyle babası duymasın diye yüzünü onunkine iyice yaklaştırmıştı. *Öyle bir yer düşün ki orada hiç İhtiyar olmasın. Hiçbir kural, hiçbir ceza olmasın. Sadece müzik, eğlence ve özgürlük. İşte Ixion öyle bir yer, Ret. Ixion benim içimde.*

Bu konuşmadan kısa bir süre sonra da kaçmış, Retra'yı yalnız bırakmıştı.

Koşarken sis yüzünü yalıyordu ama sadece belli belirsiz bir üşüme hissediyordu. Acı geri dönmüştü. Zonklama dalgaları her adımında onu biraz daha yavaşlatıyordu. Nefesi kesildi ve sendeledi ama yürümeye devam etti. Diğer insanların onu geçmesine izin vererek, caddenin kenarına yanaştı.

Şimdi duramazdı. Baba onu burada bulacak olursa, öldürseye döverdi. Ixion'a kaçarken yakalananlara bağışlanma yoktu. Sadece azar ve utanç.

Fakat zonklama boydan boya bacaklarına ve karnının içlerine doğru yayıldıkça, dünya başına yıkılacak gibi hissetmeye başlamıştı. Yıkık dökük binalar üstüne üstüne geliyor, büyüdük-

çe büyüyen kaldırım taşları ayaklarının altından kayıyordu.

Tekrar durdu ve derin bir nefes alabilmek için peçesini kenara itti. İleride, yanıp sönen bir dizi parti ışığının aydınlatığı mavnayı gördü. Tüm yapması gereken caddeyi geçip kumsaldan rampaya ulaşmaktı. Hepsi bu.

Bir ayak öne. Diğeri yanına. Bir ayak öne. Diğeri yanına.

Issız sokak boyunca.

Fakat botları kuma değdiği an, mavnanın motoru gürüldeyerek çalıştı ve asma köprü kapanmaya başladı.

Bekle...lütfen bekle...

Felç edici acıya aldırmadan arayı koşarak kapattı ve kendini, kapanan köprüye doğru attı. Elinin köprüye yetişememesi ölüm demekti: Kıyafetlere sarılı bedenini dibe çeken soğuk, karanlık suda ölüm.

Ve eğer tutunamazsa, ölmek belki de en iyisi olurdu.

Kolları köprünün ucuna uzandı fakat tam tutunamayan parmakları aşağı doğru kaymaya başladı.

Hayır!

Birdenbire güçlü soğuk eller tarafından mavnanın güvenli kollarına doğru çekildi. Fakat o bir anlık rahatlama hissi, kurtarıcısını görünce tuzla buz oldu. Yaşayan bir ölü kadar soluk yüzlü, soğuk bakışlı bu adamın uçuşan uzun saçları, içinden kaçarak geçtiği gece kadar karaydı. Yüzündeki kemikler arasında gergin ve kuru duran cildi bir iskeletin son kalan etlerine sımsıkı sarılmasını andırıyordu.

“İxion’a giden yola hoş geldiniz. Sonsuz-gece, sonsuz-çocukluk, uyku-suzluk adası. Yıldızınız parlasın!” dedi ve Retra’yı alaycı bir şekilde selamlayıp uzun güvertenin gölgeleri arasında kaybolarak Retra’yı yaptığı şeyin verdiği ürpertiyle baş başa bıraktı.

“Sence hepsi böyle midir?”

Düşüncelerinden silkinerek sesin sahibini arandı. Ses, mavnanın nemli karanlığına sokulmuş bir kıza aitti. Düz sarı saçları omuzlarından aşağı dökülüyordu. Retra hiç bu kadar açık renk saç görmemişti. Kızın saçlarına dokunarak gerçek mi yoksa ay ışığının aldatmacası mı anlamak istedi.

Bunu yapmak yerine kızın yanına, gölgelerin arasına çömelerek, “Hangi hepsi?” diye sordu.

“Erginler.”

“Ergin de nedir?”

“Konfetiye okumadın mı?” diye sordu kız.

Retra zaman zaman Ixion’dan uçarak gelen balondan gondolları ve onlardan Mezar’ın ıslak ve taş sokaklarına dağılan broşürleri düşündü. Bir seferinde, Baba onları topladığı için Retra’yı kırbaçlamış, sonra broşürleri odun ateşinde yakmıştı. Ama Joel içlerinden birini gizlice eve getirmiş ve Retra’ya onun sırlarını fısıldamıştı. “Evet. Bir kere.”

Kız karşısında bir geri zekâlı varmışçasına iç çekti. “Erginler Ixion’un Muhafızlarıdır. Sana göz kulak olurlar. Her şeyi bilirler. Orada yaşamak için fazla yaşlandığın zamanı bile.”

“O zaman ne olur peki?”

Kız umursamazca omuz silkti ama Retra kızın gözlerinde, mavnanın küpeştesini sarmalamış parti ışıklarıyla bir an renkleneyen heyecan parıltısını fark etti.

“Nereden bileyim? Bu benden yıllarca uzaktaki bir şey.” Muzip bir şekilde gülümsedi. “Daha on yedi yaşındayım. O zamana kadar katılmam gereken bir sürü parti var,” dedi.

Retra midesinin burulduğunu hissetti. “Ben daha önce hiç partiye gitmedim.”

Kız bir parmağını ağzına sokup emdi. “Hiçbirimiz gitmedik. Ama ben bir süredir, yakışıklı bir çocuk beni dansa kaldırırsa ya da bir yerlere gitmeyi teklif ederse nasıl davranaca-

ğımın alıştırmalarını yapıyorum.” Kıkırdadı. “Her neyse, benim adım Cal, seninki ne?”

Retra tereddütle renkli ışığa doğru eğildi ve peçesini kaldırdı. “Ben de Retra.”

Cal’ın gülümsemesi kayboldu. Yüzünü buruşturdu. “Peçeni fark etmemiştim. Sen bir Mühürlü’sün. Ixion’da Mühürlülere sevmezlermiş. Neden biliyor musun? Açılmaları fazla uzun sürermiş de ondan. Bazıları daha açılmadan kafayı yermiş.”

Retra kaskatı kesildi. Cal’ın söyledikleri yüzünden şok olmuştu. “Nereden biliyorsun ki bunu?”

Cal bir şey yakalamışçasına yavaşça ondan uzaklaştı. “Ama bir mantığı var değil mi? Siz süper-saflar biraz sorunlu oluyorsunuz. Size biraz özgürlük verildi mi ‘çat.’” Parmaklarını şıklat-tı. “Bazılarınız içine kapanıyor, diğerleri ise deliriyor – yani en azından benim duyduğum böyle. Sen hangi gruptansın acaba?”

Süper-saf. Mezar’ın geri kalanı onlardan böyle mi bahsediyordu?

Evet, belki Cal hakaret etmeyi çok iyi biliyordu ama Retra’nın hakkında en ufak bir fikri olmadığı kesindi. Mühürlülerin tek özelliği yerleşkelerde yaşamaları değil, mühürlü zihinlerinin içerisinde yaşamalarıydı. Bir Mühür çocuğunun ilk öğrendiği şey, düşünce ve duygularıyla insanlar arasına nasıl perde çekileceğiydi.

Retra’nın Joel’i bu denli özlemesinin sebebi de tam olarak buydu. Sadece onunlayken sırlarını fısıldayabiliyor, sadece onunla duygularını paylaşıırken kendini güvende hissedebiliyordu. “Biz sorunlu değiliz,” dedi. “Bu bizim..” Doğru kelimeyi aradı. “Mahremiyetimiz.”

“Bu yüzden mi okula veya Konsey toplantılarına gitmiyorsunuz? Bu yüzden mi o aptal yerleşkede yaşıyorsunuz? *Mahremiyetiniz için öyle mi?*”

Cal'ın iğneli sözleri Retra'nın sinirlerini bozmuştu. "Biz de Yüz-Okulu'na gidiyoruz," dedi.

"Yüz-Okulu saçma sapan bir şey, tüm yaptığınız kare bir kutunun üstündeki bir öğretmen kafasıyla konuşmak."

"Bu kanıtlanmış bir öğrenme yöntemi."

"Kanıtlamış bir öğrenme yöntemi," diye taklit etti Cal. "Okula öğrenmek için gitmezsin ki. Okul sadece arkadaş edinmek içindir. Bunu herkes bilir. Hem hiç kimseyi görmüyorsan nasıl arkadaş edinebilirsin?"

"Be-ben, kimseyi görmüyor değilim. Ailem var mesela... muhaf..." Retra durdu. Fazla konuşmuştu.

"Muhafız mı? Siz Muhafız gözetimine mi alınmıştınız? Ne suç işlediniz?"

Retra başını öne eğdi. Muhafız, Joel gittikten sonra ailesini izlemeye almak için gönderilmişti. Ama Retra bunu ya da herhangi başka bir şeyi Cal'a anlatmak istemiyordu.

"Tamam, her neyse, sonuçta aile sayılmaz." Cal ayağa kalktı. Çok uzun boylu değildi ve beyaz saçları neredeyse beline kadar geliyordu. Kuzey Mezar'da kızlar saçlarını toplamak zorundaydı ama Cal saçlarını açmıştı bile. Retra mahcup oldu.

Cal'ın güverte boyunca yürüyüp, mavnanın geniş kamara-sında gözden kaybolmasını izledi.

Biraz sonra, o taraftan gelen mırıldanmalar kulağına çalındı. Diğer kaçaklar orada olmalıydı. Belki de onlara katılmalıydı; orada yiyecek içecek bir şeyler de bulabilirdi. En son yemek yiyeli bir günü geçmişti. Annesi kumara,* ciğer kavurması ve taze börülce yapmıştı. Joel'in kaçtığı akşam yediklerinin aynısı, gözetime alındıkları akşam, Muhafız'ın itaat bandını Retra'nın kalçasına zımbaladığı akşam. Sonra da aileyi yemek yerken, giyinirken ve diğer bütün durumlarda izleyebilmek için, evin

* Yeni Zelanda'ya özgü bir tür tatlı potatoes. (yay.n.)

her tarafına elektro-gözler yerleştirmişti.

Baba bu müdahaleyi kefaret olarak görüp kabullenmişti. Anne üzüntüsünden neler olup bittiğinin tam olarak farkında bile değil gibiydi. Ama Retra bütün bu olanlardan nefret ediyordu. Banyodan sonra, vücudu henüz ıslakken duş kabininin içinde giyiniyor; bu yüzden de gün boyu nemli elbiselerinin içinde tir tir titriyordu.

Açlık midesini tırmalayıp acı vermeye başladığından hızla bulunduğu zamana dönüverdi. Uyuşmuş bacaklarını salladı ve kendini ayağa kalkmaya zorladı. Son öğününden sonra hiçbir şey yememiş, açlığını yabanmersizini suyu içerek bastırmaya çalışmıştı.

Acı seni kusturabilir. Aç mideyle hareket etmek en iyisi. Joel de böyle söylemişti.

Ama şimdi iyice güçsüz düşmeden bir şeyler yemesi gerekiyordu. Yine de içine bir kurt düşmüştü. Bu yemekler güvenli miydi? Ya diğerleri de Cal gibiyse? Ya onlar da Mühürlüleri hor görüyorlarsa? Retra sosyal ortamlara pek alışkın değildi. Mühür yerleşkesinde onun yaşındaki insanların bir araya gelmesi yasaktı.

Ama bu Retra'nın hiçbir zaman umurunda olmamıştı. Joel'le birlikte olduğu sürece tabi. Joel gittikten sonra yalnızlık onu, ölü kemiklerin üzerindeki kurtlar gibi kemirmişti. İşte o zaman fiziksel acıya dayanma alıştırmaları yapmaya başlamıştı. Böylece dikkatini, içindeki sızıdan başka bir tarafa yöneltebiliyordu. Şimdi ise Ixion yolundaydı ve acı yerini boş bir korkuya bırakmıştı.

Kamaraya kadar tırabzanlara tutunarak ilerledi. Adımlarını saymak onu rahatlatıyordu.

Evinin ön kapısından çıkınca, ana avlunun gri kaldırım taşlarını geçip de ayrı yürüme yollarının sonundaki Mühür yerleşkesi çitlerine 1592 adımda ulaşılıyordu. Onları kafasında birçok sefer saymış, üzüntüsünü uzaklaştırmak için zihnini numarala-

ra boğmuştu. Yerleşkenin giriş kapısı, Mezar tüccarlarının geldiği pazar günleri dışında hep kilitliydi.

1492. adında itaat bandı parlamaya başlar, hemen ardından da acı gelirdi. Çitlere tam yüz adım kala. Saplanma ve rahatlama, sonra daha sert saplanma. Tıpkı bir damga demirinin tene ilk değdiği an cızırdaması, sonra tenin daha derinlerinde dayanılmaz bir ıstıraba dönüşmesinden hemen önce oluşan endorfin yoğunluğuyla gelen bir anlık rahatlama gibi.

Retra damgalanmanın nasıl bir his olduğunu biliyordu. Mühür kızları ve erkekleri damgalarını ergenliğe girdiklerinde alırlardı. Güçlü olanlar kızgın demir tenlerine değdiğinde hiç ses çıkarmazlardı. Retra güçlülerden değildi. O zamanlar.

Yirmi beş, yirmi altı, yirmi yedi... Ağrılar geçmişti ama şimdi de sakinleşebilmek için sayma ihtiyacı duyuyordu.

Kamaraya ulaştığında yavaşladı. *Elli. Elli bir.* Ambarın köşesini döndü. Gözüne merdivenler çarptı. Sonra, büyük bir masanın üstünde sallanan görünmez tellere takılı toplanmış, mavnanın geniş ve düz kık tarafını gördü.

Kaçakların bir kısmı masanın etrafında toplanmıştı. Masanın üstündeki lekesiz çelik kaplarda yemek artıkları vardı. Geri kalanlar ise gruplara ayrılmış, yerlerde oturuyordu. Cal da oturanların arasındaydı.

Yetmiş beş, yetmiş altı. Retra masadaki kek kırıntılarına ve ne olduğunu anlayamadığı bir hamur işine doğru uzandı. Diğerlerinin çoktan yemiş olması, ona yemekleri denemek için güven vermişti.

Yiyecekleri montunun cebine tıktırıp geri geri uzaklaşmaya başladı. Ta ki elleri kamaranın duvarına asılı bir can simidinin sert dokusuna değene kadar.

Pruvaya dön, dedi kendi kendine. Fakat, gelip de önünde dikilen Ergin'i görünce göğsü sıkıştı. *Ne istiyor?*

Tek kelime söylemeden, Retra'yı tutacakmış gibi öne eğildi ama son anda kızın belinin yanından elini can simidinin arkasındaki karanlık boşluğa uzandı.

Kısık bir çığlık duyuldu.

Ergin ani bir hareketle geriye çekilince boşlukta kalan bir çocuk savrulurken Retra'ya çarptı ve onun uzanmış bacaklar üzerinden tökezleyerek Cal'ın ayaklarının dibine düşmesine sebep oldu.

Genç bir kadın can simidine tutunarak, "Hayır!" diye karşı koydu. Fakat, Ergin onu kuvvetle çekti ve kamara merdivenlerine doğru sürükledi.

"Fazla yaşlı olmalı," dedi Cal.

Retra kendini toparlamaya çalıştı. Yutkunarak kurumuş boğazını rahatlatmıştı. Korkudan içi ürpermişti. "Şimdi ona ne olacak?"

Cal omuz silerek yüzünü diğer tarafa çevirdi. "Eğer fazla yaşlıysa buraya gelmeyi denemesi bile aptalca. Onları içeri sokmadıklarını herkes bilir."

Her ne kadar duygusuz konuşuyorsa da sadece umursamaz görünmeye çalıştığı anlaşılıyordu. Retra, kızın bacağını sallayıp durmasından ve kollarını vücuduna sarma şeklinden korktuğunu anlamıştı.

Mühür sessizliği Retra'ya insanların el ve beden hareketlerinden ne düşündüklerini anlama yetisi kazandırmıştı. Cal'a teselli edici bir şeyler söylemek istedi fakat doğru kelimeleri bulamadı. Üstelik, kızın bunu isteyip istemeyeceğinden de pek emin değildi.

Bunun yerine, ayağa kalkıp pruvadan geldiği yolu geri yürüdü.

Motorlar onları dalgaların üzerinden ileri ittikçe hava daha da soğuyordu sanki. Sis pruvayı boydan boya kaplamış ve mavnayı perdelerin arasına gizlemişti. Öyle ki sarkan parti ışıkları

mahmur bir gökkuşağından ibaretti.

Retra garip bir aroması olan yiyeceğinden ısırıklar alırken yukarı kattan konuşma kırıntıları süzülüyordu. Tadı kötü değildi ve midesindeki kazınmanın şiddetini hafifletmişti.

“Mezar’da her şey için bir kural var,” dedi kızlardan biri. “Ve o çanlar yok mu... Her şey çanlara göre yapılmak zorunda. Tam on iki yaşından beri buraya gelmek için bekliyorum.”

Diğerleri de katıldı. Kimse evini veya ailesini özlediğinden bahsetmiyor, sadece cezalardan, dualardan ve tecritten kurtuldukları için seviniyorlardı.

Ben onlar gibi değilim, diye düşündü Retra.

O parti ve eğlence için can atmıyordu. Bütün istediği Joel’i görmek ve kendini yeniden güvende hissetmekti. Göğsünde tanıdık bir sızı hissetti – hani şu Retra’yı, abisini bulmak için evden kaçmaya iten sızı. Gideli ne kadar zaman olmuştu? Ne zamandır kalbini sıkıştıran bir ağırlıkla uyanıyordu her sabah? Kaybolmuşluk hissiyle bitmeyen, tükenmeyen günler.

O da bu iç karartıcı mavnanın pruvasında korkaklık etmiş midir benim gibi?

Hayır. Joel asla korkaklık etmezdi, babasının ve Mühür Yerleşkesi Konseyi’nin karşısında olsa bile. Damarlarında onu istediğini okumaya, istediği gibi davranmaya iten bir özgür iradeyle doğmuştu. Retra’ya da öyle davranmayı öğretmeye çalışmış ama Retra çoğu zaman fazlaca korkmuştu. Bir seferinde, Retra Angel Arias dinlerken yakalandığında, Joel herkese karşı onu savunmuştu. Suçu üstüne almıştı.

O gün, Retra’nın bir yanı çok sevinmişti; ama diğer yanı Joel’in öğretildiği şekilde sessiz kalmasını istiyordu. Sessiz kalmak demek Baba’nın onu kırbaçlamayacağı anlamına geliyordu; bir de evden kaçıp Retra’yı yalnız bırakmayacağı anlamına.

İkinci Bölüm

Bir ses Retra'yı, soğuk ve rahatsız uykusundan uyandırdı. Zihnini toparlayamadan mavnanın kenarından sarkıp onu rahatsız eden sesin kaynağını arandı. Karanlık deniz, mavnanın alt kısmında kaynıyor, mavnanın kenarlarına su püskürtüyordu. Gözlerine tuz kaçtı. Su hattından gelen bağış çığırışları dinleyerek küpeşteye sarıldı. Bir şeyler yolunda değildi.

Aniden, parti ışıkları söndü ve tam üzerinde görünmeyen kanatların çırpışlarını hissetti. Dizlerinin üstüne düştü ve orada kalmaktan korkarak sürünerek kamaraya döndü.

Merdivenlere ulaştığı an, mavna bir şeye çarpmışçasına sarsıldı ve Retra boylu boyunca yüzüstü kapaklandı. Uzanmış elleri bir insana değdi. Bir el onu kavrayıp düzgün bir şekilde oturmasına yardım ederken ağzından bir çığlık çıktı.

Yatıştırıcı bir erkek sesi, "Hey, tamam her şey yolunda," dedi.

Onu görebilmek için çabaladı. O pütürlü ışığın altında yapılı ve güçlü biri gibi görünüyordu. Retra çocuğun yanında, beyaz saçları kendi ışığıyla parlayan daha küçük biri olduğunu fark etti.

“Cal?”

Cal çocuğa doğru eğilince gölgeleri birbirine karıştı. Bir fısıldama için fazla yüksek çıkan bir sesle, “O bir Mühürlü,” dedi.

Çocuk aceleyle elini Retra’nın kolundan çekti.

Retra çocuğa mikroplu olmadığını ve kendisinin ondan bir farkı olmadığını söylemek istedi, fakat etraflarındaki gürültü, ısrarlı çığlık ve ayak seslerinin eklenmesiyle yoğunlaşmıştı.

Aniden ortaya çıkan Erginler yanlarından öyle bir hışımla geçti ki Retra botlarının patirtisini duydu, ama döndüğünde sadece uzun paltolarının titreşimini görür gibi oldu.

Yanlarındaki çocuk parmak uçlarında durup kenardan aşağı doğru baktı. Retra ve Cal da onu taklit etti.

Mavnanın sancak tarafında kan kırmızısı bir parlama oldu ve o anda Retra hemen yanlarında giden gösterişli, vatoz tarzı bir sürat teknesi gördü. Hemen üstünde ise dev kanatlarıyla tasmalı yankı-konumlayıcılar cırlayarak uçuyordu.

“Onları nasıl böyle kontrol edebiliyor?” diye sordu Retra. Onların Mezar gecelerinde dolaşıp türlerinin küçük üyelerini avladıklarını gözünün önüne getirince ürperdi. Yamyamlar, diyordu Joel onlara.

“Bu korsan Ruzalia,” dedi çocuk. “O kadın her şeyi yapabilir. Mürettebatına eklemek için insanları kaçıır. Sadece eğlen-ce olsun diye kaçırdığı bile oluyormuş.”

“Bunu sana kim söyledi?” diye sordu Cal.

“Konfetide yazıyor. Bizi onun hakkında uyarıyorlar.”

Retra çocuğun yüz hatlarını okumaya çalıştı. “Ne yazıyor peki?”

“Eğer mavnaya bir saldırıda bulunursa, hareketsiz dur. Ruzalia’nın dikkatini çekmemeye çalış. Söylediklerine göre, onu eğlendiren kişileri seçiyormuş. Eğitilmiş hayvanlar gibi rol

yapıp şarkı söyletmek için.”

Retra çırpılan kanatların yarattığı hava akımdan uzaklaşmaya başlayarak, “Belki de kamaraya gitmeliyiz,” dedi.

“Hayır!” dedi çocuk. Hızlı bir hareketle Retra’nın belini kavradı. “Sakin ha! Orası Erginlerin yaşı geçkinleri götürdükleri yer. Ruzalia her yeri arayacaktır. Özellikle de aşağısını.”

Dokunuşu Retra’yı şok etmişti ama yine de sesindeki tarif edemediği bir şey kendini güvende hissetmesini sağladı. Kendine güveni vardı, tıpkı Joel gibi. İstemsizce ona doğru yaklaştı.

Çocuk, Retra’nın tepkisini fark edip elini gevşetti. Ama sonra tırabzanın köşesinden onlara doğru gelen şeyi görünce tekrar sıkıca kavradı.

Korsanlar birdenbire her yeri doldurmuştu. Güvertede çıplak ayaklarıyla koşuştururken kılıçlarıyla halat yığınlarını ters düz ediyor, kasaların arkalarını dürtüyorlardı.

Bir başka işaret fişeği gökyüzüne yükselip kırmızı floresan ışıklar saçarak patladı.

Bir grup Mezar kaçağı çığlıklar atarak yanlarından geçip pruvaya doğru koştular.

Çocuk, Retra ve Cal’ı mavnanın eğim yapan kenarındaki gölgeli oyuya doğru çekti.

“Sessiz olun,” dedi.

Bir Ergin’in merdivenlerden çıktığını görebilecek kadar kamaraya yakınlardı.

Ergin en üst basamağa ulaştığında korsanlardan biri yukarıdan onun üzerine atladı. Fakat Ergin kenara çekilince korsan güverteye düştü. Hemen ardından da korsanın üstüne çullanıp olağandışı bir hızla onu aşağı doğru sürükledi.

Aşağıdan çığlıklar ve derin hırıltı sesleri duyulmaktaydı.

“Bu da neydi?” diye fısıldadı Retra.

Çocuk parmağıyla korkuluğu işaret ederek, “Şşt,” diye uyar-

dı. Biri tam üstlerindeki korkuluğa ata biner gibi oturmuş, uzun bacaklarını aşağı sarkıtmıştı. Botları neredeyse Retra'nın kafasına sürtünecekken çocuk hızla hamle etti ve Retra'yı sertçe kendine doğru çekip korsanın üzerine basmasına son anda engel oldu.

Botlu kişi yumuşak bir şekilde aşağı atladı ve elinde kılıcıyla hızla merdivenlere doğru koştu. Uzun saçları, deri kaplı omuzlarının üzerinde savruldu. Çevik bir hareket Retra'yı tamamen içeri çekti ve ansızın bütün hırıltı son buldu.

Retra çocuğun nefesini tuttuğunu hissediyordu; onun kalp atışlarını duyar gibiydi. Yoksa duyduğu kendi kalp atışları mıydı? Korkuya alışkındı ama böylesi bir yakınlığa değil; Retra'nın göğsü çocuğun karnında, çocuğun dirseği Retra'nın baldırlarına dayanmış, yüzleri nefeslerindeki nemli sıcaklığı hissedebilecek kadar birbirine yakındı.

Kendini geri çekmeye çalıştı fakat çocuk bırakmadı.

“Bekle! İzle. Şayet...” Sesi gitgide azalmıştı.

Retra kafasını kamaraya doğru çevirdi. Ne demek istemişti?

Bir saniye sonra uzun boylu korsan tekrar merdivenlerde belirdi. Kolunda bükülü duran bir şeyi yarı sürükler yarı taşıyor gibiydi. Retra taşıdığı kişinin yaşı-geçkin olduğunu fark etti. Boştaki eliyle de kılıcını etrafa savuruyordu. Geldiği yoldan geri dönüp, tam olarak Retra'nın yanındaki önceki yerini aldı.

Korsan taşıdığı bedeni tırazanın üstüne kaldırmak için kılıcını yere bıraktığında Çocuk, Cal ve Retra iyice birbirlerine sokuldular. Silah Retra'nın hemen yanına tangırdarak düştü ve etrafa sıcak, yapış yapış bir şeyin sıçramasına sebep oldu.

Yanlarındaki vatoz tarzı botun içinde bekleyenlere, “Tutun onu,” dedi korsan, haşın ve buyurucu bir ses tonuyla.

Korku içindeki genç kadın, “Lütfen bana zarar vermeyin,” diye yalvardı.

“Ben seni kurtarıyorum, tabi eğer sessiz kalır ve sana söylenenleri yaparsan,” dedi korsan. Sonra aşağı eğilerek kılıcının kabzasına elini uzattı ve Retra’yı gördü.

Retra dehşet içinde, felç olmuş gibi donakalmıştı. Korsan onu öldürecek miydi? Yoksa kendisiyle birlikte mi götürcekti?

Ama korsan peçeyi tanıyarak kaşlarını çatı ve kılıcının elinden kaymasına izin verdi. Çocuk onu dizinin üzerine çekerek, kollarını bir çocuğu korur gibi Retra’nın etrafına doladı.

Korsan ikisine baktı ve o bakış Retra’nın o ana kadar yaşadığı her andan uzun sürdü, belki de Muhafız’ın ona itaat bandını taktığı andan bile uzun.

Sonra kadın göz kırptı ve kılıcını diğer yöne çevirmesiyle geldiği gibi ortadan kaybolması bir oldu.

“Ruzalia,” diyerek derin bir nefes verdi çocuk. “Saçları ateşten kırmızı ve kılıcı ateş kadar hızlı,” dedi gülerek, sarsıldığı belliydi. “Sanırım buraya her ne için geldiyse onu elde etti. Ve bu ona yetti.”

Korsan kaptan onu duyabilirmiş gibi sesini gitgide azaltarak, “çıkalım buradan,” dedi.

Retra çocuğun dizinden kayıp, olan biteni izlemek için ayağa fırladı. Korsanlardan bazıları mavnadan denize atlamıştı, onları toplamak isteyen motor da suda dar kavisler çizerek etraflarında dolanıyordu.

“Kimse Ruzalia’yı yakalayamaz. O çok hızlıdır,” diyerek iç çekti çocuk. Artık onlar da ayaktaydı. “Ve zeki...” Sesinde bir etkilenme, hatta belki bir kıskanma vardı.

“Ve şanslı,” diye ekledi Cal.

Retra, vatoz tarzı botun hızla uzaklaşırken suyun karanlığında bıraktığı izlerin silinişini izledi.

Mavnaya sessizlik çökerken parti ışıkları geri geldi. Bir spot ışığı güvertelerin üzerinde gezinmeye başladı ve hâlâ pruv-

da birbirlerine sarılmış halde bekleyen kaçakları görünür kıldı. Erginler güverteyi turlayarak onları tekrar kıç tarafa yönlendirdi.

Retra çocuğa döndü. Onu ilk defa tam olarak spot ışığında gördü ve birden boğazı düğümlendi. Pürüzsüz teni ve dolgun dudakları, kulaklarının etrafında kıvrılarak montunun yakasına kadar inen saçlarıyla çevrelenmişti. Gözleri bal rengi olabilir, diye düşündü, ama belki de gri... O derin, anlam dolu bakışları gözlerini yakmıştı. Ağlamak üzere olduğunu sanmasın diye Retra bakışlarını yere çevirdi.

“Şey be-ben teşekkür...” Sesi kısıldı.

“Ben Markes. Kuzey Mezar’dan.” Elini Retra’nın buğulanmış bakışlarının önüne uzatmıştı.

“Retra, Güney Mühür’den.” Kendi sesindeki özür diler tonu fark etti.

“Duyduğuma göre Erginler Mühürlülerden pek hoşlanmıyormuş. Belki de ismini değiştirsen iyi edersin,” diyerek kibarca uyardı. “Açıkcası, Ruzalia seni almadığı için epey şanslısın. O bu mavnaya binen herkesi tanır. Bunu nasıl yaptığını kimse bilmiyor. Ama yapıyor işte.”

Düşüncesi bile Retra’yı ürpertti. Joel’i tekrar görmek için bütün o yaptıkları – o acı. Eğer korsan onu götürmüş olsaydı... “Bunu neden yapıyor peki?”

Markes omuz silkti. “İşin doğrusunu bilmek çok zor. Kimilerine göre bu bir kurtuluş. Diğerleri ise onun sapkın ve acımasız olduğunu, yanında götürdüklerini kendi evcil hayvanı gibi kullandığını söylüyor. Belki de gerçek bu ikisinin arasında bir yerlerdedir.”

Cal, “Her neyse,” diyerek ona dönene kadar Markes’in omzunu çekiştirdi. “Yaşı-geçkin bunu hak etmişti. Yaşlıysan Ixion’a gelemezsin.”

Spotlar Cal’ın beyaz saçlarının çevrelediği kalp şeklinde-

ki yüzünü, dolgun dudakları ve uzun kirpikli mavi gözleriyle daha da güzelleştiriyordu. Bir bakıma alımlı bir kız olması Retra'da ani bir kıskançlık duygusu uyandırdı.

Retra'nın kıyaslayabileceği bir şeyi olmamasından değildi – Mühür yerleşkesinde kadınlar peçe takarken erkekler de yüzlerinin yanlarını örtecek kadar uzun başlıklar takarlardı. Fakat Cal güzeldi.

“Ixion'a gidecek kadar gençmiş gibi davranmamalıydı,” diye devam etti Cal. “Daha gençken oraya gitme şansı vardı. Şimdi ise orası bize ait. Artık bizim zamanımız.”

“Bazen hepimiz olmadığımız gibi görünmeye çalışıyoruz. Ve bazen bir şeyleri çok geç terk edebiliyoruz.” Markes'in tekrar Retra'ya dönmesinden, Cal'ın fikirlerini tasvip etmediği anlaşıyordu.

Uzandı ve parmağıyla Retra'nın yanağını sildi. “Ruzalia'nın kılıcından kan bulaşmış. Kılıcı sana doğrulttuğunda gıkını bile çıkarmadın.”

Retra ürperdi, hem sesindeki hayranlık hem de vücudunun o dokunuşa verdiği tepki ne yapacağını şaşırtmasına sebep olmuştu. O Ixion'a Cal'inki gibi sebeplerle –partiler ve erkekler için– gitmiyordu. Sadece abisini bulmak istiyordu, o kadar.

Daha fazla bu şekilde yaşamaya devam edemeyeceğim, Ret, demişti Joel. Boğuluyorum.

Abisi her zaman dürtülerine uyan ve hızlı yaşayan biri olmuştu. Retra ise onsuz kaldığı günden beri üşüyordu. Fakat şimdi, Markes'in dokunuşu ve nazik, sakın bakışları içini ısıtmıştı.

“Evet iyi kurtardın. Şimdi gidip üstünü başını temizlemelisin, korkunç görünüyorsun,” dedi Cal. “Yakında Ixion'da oluruz.”

Aralarında büyüyen sessizlikte, motorlar oraya varmak için çırpınırcasına çok daha gürültülü çalışıyor gibiydi.

Retra dilini ısırıp kaşlarını çattı. Cal'ın Markes'la baş başa kalmak istediği gayet açıktı. Retra cesaret edip Markes'a bir bakış attı ve onu bilinçli bir şekilde kendisine bakarken buldu. Buna rağmen, ne onunla gelmeyi teklif etti ne de başka bir şey söyledi.

Cal'ın onaylamayan gözleri ve Markes'in inceleyen bakışları altında el yordamıyla tırabzanları kavradı ve temizlenecek bir yer bulmak üzere kış tarafa doğru seğırtti.

Mavnanın yıkanma kabini, kamara ambarının uzak tarafındaydı. Retra yüzündeki kanı gizleyebilmek için yüzünü yana eğmiş halde kuyrukta sıra beklerken etrafındaki insanların Ruzalia ve Ixion hakkında söylediklerine kulak kabarttı. Söylenenlerin içinde heyecanlı görünen şeyler de vardı, korkutucu olanlar da.

“Benim duyduğum kadarıyla Ruzalia, Ixion'a kaçanlardan biriymiş fakat orayı beğenmemiş. Bunun üzerine kendi yerini oluşturmak için insanları çalmaya başlamış.”

“Çok saçma. Ixion'u nasıl sevmezsin ki? Ixion özgürlüktür.”

“Gemisini gördün mü? Ve o dev yarasa gibi şeyler...”

“Bir Ergin'i öldürmüş. Cesedini mutfığa koydular. Taşırlarken gördüm...”

“Her yere sıçramış, bütün duvarlara.”

Retra yüzüne dokundu. Bu bir Ergin'in kanı mıydı? Midesi bulandı.

Tuvalet kabini boşalınca tökezleyerek içeri girdi. Kapıda kilit olmadığından topuğunu kapıya dayadı. Sarsak hareketlerle peçesini çıkartıp, buz gibi olmasına aldırmadan, yüzüne su çarptı. Ayna yoktu ama zaten Retra'nın da bir aynaya ihtiyacı yoktu. Hayatı boyunca ayna kullanmadan yıkanıp giyinmeye alışmıştı. Mühürlüler aynaların kibri beslediğini düşünürlerdi.

Yüzünün hatlarına hâkim elleriyle kaşlarından elmacık-kemiklerine geçerek temiz olup olmadıklarını kontrol ettikten sonra kulak memesindeki geçmeye yüz tutmuş yarasına dokundu. Bir keresinde kütüphaneye gitmek istediği için Muhafız oraya acı çubuğu uygulamıştı.

Gerçi acı çubuğu itaat bandı kadar kötü değildi. Muhafız bandı takacağı zaman, işlemi engellemesin diye iç çamaşırını kenara iterek, Retra'nın çıplak kalçasına dokunup bastırmış ve sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca orayı incelemişti.

Utancı o kadar yoğundu ki küçülüp yok olmak istemişti. Sonrasında, Muhafız ne zaman istese ağrının tetiklendiğinden emin olmak için günler boyu çeşitli testler yapmıştı. Bazen geceleyin uykusundan onunla uyandırıyor; bazen de akşam yemeği sırasında etkinleştiriyordu. Bir sefer, acı yüzünden çorbasına kusmuştu da Baba daha fazla yemesine izin vermeyip Retra'yı odasına göndermişti. Retra'nın umurunda olmamıştı. Ağlamamıştı bile.

Devamlı acı, alıştırma yapmak demektir.

Alıştırma ise kaçmak demek.

Retra yüzünü incelemeyi bırakıp montunun koluyla yüzünü kuruttu. Saçı toplu olmasına rağmen artıkların hâlâ orada olduğunu hissedebiliyordu. Saçlarını açtı ve parmaklarını içinden geçirdi. Joel kadınların saçlarını toplu ve kapalı tutmak zorunda olmalarının aptalca bir Mühür kuralı olduğunu düşünüyordu. *Gizlenmesi bu kadar gerekli olsa, neden en baştan buna sahip olasın ki, derdi.*

Saygısızlık Joel'e çok kolay geliyordu. Ama Retra'ya göre son derece zordu, sana acımasız davranan birini sevmeye devam etmek gibi. Acımasızlık, içindeki aidiyet hissini ortadan kaldırmıyordu. Retra, Mühür yerleşkesinde kendini güvende hissediyordu.

Ta ki Joel gidene kadar.

Saçlarını tekrardan sardı, peçesini taktı ve topuğunu kapıdan çekti. Mavnanın pruvasına dönecek ve Cal'la Markes'tan uzakta bir yere oturacaktı. Sessizlik düşünüp plan yapmasına yardımcı oluyordu.

Safak vakti Erginlerden biri Retra'nın yanına geldi. Soğuk yüzünden tam olarak uykuya dalamadan uyuklarken Ergin'in tiz sözleriyle irkilerek uyandı.

"Aşağı gel. Hemen."

Cal önceden bu Ergin'e hayranlık duymuştu, fakat Retra ne boş gözlerinde ne de onu ayağa kaldıran cansız buz gibi ellerinde kendisine yakın gelen bir şeyler bulabildi. Deri ceketinin üstünde bir yırtık fark etti. O yırtığın altında görünen ve pek de insan tenine benzemeyen bir şey gözüne çarptı.

Bu onun tekrar titremeye başlamasına sebep oldu. Korkusunu dindirmek için kendi kollarını kavradı ve tırnaklarını avuç içlerine bastırdı.

"Yakında Spiral'den geçeceğiz. Burası güvenli değil."

Retra Ergin'i takip ederek güverteyi geçti ve güneşin ilk ışıklarının pembe parmaklarının ulaştığı dar çelik basamaklara kadar geldi. Kamaraya doğru inerken, duvara bulaşmış koyu kan izlerini gördü. Sanki etrafı aceleyle temizleyen biri o noktaları kaçırmış gibiydi.

Öte yandan, aşağıdaki sıcaklık ve uğultu onu sarıp sarmalamıştı. Kamara güzelce aydınlatılmıştı ve gergin, kıpırdanıp duran, konuşkan Mezar kaçaklarıyla doluydu. Onların bu beklenti dolu halleri bir an için Retra'nın üzerindeki ağırlığı kaldırdı.

Kendisini gözleriyle Markes'ı ararken buldu. Mavnanın bir bölmesine dayanmıştı, Cal ise onun koluna yaslanmıştı. Önceki anlaşmazlıkları çoktan unutulmuş gibiydi.

Retra kamaranın diğer ucuna doğru yöneldi ama Markes gözlerini yakaladı ve gülümsedi.

Derken Erginlerden biri bir davula vurmaya başladı. Diğer Erginler merdivenlerin aşağısında göründü ve kalabalığın içine karışmaya başladı. En uzunları alçak tavanın altında bükülerek duruyor, hepsi aynı boş bakışlarla bekliyordu.

“Herkes otursun,” dedi bir tanesi. “Spiral ayakta geçilecek bir yer değildir. Oturursanız, hepiniz hiper-reaksiyonu sağ salim atlatacaksınız.”

Kamaradaki kalabalık gülerek ve birbirlerinin üzerine düşerek, tek bir kitle gibi yere devrildi. Retra kendini bir duvarın yanındaki küçük boşluğa, etrafındaki insanlara değmemeye çalışarak sıkıştırdı. Kalabalığa alışkın değildi; vücutlarının yoğun kokusu midesini bulandırıyordu.

“Hiper-reaksiyon nedir?” diye sordu içlerinden biri.

“Spiral’den geçerken oluyor. Bazıları çok mutlu hissederken bazıları tam anlamıyla dibe vuruyormuş. Ama sanki sonsuza kadar... sonsuza kadar sürecekmış gibi hissedermişsin,” diye cevapladı yanındaki kız. “Daha sonradan tekrar tekrar bu duyguları deneyimleyenler bile olmuş.”

Ergin tekrar konuşmaya başladı. “Spiral’den geçtikten sonra mavnayı terk edip Kayıt’a geçeceksiniz. Orada etiketleriniz verilecek. Sonrasında ise hayatınız –keyfiniz– tamamen sizindir. Yıldızımız *parlasın!*” Erginler gözlerinde ne anlama geldiği tam anlaşılamayan bir parıltı dolaştı.

Kalabalık heyecanla, “Yıldızımız *parlasın!*” diyerek karşılık verdi.

Retra güneş ışığını arzulayarak küçük yüksek pencerelere baktı. Onu tekrar görmesine daha ne kadar vardı? Gün ışığına susamıştı.

Derken bir uğultu geldi.

Kamara ışıkları aniden söndü ve mavna sallandı, önce hafifçe sonra çılgınca sallanarak Retra'nın omurgasının sarsarken, bir çocuğun gelip onun dizlerinin üstüne devrilmesine sebep oldu. Çocuğun saçının kızıl bukleleri Retra'nın göğsünü süpürürken, çilli yüzünü arsızca göğüslerinin arasına gömdü. Hemen arkasından gelen sallanma, Retra'nın tepki vermesine zaman tanımadan, çocuğun geri düşmesine sebep oldu.

Ortalık boğuk ve ağır bir havaya bürünürken ve şafak aniden tekrar karanlığa döndüğünde, dizlerine sarılarak kendini korumaya aldı. Topluluğun hevesi ve heyecanı korku dolu bir ruh haline dönüşmüştü.

"Neler oluyor?" diye bağırdı biri.

Başka biri, "Batıyoruz!" diye çığlık attı.

"Lanet olsun!"

Zifiri karanlık, korkuya bulanmış sıkış tepiş kamara Retra'nın cesaretini kırıyordu. Gözlerini kapadı. *Joel*. İlahi bir kelime gibi içinden tekrarlıyordu. *Joel*. Gerçekten de onun adını söylemek kendini daha güvende hissetmesini sağlamıştı.

Birdenbire sanki yerçekimi aniden artmışçasına bir ağırlık çöktü. Nefes almak zorlaşmıştı. Korku çığlıkları giderek azaldı.

Ardından, itaat bandından gelen acı geri döndü, üstelik eskisinden çok daha kötüydü. Korkunç, yırtıcı bir acı kalçalarından omurgasına tırmanıp göğsüne yerleşti. Bağırmamak için dilini ısırarak bir top gibi olduğu yerde kıvrıldı, tırnaklarıyla kollarının üstünde oyuklar açıyordu.

Zihni tek bir algıya dönüştü; çirkin, sürungen yaratıklarla ve kötü yerlerle dolu, bir metal külçesi gibi. Ve... ses... Müzik, diye tahmin etti... ama gene de daha önce duyduğu hiçbir şeye benzetemiyordu.

Ellerini kulaklarına bastırarak nabız gibi atan duyguyu bastırmak istedi. O duygu ki zihnini her şeyden ayıkladı ve

aklanıp titreyerek karnına yerleşti. O duygu ki çocuğun geri gelip yüzünü tekrar göğüslerine bastırmasını istemesine sebep oldu. Hassasiyeti engellemek için ellerini göğüs uçlarına bastırdı. Düşüncelerinin vahşiliğine tahammül edemiyordu.

Sonra aniden acı hafifledi ve müzik kısıldı. Mavna hafif sallantısına, kamara ışıklarına geri döndü. Geçişten kurtulan gözleri hızla açıldı. Ergin yüzünde sonsuz mutlulukla ayağa kalktı, ortalığa saçılmış bedenlerin arasında temkinli bir şekilde dikiliyordu.

“İxion’a hoş geldiniz.”

A n e m o N

Üçüncü Bölüm

Botları ve montlarıyla kış mültecileri gibi görünen insanlar mavnadan indiklerinde, olağandışı yapış yapış bir sıcakla yüz yüze geldiler. Müzik geceye, devrilmiş bir şişeden akan yağ gibi yayılıyor, uçuşan binlerce yarasa silueti gökyüzündeki yıldızların ışığını çalıyordu. Retra onların mavnaya doğru, koyu bir kanvas üzerindeki kara bir gökkuşağı gibi üşüşmesini izledi.

Ne kadar çok. Nemli misk kokuları Retra'nın duyularına hücum etti. Bacaklarının arası ve koltuk altları terden ötürü nemlenmişti.

Soğuk bir ses, "İleri bakın," dedi.

Retra bakışlarını gökyüzünden Erginlere çevirdi. Köprü'nün üzerinde durmuş, geçen yüzlerini ezberlermişçesine herkesi dikkatle izliyorlardı. Retra'yı mavnaya çeken Ergin, önünden geçerken başıyla alaycı bir selam verdi. Retra da onun tarafından hatırlanmaktan hoşnutsuz halde büzülerek, uzağından geçmeye çalıştı.

Köprü doğrudan büyük, sade bir binanın arka tarafına açılıyordu. Retra daha ilerisini görmeye çalıştı ama köprü boyun-

ca döşenmiş spot ışıkları görüşünü bulandırıyordu.

Önünde, sıranın ilerisinde Markes ve Cal duruyordu. Markes'in omzunda bir çeşit enstrümanın olduğu kocaman bir çanta asılıydı. Retra onu çalmış olabileceğini düşündü. Mühür yerleşkesinde sadece ihtiyaçların bu tür şeylere sahip olmaya izni vardı. Belki de Kuzey Mezar'da işler farklıydı.

Grup Kayıt bölümüne neredeyse ulaşmıştı. Markes'a yaklaşmak istedi –sadece ona iyi şanslar dilemek için, dedi kendi kendine– ama bunu yapmak Cal'la da konuşmak anlamına geliyordu ve kızın tavırları onu son derece rahatsız ediyordu.

Bunun yerine köprünün ucunda durdu. Birdenbire mavnadan ayrılmak son derece zor gelmişti. Karanlıktan gelen bir şey boğazına dokundu, nemli parmaklar her yanını sıcak bir ıslaklığa bulamaya başladı. O tarafa doğru elini kaldırdı ama hiçbir şeye değmedi.

Kulağında muzip bir fısıltı – hayır, bir düşünce daha ziyade. *Bana gel...*

Başka kimse duydu mu anlamak için etrafına bakındı, ama yanındakiler hevesle ileri bakıyordu. Ergin dışında, o Retra'yı izliyordu.

Başını öne eğdi ve aceleyle ilerledi.

Sıra, her biri kapalı bir kabine yönlendirilen üç gruba ayrıldı. Kendini Markes'in olduğu sıranın yanındakinde bulduğunda çocuk Cal'la birlikte kabinlerden birine girip ortadan kayboldu.

Hemen ardından bir el omzunu çekiştirmeye başlamıştı. “Sen de onlar gibi yapmak ister misin?”

Ixion geçişi sırasında üstüne düşen çocuk karşısında duruyordu. Çilli yüzünü ve farklı farklı yönlerde dağılan kırmızı buklelerini tanıdı. Şimdi, ayakta durunca kendisinden uzun boylu olduğunu ama Markes kadar da uzun olmadığını fark etti. Geçiş

sırasındaki düşüncelerini hatırladığından yüzü kızarmıştı.

“Hey, seni tanıyorum! Senin yumuşak fiti fitilerin vardı.” Göğüslerine utanmaz bir bakış attı. “Ben Rollo. Görünüşe bakılırsa Kayıt’tan sadece çiftler halinde geçilebiliyor. Bunu yapmak ister misin?”

Retra kafasını iki yana salladı.

Çocuğun çapkın bakışları bir anda söndü. “Hey, kızların buraya böyle naz yapmaya geldiklerini düşünmemiştim.”

Retra alınarak çocuğa arkasını döndü. Belki de Cal Mühür-lüler konusunda haklıydı. Joel’i saymazsak, daha önce hiçbir erkekle konuşmamıştı. Mühür kızları ve erkekleri her zaman yaşlı biri eşliğinde dolaşırlardı. Kollarını sımsıkı göğsünde birleştiren arkasında duran Rollo’nun nefesini bilerek ensesine üflemesini göz ardı etmeye çalıştı.

Pislik. Yasak kelimelerden biri, ama içinden söylemek iyi gelmişti.

Fakat Rollo’nun tacizi aniden sona erdi. Onlardan önce kabine girmiş olan çocuk inleyip ağlayarak dışarı fırlamıştı. Kendisini Retra’nın ayaklarına yakın bir yere attı. Parmaklarıyla yüzünü tırmalıyor, kendi gözlerini oymaya çalışıyordu.

Sonra iki Ergin ortaya çıkıp onu taşıyarak götürdüler.

Hiper-reaksiyon fısıltısı ortalığa yayılmıştı.

Dehşet Retra’nın midesini kuşattı, *Bu bana da olacak mı?*

Kendini boş kabine girmeye zorladı. Yere çizilmiş siyah daire ve tavandan sarkan eklemli mekanik bir kol dışında oda boş sayılırdı.

Daireye adım attığı anda kapı arkasından kapandı ve mekanik kol aşağı inince bir avuç dolusu araç gereç ortalığa yayıldı. Bir bant kafasının etrafına sıkıca yerleşirken, kulaklarından ve burun deliklerinden miller içeri girmeye başladı. Omurgasında ve boynunda batmalar hissediyordu.

“Biyolojik yaşı 6.387 gün. Sağlık – kabul edilebilir düzeyde. Böbreküstü modifikasyonları başarılı. Psikolojik/nörolojik profil, yapay etiket tavsiye ediyor. Devam et. Elinizi levhaların arasına yerleştirin,” dedi mekanik bir ses.

Retra sesin söylediğini yaptı ve levhalar ellerini içerde hapsedecek şekilde birbirinin üstüne kapandı. Avcunun ortasına iğne gibi batan miller, Retra’yı acıdan kıvrandırıyor.

Yapay etiket uygulandı. Test oryantasyonu indiriliyor....başlıyor...şimdi...

Karanlık geçtiğinde, başka bir çıplak odanın zemininde uyanıyordu. Odada yalnızdı, tabi Markes’i saymazsa. Elleri ceketinin cebinde, duvara dayanmış, saçları gözünün önüne kıvrılmıştı ve onu izliyordu.

Üzerindeki tuniğin baldırlarına toplanmış olduğunu fark etti. Utanç içinde, aşağı çekti. Sanki onun yakınlığı, kalçasındaki ince zonklamayı hafifletecek; avuç içindeki keskince, mide bulandırıcı yepyeni acıyı durduracakmış gibi, Markes’in yanına yaklaşmak istedi.

Dirseklerinin üzerinde doğruldu. *I – ıh yapmasa daha iyi.* Yapmak istedi en son şey Markes’in önünde kusmak olurdu.

Onun yerine, Markes kızın yanına gelip diz çöktü. Omuzlarını kavrayıp hafifçe salladı ve, “Nasılsın?” diye sordu.

“Ba-bana neler oldu?”

“İğneleme bazı insanlara kötü tesir eder.” Saçlarını, Retra’nın onun gözlerindeki akıcı sıcaklıktan bir titreşim hissedebileceği kadar geriye attı. Sonra yanağını Retra’nın yanağına değdirecekmiş gibi yüzünü yaklaştırdı. “Neden buraya geliş amacının diğer herkesten farklı olduğu düşüncesine kapılıyorum?”

Retra yüzünü diğer yöne çevirdi. Yakınlığı hem nefesini kesmiş hem de onu sevindirmişti. Hiçbir erkekle bu kadar ya-

kınlaşmamıştı daha önce... İçinde bir şeyleri hoplatan bir erkekle hem de.

“Kafamın üstüne bir şeyler koydular. Son-sonra onu test ettiler... Sonra işte burada, senin yanında uyandım,” dedi.

Parmaklarını iyice bastırdı, kemiklerini ezecekmiş gibi. Dudakları Retra'nın kulakmemesinin hemen yanındaydı. Nefesi öyle hafifti ki neredeyse... Hayır! Nefesini *hissedemiyordu*.

Markes sorusunda ısrar etti. “Neden buradasın?”

“Ben...” Markes'a gerçekleri söyleme isteği onu konuşmaya zorluyordu. Sanki itiraf etmek suçlarını aklayacak, korkusunu azaltacaktı. Fakat ağzını açtığı anda minik bir kuşku parçası bilincini delip geçti.

Nefesi yok. Onun nefesi yok.

Avcunun içindeki ağrı sinsice koluna tırmanarak oradan kafatasına ulaştı ve burnunun kemerine yerleşti. Fakat Retra acıyı biliyordu. Acının içinden düşünmeyi de biliyordu.

“Be-ben sadece iyi vakit geçirmek istiyorum, hepsi bu,” diye kekeleydi.

Onun dudaklarına uzanarak ıslaklığını test etmek istedi ama bir anda Markes ve bütün oda gözlerinin önünde dağılıverdi. Bir kalp atışı sonra acı son buldu ve Kayıt onu kabinden karanlığa doğru bıraktı.

Sersemlemiş halde tökezleyerek çıkışa geldiği an bir Ergin'in soğuk elleri onu yakaladı – onu mavnaya çeken ve mavnadan ayrılışını izleyen Ergin'in ta kendisiydi. Kendisini, karşı çıkmaya gücü olmadan Kayıt'tan etrafa yayılmış kayaların olduğu zifiri karanlık dar bir yola doğru taşınırken buldu. Ergin diz çöktü ve Retra'yı yere bıraktı.

Yan tarafta, alacakaranlığın içinde belli belirsiz bir hareketlenme olduğu izlenimine kapıldı.

Güzel koku, dedi yine görünmez ses/düşünce.

Ergin bir tıslama sesi çıkardı. Üstüne doğru eğilince saçları, Retra'nın görüş alanını kül rengi yüzü ve boş gözlerinden ibaret bırakacak şekilde yüzüne döküldü. "Kayıt tatmin oldu belki, fakat ben olmadım. Seni izliyor olacağım. Bana birini hatırlatıyorsun," dedi.

"N-ne de-demek is-istiyorsun?"

Ergin, saçının bir saç tutamını ağzına götürdü ve tadına bakacakmış gibi iki dudağının arasında tuttu.

Dünya dışı sesler hırıldayarak etraflarında süründü ve Ergin saç tutamını bıraktı.

Benim, dedi düşünce/ses.

Ergin kaskatı kesildi ve ondan uzaklaşarak karanlıkta gözden kayboldu.

Retra dehşet içinde titreyerek uzandığı yerde kaldı. Vücudu sakinleşmeye başlarken midesi bulandı ve yana dönüp kustu.

"Orada biri mi var?" dedi biri.

"Buradayım," demeyi başardı.

Rollo ışıklandırılmış bölgenin kenarında durmuş, Retra'nın nerede olduğunu anlamak için gözlerini kısarak bakıyordu. "Seni tanıyorum. Neler oldu? Anayollardan ayrılmaman gerekiyordu."

Ona doğru yürüdü ve yoldan bir adım bile uzaklaşmayı göze alamayarak garip bir pozisyonda uzanıp elini uzattı.

Retra, onun hakkındaki önceki düşüncelerinden ötürü kendinden utanarak minnettarlıkla elini tuttu.

"Kayıt...beni hasta etti," dedi. "Yanlışlıkla yolumu şaşırmışım."

"Seni duyduğum için şanslısın. Kaybolabilirdin."

Retra'yı ayağa kaldırdı ve geniş, iyi aydınlatılmış bölgeye doğru yürümeye başladılar. Retra'dan gelen ekşi kusmuk kokusunun lafını etmeyerek düşünceli davranmıştı.

“İyi misin?”

Kız fiziksel temastan ötürü gergin bir şekilde kafasını salladı. Artık dik durabiliyordu ve baş dönmesi geçmişti.

Rollo onun rahatsızlığını fark etmemiş gibiydi. “Vay, şuna baksana!” Parmağıyla ileriye gösteriyordu.

Retra kafasını kaldırdı. İçinde bulunduğu tedirginliğe rağmen, manzarayı özümseyip de ne olduğunu anladığında, içine bir heyecan dalgası yayıldı: Her renkten ışık; bazıları havada süzülerek yaylar çiziyor, bazıları demet demet toplanıyor, bazıları da havalara saçılıyordu – yakut, ışıldayan kobalt, gümüş külçeleri.

“Bunlar zeplin mi?” diye sordu idrak edemeyerek. “Yoksa levya-sinekleri mi? Bu şekilde geldiklerini duymuştum.”

Rollo güldü. “Bunlar kulüpler. Uçurumun yamacına inşa edilmişler.” Huşu içinde bir ıslık çaldı. “Büyük kraterlerden biri olsa gerek.”

Retra bir açıklama beklercesine ona döndü.

Ondan daha çok şey biliyor olması Rollo’nun böbürlenmesine yol açmıştı. “Ada, bir volkanın tepe noktası aslında. Bir gün denizin üstünde belirivermiş. Bu çok zaman önce tabii, İhtiyarlar Mezar’a varmadan bile önce.

“İhtiyarlar baştan başlayıp daha iyi bir toplum yaratmak için Eski Yerleşim’i terk etmişler,” dedi otomatik olarak. “Eski Yerleşim’de hiç kural yokmuş ve Teknoloji kötü niyetli bir Tanrı gibiymiş.”

“Belki,” dedi Rollo. “Tarih derslerimize inanmak istersen tabii.”

Retra hayretle ona baktı. “Sen inanmıyor musun?”

Rollo omuz silkti. “Bu hikâyenin bir versiyonu.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Yani, mesela burayı ele alalım. Denizin üstünde yükseldi-

gi için, insanlar buranın kutsal bir yer olduğunu düşünmüşler. O zamanlar hâlâ gece ve gündüz varmış. Farklı farklı ülkelerden gelen rahipler burada kiliseler inşa etmişler. Birbirlerine karşı üstünlük sağlamaya ve Tanrı'yı etkilemeye çalışıyorlarmış. Bütün bu yaptıkları Tanrı'nın hoşuna gitmemiş ve onları gün ışığından mahrum bırakmış."

Retra ülkenin ne demek olduğunu ve Rollo'nun bunları nereden bildiğini sorarak hikâyeyi bölmek için gıkını çıkarmadan dinliyordu.

"Başka bir söylentiye göre de yakındaki bütün ülkeler Ixion'u kendi topraklarına katmak istedikleri için birbirleriyle savaşıyormuş. Her seferinde kazanan taraf kendi kutsal mekânını inşa ediyormuş. Daha sonra, başka biri gelip onlarla savaşıyor ve onların mekânını ele geçirip bir başka kilise inşa ediyormuş. Gökyüzünde süzülen renklerin sayısı kadar insan öldüğünü söylüyorlar."

"Böyle bir şey olabilir mi?" Retra olamayacağını düşünüyor-du ama hikâyeler yine de içine işlemişti.

"Bilmem. Bana bayağı saçma geliyor. Ama her ne yaşandıysa, kiliselerde yaşayan rahipler ortadan kaybolmuş."

"Nasıl ortadan kaybolabilirler ki?"

"Belki de onları canavarlar götürmüştür." Korkunç bir surat yaparak Retra'ya baktı. Retra onu bu aptalca hareketi yüzünden azarlamak istedi.

"Böyle konularla dalga geçmemelisin," dedi.

"Siz Mühürlüler her şeyi çok fazla ciddiye alıyorsunuz."

"Benim bir Mühürlü olduğumu nereden bildin?"

"Çok basit. Mühürlülere pek fazla bir şey öğretilmiyor. İhtiyarlarınız bunun tehlikeli olduğunu düşünüyor, bu durum Konsey'in de işine geliyor. Ayrıca senin her halinden belli oluyor. Sürekli önüne bakman mesela. Kuzey Mezar'da kızlar bu

kadar utangaç değildir ve konuşurken suratına bakarlar.” Av-cunu gösterecek şekilde elini havaya kaldırdı ve üstüne görünmez çizgiler çizmeye başladı. “Elimi Ixion gibi düşün. Mavna kraterin altına, suya gömülmüş tarafına yanaşıyor, kulüpler ise kraterin üst kısımlarında, uçurumun yamacındaki kayalıkların üzerine kurulu.”

“Peki onlara nasıl çıkılıyor?”

Rollo, Retra'nın elini tuttu. “Bilmem. Haydi birlikte öğrenelim.”

A n e m o n

Dördüncü Bölüm

Kayıt'tan çıkanlar yanlarından geçip gidiyordu. Heyecanından kendini tutamayanlar ise koşarak geçiyordu.

Retra gece gökkuşaklarının cazibesini, yolun kenarında sinsice gizlenmekte olan kötülüğü hissettiği kadar net hissediyordu. Kendini çatışan güçlerin arasından dikkatli ve tetikte adımlar atarken buldu. Gökkuşaklarını görmenin etkisiyle tüm vücudunda umut dolu bir ürperti dolaşmaya başlamıştı. Diğer yandan, yolun ardındaki gölgeler, tırmalama sesleri ve küf kokusuyla onu karanlıklara çekmeye çalışıyor gibiydi.

“Senin derdin ne?” diye sordu Rollo.

“Erginler. Beni biraz korkutuyorlar doğrusu.”

Rollo güldü. “Kontrol amaçlı. Bunu özellikle yapıyorlar. Sadece zihinsel gözdağı onlarinki.”

“Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?”

Ama Rollo onu dinlemiyordu. “Bak işte, aradığın cevap burada. Aşağıya uzanan bandı da açıklıyor bu.”

Önlerinde antik bir teleferik duruyordu. Parlayan koyu metalik süslemeleri ve ahşap kabiniyle istasyonun istasyonunda

duruyordu. Teleferik, gecenin içine, kraterin kenarına doğru yükselen zümrüt yeşili bir kabloya tutturulmuştu.

Bir çan donuk donuk çalmaya başladı.

“Haydi,” dedi biri. “Bu teleferik bir dakika içinde kalkıyor.”

Rollo, “Çabuk!” diyerek o sırada tereddütte kalan Retra’yı aracın içine çekti. Kapılar kapanınca herkes karanlığın içinde heyecanla çığlıklar atarak, dışarı bakabilmek için açık pencere-
relerin başına toplandı.

Retra umutsuzca sessizliği arzulayarak onların sesini kesmek istedi, ama tüm yapabildiği elleriyle kulaklarını kapamak oldu.

“Sorun ne?” diyerek ellerini çekmeye çalıştı Rollo.

Retra silkinerek ondan kurtuldu ve dua etmeye başladı.

Vazifem sessizliktir.

Mükâfatım sakinliktir.

Coşkulu gürültüden korunmak için Mühür mantrasını aklından tekrarlayıp duruyordu. Teleferiğin durduğu ana kadar da gözlerini açmadı.

Hemen yanında asılı durduğu yükseltilmiş istasyondan karanlığa doğru merdivenler iniyordu.

Zayıf ve alımlı bir kız geleceklerini biliyormuşçasına gölgelerin içinden çıktı. Üzerindeki kadife elbisenin karın ve göğüslerinin alt kıvrım kısmı kesilip atılmıştı. Korsesinin ipleri yerleri süpürüyordu. Çevresinde bir davul sesi duyuldu. Eliyle gelmelerini işaret ederken tiz bir fısıltıyla, “Kritik Bölge, bebekler, haydi size meydan okuyorum,” dedi.

En gürültücülerinden olan iki çocuk birbirlerine çelme takarak ve birbirlerinin kollarını yumruklayarak teleferiğin pencerelerinden gülerek atladı.

Kız onlara Retra'nın kalbini sıkıştıran bir edayla gülümsüyordu. Avının zayıflığıyla eğlenen bir avcı gibi.

"Beyinsizler," dedi Rollo. "Yerellerin gidecek başka yeri yok."

Retra ona boş gözlerle baktı.

"Hiç mi konfeti okumadın?"

Babasının cezalarını açıklamak istemeyerek kafasını sallamakla yetindi.

"Yerellerin kiliseyi kullanmasına izin verilmez. Bu yüzden de dinlenemezler, asla." Korktuğunu belli etmemek için elinden geleni yapıyordu.

Teleferiğin ilerlerken arkasında bıraktığı gölgelerini izlerken, "Bu onlar için ne anlama geliyor?" diye fısıldadı Retra.

"Sanırım fazla uzun süre dayanamadıkları anlamına geliyor." Avcunu yukarı kaldırınca Retra tam ortasındaki küçük dövmeyle gördü. "Kayıt'ta bize işledikleri kişilik etiketleri uykuya duyduğumuz ihtiyacı azaltıyor ama yine de zaman zaman dinlenmemiz gerekiyor. İşte, Yereller bunu yapamıyor. Onların kulübünün kurallarından biri bu. Yıldızın parlasın ve kül ol – çabucak!"

Retra ona artık büyümüş gözlerle, tüm dikkatiyle bakıyordu. Yavaşça kafasını diğer yana çevirdi. Onun dövmesi Rollo'nunkinden farklıydı; daha donuk ve detaysızdı, yarım kalmış gibiydi. Aceleyle bileğini kapattı. "Korkunç olmalı. Bir insan niye oraya gitsin ki?"

Rollo omuz silkerek, "Bilmem," dedi. "Kayıt'ta arkamda duran kız, orada her şeyin daha iyi olduğunu söyledi. Daha keskin. Daha yoğun." Retra'nın ellerini tutup heyecanla havaya kaldırdı. "Ben biraz daha yavaştan almayı tercih ederim. Şimdi biraz eğlenmeliyiz. Haydi parti yapalım!"

Retra ellerini ondan hızla çekip arkasını döndü. Teleferik onları gecenin yükseklerine doğru götürürken, kafasını camın

metalik penceresine dayadı.

Onu büyüleyen ışık huzmeleri, aynı zamanda hoparlörlerden yankılanan davul ve sintisayzırların ortaya karışık gürültüsünden dikkatini ayırmasını sağlıyordu.

Teleferik üstteki tellerin ritmine uydu ve ayakların hareketiyle sallandı. Etrafındaki bedenler mavnada olduğu gibi ona çarpıp duruyordu. Parmaklarını morartıncaya dek pencerenin soğuk metaline sıkıca tutunurken yolculuğun bir an evvel sona ermesi için dua ediyordu.

Nemli sıcak hava, kalın montu ve çoraplarıyla alay ederek Retra'nın içinden geçip gitti. Etrafındakilerin bir kısmı deri değiştiren sürünge nler gibi üstlerindeki giysilerden kurtulmaya çalışıyordu. Bazıları giysilerini yere atıp bağı rarak üstünde tepiniyordu.

Yanında, Rollo montunu çıkarıp gömleğinin düğmelerini çözdü. Ortaya çıkan karnı parlak, beyaz ve yumuşaktı. Teninin görüntüsü Retra'nın içini bulandırmıştı.

“Üstünü giyin,” diye fısıldadı, “Ne olur.”

Fakat o Retra'yı duymadı. Sık lüleleri olan bir kızın üstüne eğilmiş, konuşuyordu. *Hayır. Konuşma değil. Öpüşüyor.* Bu fikir Retra'nın nabzının tavan yaparak iç bulantısının artmasına sebep oldu.

Rollo yüzünü kızın ensesine gömerek, teleferik bir sonraki insan dolu ışıklandırılmış istasyona ulaşana kadar Retra'nın yanında olduğunu unuttu.

Herkes bir an evvel inmek istiyordu. Retra sendeledi ve inerken dizini bir yere çarptı. Düzeldiğinde bir an Markes'i tekrar görür gibi oldu ama hemen ardından gözden kaybetti.

Rollo yanında belirip kolunu kavradı. “Neden beni beklemedin?” diye sordu.

Retra kaşlarını çattı. “Neden o şeyi bir yabancıyla yapıyorsun?”

“O yabancı falan değil, adı Keltha ve şeytan gibi öpüşüyor.” Dilini dışarı çıkarıp arsızca yuvarladı.

Rollo, Retra elini çekti. Kabalığın ve basitliğin bu kadarı da fazlaydı.

Retra’nın tepkisini görünce bir an için ciddileşti. “Aş bunları Retra. Buraya uyum sağlamak zorundasın. Tek yol bu.”

Tam olarak ne demek istediğinden emin olamadan Rollo’nun yüzüne dik dik baktı. Derken, kalabalık merdivenlerden aşağı doğru, ıslıklı ve geniş bir yere doğru akın etmeye başladı.

Retra tepedeki kapılara sıkıca tutunup, yan taraftaki dağın kendisinden oyulmuş gibi görünen taştan dev sütunlara baktı. En uzakta, dik ve karanlık uçurumun kenarını belirleyen gösterişli bir demir tırabzan görünüyordu. Tırabzanla sütunların arasında, alanın tam merkezinden ateş fışkiyeleri havaya püskürtüldükçe, bordo kadife bir örtüyle kaplanmış olan sahnenin üzerine desenli ışıklar düşüyordu.

Rollo Retra’yı bir kez daha çekiştirerek, “Haydi ama, burada beklersek hiçbir şey duyamayacağız,” dedi.

Retra’nın merakı kızgınlığını kapı dışarı ettiğinden, merdivenlerden aşağı onu takip etti. Daha önce hiç bu kadar insanı bir arada görmemişti.

Rollo, önlerindeki heyecan dolu insan yığınıni elleriyle yararak kararlı bir şekilde yol açıyordu. Retra sahnenin altı farklı noktasında, havaya saçılan ateşlerin titrek ışığında tamamen hareketsiz duran altı tane insan silueti gördü.

“Sessizlik.” Bir kelime, ortadaki bir insandan çıkan tek bir kelime. Islıklı ve ürkütücü sesi normalde olması gerektiğinden daha fazla yankılanarak kalabalığı susturdu. O ses Retra’nın zihnine kazındı.

“Benim adım Lenoir, Muhafızların lideriyim. Bu belki de

bir araya geleceğimiz ilk ve tek zaman olacak, o yüzden dikkatli dinleyin. Duyamadığınız her şeyin karşılığında ödemeniz gereken bir bedel olacak.”

Sözlerinin etki etmesi için bir süre bekledi.

Tavır ve görünüşü soluktu ama kusursuz yüzünü çevreleyen siyah saçlarının parıltısı Retra'yı yerine mihlatmıştı. Daha önce görmediği bir güzelliğe sahipti.

Tekinsiz.

Dudakları bir Mühür mantrasıyla kıpırdadı ama Retra onları birbirine kenetledi. Şu anda Mezar yöntemlerinin ne yeri ne de zamanıydı. Dinleyip öğrenmeliydi, yoksa...*Tanrı*. Bir başka aykırı düşünce. *O Tanrı gibi.*

Fakat Retra Tanrı hakkında ne bilirdi ki? Peki ya erkekler hakkında?

Ama yine de rüzgârda savrulan uzun saçları ve yüzündeki **güven** dolu alaycı ifade karnının beklenmedik hislerle kasılmasına sebep oluyordu.

“Ben-biz...” eliyle iki yanı gösterdi, “sizin sahibiniz biziz artık. Burası bizim yerimiz.”

Herkes ahenkle nefes alıp veriyormuşçasına yay gibi gerilmişti, ortama bir sessizlik hâkimdi.

Lenoir bunu hissederek güldü. Çoğu kişi onu Retra'nın gördüğü gibi göremese de sadece sesi bile herkesin büyülenmesini sağlamıştı.

“Korkmayın. Tüm istediğimiz... sizin keyif ve haz içinde olabilmeniz,” dedi.

Gerginliğin yerini alkışlar aldı.

Lenoir elini sallayarak bir kez daha sessizliği sağladı. “Ixi-on'daki inanışlarımız müzik ve partiden ibarettir. Karanlık rahatlığımızdır. Az sayıda olan kurallarımız koşulsuz ve mutlak. Hipotalamuslarınızda yapılan değişimler endokrin sis-

temlerinizde başkalaşımlara sebep oldu. Bundan sonra uykuya veya güneş ışığına ihtiyacınız olmayacak.”

Yine kıkırdama ve alkışlar. Bu seferkinin biraz korkulu ve gergin olduğunu düşündü Retra.

“Yine de her on ikilik periyodun sonunda dinlenmeniz gerekecek ve bu dinlenme süresi kişiden kişiye değişecek. Sizin zamanınız geldiğinde, Kayıt sırasında edindiğiniz etiketler parlamaya başlayacak. Biz bu dinlenmeye *petit nuit* diyoruz, yani küçük gece.” Güldü. “Bedeniniz ihtiyacı olduğu üzere dinlenirken, zihniniz tamamen ayık olacak. Bu sizin yatak vak-tiniz ufaklıklar. Eğer ona aldırılmazsanız, riskleri de tamamen kabullenmiş olursunuz.”

Bu sözleri tezahüratlar ve ısıklar izledi.

Eğlenceli bir sır saklıyormuşçasına dudaklarının kenarına gelip yerleşen gülümsemeyi izledi Retra.

Kenarda duran bir kadın sahneye yaklaşıp Lenoir’e katıldı. Çıplak kafa derisi amber ışıklar altında parlıyor olsa da tam olarak kel sayılmazdı; kafatasının kenarlarından siyah saçları, çivilerden oluşan bir tasma gibi aşağı sarkıyordu. Yandan bakınca burnu kusursuzca düz, dudakları inceydi. Kolları ve bacaklarına kalın deriler geçirmiş, üstüne de şekilli bir tunik giymişti.

Retra’nın midesi büzüldü. Mezar’daki kadınlar peçe takar, üstlerine de kalın, şekilsiz cübbeler giyerlerdi. Ayrıca, her zaman önlerine bakarak zayıf bir sesle konuşturlardı.

“Benim adım Test, minik yarasalar. Beni iyi dinleyin. Dağ, Ixion’un kulüplerine çıkan çeşitli yollarla çevrili durumda. Bu yollar iyi aydınlatılmıştır ve son derece güvenlidir. O yollardan ayrılmaya cüret edenler, aydınlığa geri dönmeyecek. Unutmayın, karanlığın yurdunda yaşayan, karanlığa ait yaratıklarla birlikte yaşamaya mahkûmdur.”

Test'in sakın, kısık sesi Retra'nın kulağının dibinde gibiydi, sanki teklifsizce onu okşuyordu.

"Bunu nasıl yapıyorlar?" diye fısıldadı Rollo. "Kafamın içinde konuşuyor gibi."

Retra onu duymazdan geldi.

Kalabalığın içinden birkaç ukalanın yuhalamaları duyuldu.

Lenoir'in delici bakışlarıyla tekrar sessizlik sağlandı.

"Muhafızlar..." diye devam etti kadın.

Rollo, "Erginler," diye fısıldadı Retra'nın kulağına.

"...size rehberlik etmek ve sizin güvenliğinizi sağlamak için buradalar. Bize her şeyi sorabilirsiniz ama söylediklerimizi ciddiye almalısınız. Biz burada kendi adaletimizi uyguluyoruz. Bize saygı duyun. Sakın bizimle... *olmaya* kalkışmayın. Biz sizden ayırız."

Bu seferki tezahüratlar ahenksizdi.

Test Lenoir'in eline uzandı; soluk, egzotik varlıklar bir olmuştu.

Lenoir tekrar konuşmaya başladı. "Kutsanmış bölgede altı adet Ixion kilisesi var: Vank, Illi, Agios, Goa ve Los Fien. Buralarda güvenle dinlenebilir ve yiyecek içecek edinebilirsiniz. Girmenize izin verilmeyen tek bir kilise var, o da sahamızın en üst katmanında bulunan Danskoi. Oraya giren aydınlığa geri dönmeyecek."

Diğer Erginler Lenoir ve Test'in etrafında toplandı. Retra yüzlerini ezberlemeye çalıştı.

Test bir kez daha konuşmaya başladı. "Şimdi, başlayabilmeniz için son bir aşama kaldı, o da arınma töreni. Dağıtım istasyonlarından Lavalarınızı alıp için, sonra da kıyafetlerinizi çıkarıp odun yığınına getirin."

Kalabalığı uçurumdan koruyan tırabzanların önündeki çalı çırpı piramidini işaret etti.

Bir saniye boyunca herkes hareketsiz kaldı. Fakat hemen ardından Erginler kalabalığa karışarak şapkaları yakalayıp havaya fırlatmaya, Mezar anılarına sımsıkı yapışmış görünen montları çekiştirmeye başladı.

Rollo pantolonunu indirdi. Altında başka bir şey yoktu. Retra onun sarkan çıplaklığı karşısında geri çekildi, kalbi şok içinde kaburgalarını gümbürdeterek çarparken etrafındakiler de aynı şeyi yapmaya başlamıştı.

Lava kadehlerini alan ve odun yığınınına akın eden insanların arasındaki arbedede sıkışıp kalmıştı. İçecek şevklerini artırmış gibiydi. Sıcak tenleriyle Retra'ya sürünerek geçiyorlardı.

Beline doğru tutam tutam uzanan siyah beyaz saçları ve yüzünde saçlarının başladığı hat boyunca kabarık yara izleri olan bir kadın Ergin Retra'nın yanında belirdi ve peçesiyle montunu çekip çıkardı. Peçesi yaralı bir yusufçuk gibi yere konarken, gri yün tuniği en çok aşındığı yerlerinden sökülüyordu.

Ergin'in hevesli elleri onu da bir perde gibi çekerek yırttı.

Retra bu saldırı karşısında çığlık attı fakat o sırada Ergin kıyafetlerini çoktan diğerlerinin yanına, odun yığınının üstüne fırlatmıştı. Rollo diğerlerine katılmak için dans ederek uzaklaşırken, diğer çıplak bedenler de Retra'yı yerde kollarıyla vücudunu kapamaya çalışarak büzüşmüş bir halde bırakarak, şenlik ateşine heveslenen çocuklar gibi bir araya toplandı.

Façalı Ergin, "Temizlenmen gerek seni pis küçük yarasa," diyerek eline bir şey tutuşturdu. "İç bunu. Bu senin kanını kaynatacak."

Retra kadehi ağzına götürürken Ergin de tuniğinden geri kalanları omzundan çekip almak için eğildi. Kıyafet üzerinden kaydığında Retra'nın çıplak sırtına yapış yapış sıcak bir madde döktü.

Façalı kadının dokunuşu onu aşırı derecede panikletti.

Kendini onun ellerinden sıyrıp zigzaglar çizerek kalabalığa doğru koştu. Diğer herkes çığlıklar atıp şarkı söyleyerek ters yönde ilerliyordu.

Retra Test'in sözlerini hatırlamaya çalıştı. Kutsanmış bölgede altı adet Ixion kilisesi var: Vank, Illi, Agios, Goa ve Los Fien... güvenle dinlenebilir ve yiyecek içecek edinebilirsiniz.

Üstünde iç çamaşırlarıyla merdivenlerden yukarı yöneldi. Orada, usul usul sallanan bir teleferik beklemekteydi. İlk vagona atladı ve hoparlöre vurdu. "Beni bir kiliseye götür."

Hiçbir şey olmadı ve merdivenin dibinden gelen bağırış çağrışın, kalabalığın onu takip ettiği anlamına geliyor olmasından korktu.

Ergin'in listesinden hatırlayabildiği bir isim seçti. "Vank. Beni Vank'a götür."

Teleferik inildi ve sonunda ivme kazanıp ileri doğru hareket etti.

"Bizi bekle!" ve, "Geri gel!" çığlıkları karanlıkta onu takip ediyordu. Ergin'in didikleyen parmaklarından nasıl korkuyla çekildiyse onlardan da o şekilde sakınarak koltuğun sert derisinin üstünde büzüştü.

Gitgide solan sesler içinde en son duyduğu, "Başkaları da olacak," oldu.

Teleferik hat değiştirmek için biraz daha yükselip değişim noktasına yaklaştı.

Retra pencereden dikkatle dışarıyı izlerken günışığının bu-
raya neden hiç uğramadığını merak ediyordu. Joel ona Ixion'dan bahsetmişti aslında, ama gideceğine gerçekten inanmadığından onu pek de can kulağıyla dinlediği söylenemezdi. Her sezon Kuzey Mezar hatırı sayılır sayıda genci Kara Ada'nın cazibesine kaptırıyordu, fakat Güney Mühür'de işler öyle değildi.

Mühürlüler haz peşinde koşmamak gerektiğini çok daha iyi öğrenmişlerdi.

Teleferiğin önünde durmak için yavaşlamaya başladığı istasyonun tabelası öyle kırılğan bir ışığın altında duruyordu ki araçtan çıkacak son bir iniltiyle sonsuza kadar sönecek gibiydi.

“Vank istasyonu, Bu teleferik çan on kere çaldıktan sonra ayrılacaktır,” dedi hoparlördeki ses.

Kollarıyla kendine sarılarak istasyona indi. Uzun merdivenlerin dibinde kocaman taş bir kilisenin giriş taraçası olduğu anlaşılan bir istasyon görünüyordu.

Etrafına göz atarak inmeye başladı. Taraçanın her iki tarafı da karanlığın derinliklerinde yok oluyordu. Yükseklik korkusu olan biri uçurumun kenarında ne hissediyorsa, taraçanın kenarları da Retra'ya öyle hissettiriyordu.

Merdivenler bittiğinde kenarlardan birine sürünüp karanlığa doğru göz attı. Bittiği yer dik ve tehlikeli görünüyordu. Aşağıdaki karanlığın içinden başta bulanık görünen şekiller birden netleşmeye başladı. Babasının suratı, kızgınlıktan kabarmış, kana bulanmış parlayan bir iblisin vücudunun üstünde duruyordu. Uzun, zalim tırnaklarıyla Retra'ya doğru uzandı.

Sen bizi yerin dibine soktun!

Bağırmamak için ellerini ağzına bastırarak sürgülü kapılara doğru koştu ve zili çaldı. Karşılık gelmeyince hıçkıra hıçkıra ağlayarak ve titreyerek kapıyı yumruklamaya başladı.

En sonunda bir kız belirdi, elinde titrek bir kandil tutuyordu.

“Erkencisin. Vank Kilisesi'ne hoş geldin. Şşt sakın ol, yavru yarasa, asla yollardan ayrılma ve ne zaman dinleneceğini unutma. Ben Charlonge.”

Retra ellerini dua eder dua eder gibi birleştirerek, “Lütfen... Kıyafetlere ihtiyacım var,” dedi.

Charlonge bir an için Retra'nın iç çamaşırlarına kaşlarını çatarak baktıktan sonra koluyla onu sarmaladı. "Tabii ki ihtiyacın var, en başta hepinizin olur. Gel bakalım."

Kiliseye girerlerken Retra, içinde mum ışığında duran minyatür heykelciklerin ve satenimsi siyah çiçekli vazoların durduğu mermer oyukları zar zor fark edebildi. Tüm enerjisini yürümeye ve Charlonge'nin nazik talimatlarını dinlemeye ayırmıştı.

"Yukarıda, kilise sıralarının arkasında. Evet, doğru. Yavru yarasalarımız için hazır bekleyen yataklarımız var. Çok yakında dinlenebileceksin. Merdivenlerden yukarı çıkalım, ufaklık."

Retra irkilerek tırabzanlara sarıldı.

"Bir yerin mi ağrıyor?" diye sordu Charlonge.

Nefesi kesilerek, "Ha-hayır," dedi. "A-ama ben çı-çıplak sayılırım, ba-başkaları beni görmemeli."

Charlonge'nin endişeli ifadesi bir anda gerildi. Retra'yı ayağa kaldırarak omuzlarını kavradı. "Bunu sadece bir kere söyleyeceğim. Sakın korkunu ve zayıflığını gösterme. Burada seni gece gibi tüketirler." Yüzünü Retra'nın yüzüne eğdi, nefesi yumuşaktı ama ses tonu tokat gibi çarpıyordu. "Ixion'da utangaçlık günaha denktir."

"Kim geldi Charlonge?" Merdivenlerde süt beyaz teniyle bir Ergin belirdi. Soluk saçları omuzlarına dökülüyordu. Retra onun etrafındaki havanın durgunluğunu hissedebiliyordu. Kendini daha dik durmaya zorladı.

"Yeniden doğuş sırasında kaybolmuş bir yavru yarasa, Forlorn," dedi Charlonge. "Kıyafetleri tamamen yakılamadan yolunu kaybetmiş."

Ergin güvensiz, boş gözlerle ikisini de baştan aşağı süzdü. "Hallet."

"Peki, Forlorn. Tabii ki."

Adam karanlık koridorda **gözden kayboldu**.

Charlonge Retra'ya sert bir bakış fırlattı. "Buraya neden geldiğini bir an evvel hatırlasan iyi edersin. Eğlence peşinde koş yoksa seni hızla yaşlandırırılar."

Retra kafasını salladı. Çok hızlı öğrenmeliydi.

A n e m o n

Beşinci Bölüm

Retra dar bir yatağa uzanmıştı. İncimsi mavi satenden geceliği vücuduna günah gibi değiyordu. İç çamaşırının sertçe beyaz danteli, kendi varlığını hatırlatmak ister gibi cildinin yumuşak kısımlarını okşuyordu.

Charlonge gitmeden önce onları Retra için hazırlamıştı. “Bunu giy,” demişti. Ayrıca ince bir altın zincirin ucunda duran numaralı bir anahtar vermişti. “Her dinlenme yerinde senin anahtarının uyduğu dolap olacak. Her dolapta da sana uygun kıyafetler. Dolabını her kilisenin aynı odasında bulacaksın. Çok fazla oda var, bu yüzden seninkinin nartekste, ön girişin yakınında olduğunu unutmadan çok önemli.”

“Oraya nasıl geliyorlar? Kıyafetler yanı.”

“Erginler onları bizim için seçiyor, utherler ise dolaplara yerleştiriyor.”

“Utherler de kim?”

“Onlar Muhafızların hizmetçileri. Yiyecek sağlamak, giyecek hazırlamak gibi hizmetleri yerine getiriyorlar.”

“Neye benziyorlar?”

Charlonge kaşlarını çatarak, “Onları tarif etmek çok zor,” dedi. “Görüş alanının hemen kenarında yaşarlar. Onları gözden kaçırmak son derece kolaydır.”

“Ama Erginler bütün bu yemekleri ve kıyafeti nereden buluyorlar? Ixion her şeyden çok çok uzakta. Hem bana neyin uyacağını nasıl biliyorlar?”

“Onlar bizim hakkımızda her şeyi bilir. Üstünü değiştirdiğinde, kirlilerini bir toplayıcıya koy. Yıkandıktan sonra dolaplarından birine geri dönecektir.” Charlonge’nin dudaklarının kenarları tatminle yukarı kıvrıldı. “Biz günlük kaygılardan sıyrıldık. Bu Ixion’un –Lenoir’ın– bize bir hediyesi. İhtiyaçlarımız karşılanıyor, ne istersek elde edebiliyoruz, tabii kurallara bağlı kaldığımız sürece. Kurallar az ama mutlakdır.”

Güzel, korkutucu Muhafız gözünün önüne geldi. “Lenoir –onlar– neden böyle bir şey yapıyor? Neden bizim için böyle bir yer yaratıyorlar?” diye sorarken, Charlonge’nin ona içirttiği soğuk ve tatlı içecek dilini gevşetti.

Charlonge’nin gülüşü dondu. “Bu tür sorular sormak bize düşmez. Bizim haz almamızı istiyorlar, hepsi bu.”

Sonra kız gitti ve şimdi Retra diğerlerinin kilise kapılarından kabul ediliş seslerini dinlerken, Erginlerin neden onların eğlenmesine bu kadar önem verdiğini düşünüyordu. Gerçekten Charlonge’nin dediği gibi miydi? Sohbetleri giderek bulanıklaşmaya başladı. Söndü. Ve tamamen yok oldu. Zihni, uykuya dalamadan uyanık rüyaların kışkacında savruldu. Rüyalarının çoğu Joel’le ilgiliydi ama başka imgeler de vardı: bata çıka ilerleyen bir mavna, evinin yosunlu yamuk duvarları ve babasının Joel’in gittiğini fark ettiği andaki buz gibi ifadesi.

Retra’dan kim bilir ne kadar nefret etmiştir. Nasıl da utanç doludur.

Aynı aileden iki kişi, demiştir Mühür’ün ileri gelenleri, şeh-

vetle ve ahlaksızlığın cazibesiyle lekelenmiş iki kişi. Ailesi Mühür aileleri tarafında dışlamış, onları teselli etmek kimsenin aklından bile geçmemiştir.

Uyanık rüya görme safhasından çıktığında boğazı düğüm düğümdü. *Anne*, özür dilerim. Ses çıkarmadan ağlamaya başladı: gözyaşlarını içine döktü.

Mahmurluk geçerken düşünceleri hızla bulunduğu yere yöneldi. Yatağa oturup gözlerini ovuşturdu.

İşlenmiş demir yataklarda mum ışığı altında, satenleri ve dantelleriyle uyuklayan insanları gördü. İki tanesi uyanmış birbiriyle fısıldaşıyordu. Ona doğru baktılar fakat bir şey söylemediler.

Retra yataktan kalktı ve çıplak ayaklarıyla odadan çıktı.

Yatak odası, sıkı sıkı kilitli çok sayıda başka odanın olduğu bir salona açılıyordu. Garip şekillerde erimiş mumlar yolunu aydınlatıyordu. Boynunda asılı duran anahtara dokundu ve sessizce yürümeye başladı. Öncelikle Charlonge'nin bahsettiği kıyafetleri bulmalıydı.

Fakat merdivenlere ulaştığında kulağına çalınan müzik onu koridorun sonuna doğru ilerlemeye itti.

Aleviyle gölgeleri yüksek köşelere sürgün eden ve lekeli camların suskun renklerini açığa çıkaran duvara monte edilmiş şamdanlar, geniş bir avluyu aydınlatıyordu. Daha yukarıda, tavan dekoratif kornişlerle süslü geniş kemerlerle bezenmişti. Altında ise Vank Kilisesi'nin mabedi vardı.

En büyük kubbenin altına gözlerini çevirdiğinde, sunağın üstüne oturmuş hüzünlü bir şeyler tıngırdatan gitaristi gördü. Nefteki sıralara yayılmış insanlar sessizce kendi aralarında konuşarak müziği dinliyordu. Bir tarafta, günah çıkarma bölümü ve onun perdesinin önünde sırada bekleyen bir grup vardı: Retra'nın geceliğine benzeyen ama daha kısa ve açık, dantelli

siyah ipek elbiseler içindeki genç kızlar **çoğunluğu oluşturu-**yordu. Bazı elbiseler bilinçli bir şekilde yırtılmış, **bazılarının** ise arkası tamamen açıktı.

Charlonge'nin sözlerinin anısı Retra'yı dürttü: Ixion'da utangaçlık günahtır.

Kulağına tiz bir ses geldi. "Anlaşılan o ki ada küçük."

Retra etrafa bakındı. "Cal?"

Mavnada tanıştığı kız Mezar tuniği olmadan epey farklı görünüyordu. Uzun saçları geceliğinin boynundaki açıklığı zar zor kapatıyordu..

Retra'nın gözleri kızın çıplak bağrına takıldı. Utançtan yüzü kızardı.

Cal tepkisini görerek, "Geç bunları, Mühür. Senin türünün buralarda istenmediğine şüphe yok," dedi.

Kızın açık açık sergilediği düşmanlık Retra'yı şok etmişti, yollarının tekrar kesişmemiş olmasını dilerdi. Yine de sormadan edemedi, "Markes burada mı?"

Cal omuz silkip altdudağını sarkıttı. "Ben nereden bileyim? Yeniden doğuştan sonra izini kaybettim. Sana ne oldu? Erkek arkadaşın seni arıyordu."

"Er-erkek arkadaşım mı?"

"Rollo, adı buymuş. Herkese seni görüp görmedikleri soruyordu. Çılgına dönüp çitlerden aşağı atladığından korkmuş olmalı."

"Ben... Kiliseleri görmek istedim. Bu da en yakınıydı."

Cal mum ışığında şüpheyle parıldayan gözlerini ona dikti. "Sana inanmıyorum. Bence sen yeniden-doğuştan kaçtın. Mühürlüler soyunamaz. Tenlerinin günahkâr olduğunu düşünürler."

Hızlı bir hareketle saten elbisenin yakasını çekiştirip küçük göğüslerinden birini açtı. Meme ucu egzotik bir derin deniz canlısı gibi soluk ve yumuşak görünüyordu.

Retra utançtan karnına ağrılar girerek başını öne eğdi. Daha önce başka bir kızın vücudunu bu kadar yakından görmemişti, hem de böyle arsızca.

“Ben de öyle düşünmüştüm!” Sesi zafer kazanmış gibiydi.

“Aa, demek yavru yarasalar birbirini tanımaya başlamış bile,” dedi Charlonge.

Cal yakasını bırakınca normal yerine dönüp göğüslerini kapadı. “Daha ne kadar bu aptal takma isimle anılmak zorundayız?”

Charlonge çiçek kokan tatlı nefesiyle onlara yaklaştı. “Gerçek bir ismi hak edene kadar.”

Cal bir an için açılmış gözleriyle bakakaldıysa da hemen ardından gevrek bir kahkaha atıp geri dönerek koridorda kayboldu.

“Teşekkürler,” dedi Retra.

Charlonge iç çekti. “En hızlı senin öğrenmek gerekli... Kendin için hangi Ixion ismini seçtin bakalım? Gençlerin bunu yapması bir gelenektir. Taze bir başlangıç.”

“Bilmiyorum,” diye cevap verdi Retra. Bu soru onu şaşırtmıştı. Herkes onun Mühür ismini itici buluyor olabilirdi ama hâlâ onun ismiydi. Değiştirmek gibi bir isteği yoktu. Buraya gelip de kimliğini kaybetmek gibi bir niyeti de yoktu.

Charlonge, onun suskunluğu karşısında omuz silkti. “Benim senin için tercihim Naif olurdu, ama sanırım kendi başına seçebilmek için yeterince zamanın olacak. Benimle gel de dolaşını ve nerede yemek yiyebileceğini göstereyim.”

“Charlonge senin burada edindiğin isim mi?” diye sordu onun arkasından giderken.

“Evet. Bir şeyleri görme özelliğiyle doğmuşum, yani normalde görülemeyen şeyleri demek istiyorum. Fakat insanlarım büyüüyü aşağıladılar. Bu yüzden bir şekilde ‘Charlonge’ ismi

bana doğru göründü. Anlatabiliyor muyum, kabullenme an-
lamında.”

Retra onun ne demek istediğini anlamıyordu. Mezar’da
büyü saygı gösterilen bir şey değildi ama aşağılanmazdı da.
Mezar’da neşeli olmak Kara Büyü uygulayıcısı olmaktan daha
büyük bir günahtı. “Senin insanların kim?”

“Lidol-Push’tan Lidoller.”

Retra’nın soluğu kesildi. “Başka bir dünya mı?”

Kahkaha atma sırası Charlonge’deydi. “Sen gerçekten naif-
sin. Senin asıl adın Naif olmalı. Başka bir dünya değil, sersem
yarasacık, başka bir bölge. Ixion’un çevresindeki tek yer Mezar
değil.”

Retra utanarak ve şaşkınlıkla ona bakıyordu. “Başka kaç
tane var?”

“Çok,” diyerek güldü kız. “Daha önce de seninki gibi bir
tepki almıştım. Sen Mühürlü denenlerden misin?”

Retra kafasını salladı.

“Hım anlaşıldı. Size son derece kısıtlı bilgiler veriliyor. İleri
gelenleriniz bazı şeyleri sizden gizli tutuyor. Cehaletini bir sır
gibi saklamalısın.”

“Yaşadığın yer neye benziyor? Nasıl görünüyor? Tam olarak
nerede?” diye sordu Retra.

Ama Charlonge olumsuz anlamda başını salladı. “Belki
bunları başka bir zaman cevaplarım. Belki de cevaplamam.
Şimdi ise İlk-Şafak için giyinmelisin. Bu kılık kıyafet hiç uygun
olmaz.”

Merdivenlerin başına geldiklerinde, her notası bir öncekin-
den daha güzel ve hüzünlü bir şarkının hisli tınları kulağına
ulaştı. Müzik Retra’nın duyularını uyandırıyordu adeta.

“Charlonge. Müzik. Kim çalıyor? Tam olarak göremiyorum da.”

Charlonge bir an durdu. “Hah, sonunda senden iyi bir sin-

yal geldi. Bana bu soruyu soran bir sürü insandan birisin. O da senin gibi – bir yavru yarasa. Ama çok uzun süreceğini sanmam. Adı Markes ve onun kanatları var. Görkemli, nadir bulunan türden kanatlar.”

Markes burada. Cal ona yalan söylemişti!

Charlonge bir zamanlar kilisenin din adamlarına ait olan odanın kapısından Retra'yı eliyle çağırdı. Şimdi ise çekmeceler ve boydan boya aynalarla dolu bir odadaydılar.

“Buraya *neglegere* diyoruz. Arkada da temizlenme odası var. Dolabını bul ve İlk-Şafak için kendiyi kıyafet seç. Transept'te yemek yemeli, günah çıkarmalı sonra da buradan ayrılmalısın. Gitmeyenler hemen fark edilir,” dedi.

“Şey, tekrar gelebilir miyim?”

“Elbette, dinlenmen gerektiğinde ama diğerlerinin hepsine gitmeden önce değil. Yavru yarasalar keşfetmeye bayılırlar,” diyerek döndü.

“Charlonge, ben birini arıyorum...”

Kız dudağında dolaşan ufak bir gülümsemeyle ona bakmak için yavaşça geri döndü. “Şüphesiz bir erkeği.”

“Evet. Ama o anlamda değil. Ben abimi arıyorum. O ve ben... biz birbirimize benziyoruz, ama o daha uzun ve buraya geleli bir süre oldu. Be-ben onu özledim ve onun arkasından buraya geldim.”

Charlonge tedbirli bir yüz ifadesine büründü. “Ixion'a ne kadar çok kişinin geldiğinden haberin var mı? Kaç tanesini gördüğümden? Diğerlerinin arasında bir çocuğu neden hatırlayacakmışım ki?” dedi sert bir fısıltıyla.

Retra kızdaki ani değişiklik karşısında kalakalmış, kıpırmızı kesilmişti. “Peki, nereye bakmam gerektiğini söyleyebilir misin? Nereden başlamalıyım?” dedi yumuşak bir sesle.

“Ben olsam hiç başlamazdım. Abini unut.”

Retra'yı ne yapacağını bilemez halde orada bırakarak uzaklaştı.

Bir dakika sonra, yanından ona çarparak geçen kızlar sayesinde kararsızlığı geçti.

Odaya girip kendi anahtarlarına uyan dolapları ararlarken onları takip etti. Yeni giysileri dolaplarından çıkarırken, eski bir kuş yuvasını didikleyerek dağıtan kuşları andırıyorlardı.

Retra onları örnek alarak kendi dolabını buldu. Yine de açmadan önce bir an için tereddüt etti.

Kızlardan biri soyundu ve ince, içini gösteren bir şalı çıplak vücuduna sardı. "Böyle mi gitsem acaba?"

Kızlar kıs kıs gülerек şalı çekiştirmeye başladılar, bir tanesi bir kenardan çekerken diğeri dolabından çıkardığı bir kemerle kızın kalçalarına vurdu. Kız çığlık attı, ardından daha çok kıkırdamaya başladı.

Davranışlarından rahatsız olan Retra yüzünü ellerine gömdü.

Onun hali, dans edip tepinen kızların pek umurunda değildi.

"Senin yeni adın ne?"

Retra kafasını kaldırdı. İçeri başka bir kız girmiş, yanındaki dolabı açmıştı. Yeni kız gözünün önüne düşen bir tutam siyah saçı geriye atıp, parlayan kahverengi badem gözlerini Retra'ya dikti.

"Bilmiyorum," dedi Retra, "ve bilmek de istemiyorum."

Kız tereddütle kaşlarını çatı. "Ama herkesin yeni bir adı vardır. Herkesin."

İnatçı bir tonla, "Retra benim adım," diyerek Mühürlü olduğunu anlayan kızın Cal gibi ondan uzaklaşmasını bekledi.

Kız ismi iyice yedirerek, "Retra," dedi. "Fazlaca ciddi bir isim ama olsun. Belki biraz daha yumuşak bir şey bulabilirsin."

"Naif gibi mi mesela?"

"Ah, güzel bir isim, benimki Suki olacak."

Retra kendisini kibar olmaya zorlayarak, "O da güzel ama ben sanırım Retra olarak kalacağım," dedi.

Kız sırtıttı. "Tamam, anlaşıldı. Benimle yiyecek bir şeyler bulmaya gelmek ister misin? Açlıktan ölüyorum. Gece boyu şu çıplak dans etmeler... Doğrusu beni acıktırdı." Sonra, diğerlerine küçümser bir bakış attı. "Tabii bugün aştım bunları."

Retra'nın dudakları istemsizce yukarı kıvrıldı. Suki'nin tavırları Cal ve Rollo'nunkiler gibi rahatsız edici değildi. Rahatlığında aptalca olmayan bir yan vardı.

"Evet, ben de açım." Dolabındaki kadife elbiseyi aldı. Yeterince sade ve kapalı görünüyordu. Bir soyunma kabini arayarak etrafına bakındı, ama bulamadı.

Suki geceliğini çoktan üstünden sıyırmış, kaslı minyon vücudunu kıpır kıpır oynatarak, fırfırlı saçaklarıyla etek süsü verilmiş siyah bir korseye yerleştiriyordu. Retra daha önce korse görmüştü, annesinin de bir tane vardı. Annesininki ten rengi ve kullanışlıydı; destek amaçlıydı. Fırfırı, fiyongu veya danteli yoktu.

"Beni bağlar mısın?" diye sordu Suki.

Retra uzun dantelleri el yordamıyla bulup, acemice başladı. Sonra diğerlerinden gizlenmeye çalışarak kendisi de giyindi. "Kahvaltı mı edeceğiz?"

Suki omuz silkti. "Kim bilir? Sanırım gündüz olmayınca çok da fark etmiyor." Bir anda gözleri parladı. "Vay canına! Bu elbiseyle çok güzel olmuşsun. Yine de saçını açsan daha iyi olur. Rengi çok güzel. Tıpkı gözlerin gibi capcanlı bir kahverengi." Retra'yı baştan aşağı süzdü. "Üstümüze bu kadar uyanları nasıl buluyorlar ki? Gerçekten büyüleyici... Bütün bu kıyafetler ve diğer her şey. İçimden bir ses burayı çok seveceğimi söylüyor."

Retra karşı duvardaki yansımasını görünce doğruldu. Ken-

disini şalların içindeki kızıdan daha çıplak hissetti. Kadife kumaş vücudunu bal gibi kaplamıştı. Başka bir elbise seçmek için dolabına uzandı.

Suki bileğinden yakaladı, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. “Güzel görünmek istemiyor musun?”

Hayır, diye düşündü Retra. Ama karnındaki kelebekler başka bir cevap verdi. Evet.

A n e m o n

Altıncı Bölüm

Haç biçimindeki kilisenin bir ucundan girip perdeli alana doğru diğerlerinin peşinden yürüdüler. Suki Retra'nın koluna girdi ve bir yemek tezgâhıyla masaların olduğu yere doğru gittiler.

Suki'nin arkadaş canlısı, rahat halleri Retra'yı tedirgin etse de geri çekilmedi. Burada işler biraz farklı yürüyordu. Uyum sağlamalıydı.

Grup pirinç kaplama tabaklarına siyah erişteden doldurup üstüne pembe sultan dökerken ve ince ağızlı kadehlerine üzüm suyu doldururken Erginler onları izlemekteydi.

"İçimi ürpertiyorlar," dedi Suki.

Retra ağzını açmaya cesaret edemeyerek kafasını salladı. Nerede olurlarsa olsunlar söylediklerini duyabilecekleri düşüncesini kafasından atamıyordu. Mavnadaki Ergin ve onun karanlıkta çınlayan sesi aklına gelince ürperdi. "Mavnada tanıştığım bir kız onların şey olduğunu düşünüyordu... Etkileyici."

"Evet sorma, acayip etkileyiciler," dedi Suki.

Retra yemek alma sırası ona geldiğinde uzayıp giden gümüş

tencerelerin olduğu tezgâha baktı. Yemeği kim servis ediyordu? Başta fark edememişti ama şimdi dikkatle bakınca küçük, gri tüylü bir yaratık gördü.

Suki'yi dürterek, "O da ne?" diye sordu.

Cevap vermeden önce Suki'nin birkaç kez gözlerini kırıştırmaması gerekti. "Bir uther olmalı. Charlange çok zor görüldüklerini söylemişti. Dikkatini onlara yöneltmediğin sürece görünmez varlıklar sanki."

"Sana bunu o mu söyledi?"

"Evet, ona sormak istediğim binlerce soru vardı ama o sadece birkaçını cevapladı."

"Evet, benim de öyle," dedi Retra.

Bir masa bulup yemeklerini yedikleri sırada, Retra aniden Charlange'ye karşı bir sempati duydu. Kim bilirkaç yeni kaçak ona aynı soruları sormuştu? Kaç kere aynı cevapları vermesi gerekmişti? Buna rağmen gene de Retra'ya karşı sabırlı davranmıştı; üstelik de kibardı.

Suki çatalındaki son erişte lokmasını emerek çekince çenesini sosa buladı. Sonra da elinin tersiyle çenesini silerken, "Güzel yemekti," dedi.

Retra tepkisiz durmaya çalıştı. Suki'nin nasıl bir yerde yaşadığını merak etti. Böyle kaba bir hareketi Retra yapsa Baba onu cezalandırırdı.

Charlange içeri girdi ve bir yurt denetmeni edasıyla masaların etrafında dolaşmaya başladı. Retra'nın yanından geçerken konuşmak için durmadı ama bakışları gereğinden uzun bir süre onun üstünde kaldı.

"Uzun yıllardır burada olduğu söyleniyor," dedi Suki Charlange'yi gözleriyle takip ederken. "Ayrıca Vank'taki en yaşlı kişi olduğu ve aslında yıllar önce gitmiş olması gerektiğini de söylüyorlar."

“Gitmek mi?”

Suki suratını asarak Retra'ya baktı. “Gelmeden önce buray-
la ilgili hiçbir şey bilmiyor muydun?”

“Pek sayılmaz,” dedi Retra.

“Erginler burada olmak için fazla yaşlandığını düşündükle-
rinde seni başka bir yere gönderirler. Buna geri çekme deniyor.”

Retra'nın içinde bir panik duygusu kabardı. Charlonge
Joel'in yaşlarında görünüyordu. Ya Joel çoktan geri çekilmişse?
“Nereye gönderiyorlar peki?”

“Kimse tam olarak bilmiyor ama Erginlerin söylediğine
göre bunun gibi başka bir adaya gönderiyorlarmış. Gerçi ben
buna pek inanmıyorum. İddiaya girerim insanı Spiral'in kena-
rına kadar götürüp bırakıyorlardır.”

Retra tabağını ve kadehini alıp ayağa kalktı, onları temizle-
yecek bir yer arıyordu.

“Tanrı aşkına,” diye fısıldadı Suki. “Bırak onları, Retra. Ut-
herler halleder.”

Retra arkasını döndüğünde, etraftaki masalardan ona sıırı-
tan suratları gördü.

“Çıkar bunları aklından,” dedi Suki. “Burada böyle pis iş-
lerle uğraşmamıza gerek yok. Ixion eğlence ve partilerden iba-
rettir. Haydi, şimdi günah çıkaralım ki artık buradan gidebi-
lelim.”

Günah çıkarmak mı? Retra tabağını bir takırtıyla masaya
bırakınca Erginlerden birinin dikkatini üzerine çekti. Delici
bakışlarından koşarak kaçmak istese de kendini Suki'nin kay-
gısız tavırlarını taklit etmeye zorlayarak masadan kalktı ve ka-
feteriyadan çıktı.

Kilise kalabalıklaşmıştı ve Retra nefesini tutup istemsizce Joel'e
bakınmaya başladı.

Ya buradaysa? Şimdi.

Suki bir kez daha elinden tutup günah çıkarma sırasını işaret etti. "Orada."

"İstediğimiz her şeyi yapabiliyorsak neden günah çıkarmamız gerekiyor ki?"

Suki omuz silkti. "Garip, değil mi? Fakat bize söylenen bu şekilde. Belki de arınma sürecinin bir parçasıdır. Yeniden-doğuş gibi."

Retra sıranın başında içeri girmek üzere olan Cal'ı gördü.

Suki de görmüştü. "Şuradaki," diye gizlice Cal'ı gösterdi. "Şimdiden ondan nefret ediyorum," dedi.

"Sa-sana kötü mü davrandı?"

Suki güldü. "Yoo. Ama kendini gitar çalan çocuğun sahibi zannediyor. Ve o çocuk çok tatlı." Parmağıyla işaret etti.

Retra daha büyükçe olan kubbeye doğru baktı. Parıldayan değerli lambaların arkadan aydınlattığı gitarist, hâlâ sunağın üstünde oturuyordu. Kim olduğunu anlamak nabzını hızlandırmıştı. "Adı Markes."

Suki'nin gözleri parladı. "Onu tanıyor musun?"

"Ben – biz tanıştık. Hepsi bu. Mavnada."

"Sen gemiyle mi geldin?"

Mühür yerleşkesini terk ettiğinde bacağına yayılan ağrıyı ve mavnayı yakalamak için umutsuzca sarf ettiği çabayı hatırladı. "Neden? Sen nasıl geldin ki?"

"Gökyüzünde vızıldamak diye bir şey duydun mu?"

Retra kafasını salladı. "Sinekler."

Suki hayır anlamında kafasını salladı, "Hayır, her zaman değil. Bazen de drakulinler oluyor. Bir tanesini şehrin dışında bir mağarada kapana kısırdım ve kendimi sırtına bağladım."

"Drakulin nedir?"

Suki gözlerini devirdi. "Bilmiyor musun? Dev bir yarasa gi-

bilerdir. Kanatları... iki dağ boğasından daha büyüktür. Kendi türlerinden olanları yerler.”

“Yankı-konumlayıcılardan mı bahsediyorsun?”

“Olabilir, eğer öyle demek istiyorsan.”

“Yakaladığın drakulinin nereye gideceğini nasıl biliyordun?”

“Hiçbir şeyden haberin yok mu? Bilinen bir şeydir. Drakulinler kışın Ixion’a uçarlar.”

Retra kıza şaşkınlık ve hayranlıkla bakakalmıştı. “Ama onların seni tek bir ısırıkla öldürebileceklerini duymuştum.”

Suki gülümseyerek kafasını havalı bir şekilde geriye attı. “Hı-hı. Ama şu an buradayım, değil mi?” Retra’yı günah çıkarma bölmesine doğru itti. “Haydi, sıra sende.”

Tedbirli bir şekilde küçük, karanlık bölgeye girdi. Günah çıkarmaya Mezar’dan alışkındı. Rahip elektrikli bir parmaklığın arkasından konuşur, itiraf etmeye cesaret ettiği şeye bağlı olarak cezanın seviyesini belirlerdi. Çoğunlukla inkârdı: yemeği, biriyle konuşmayı, bazen de uykuyu inkâr etmek. Angel Arias’ı dinlediğini itiraf ettiğinde ise altı yılan kamçısıyla cezalandırılmasını buyurmuştu.

Fiziksel acı arınmanın en doğru şeklidir, demişti.

Babası akşam cezasını uygulamıştı fakat yüzündeki hayal kırıklığı kamçıdan daha beter canını acıtmıştı. Retra gün boyu ağlamıştı.

Günah çıkarma kabininin kapısı arkasından çarparak kapandığında, nemli ve küflü bir hava ciğerlerine doldu. Erginler neden onları şimdiden cezalandırmak istiyordu? Charlonge asıl utangaçlığın günah olduğunu söylemişti halbuki.

Retra’nın kafası karışmıştı ve titriyordu.

Aradaki parmaklık aniden yana kayınca nefesi kesildi.

Küçük gözetleme penceresinden mavnada gördüğü Ergin’in kafası görünüyordu. Gözleri he zamanki gibi soğuk ve sorgula-

yıcıydı. “Senin hazzın ne olsun yavru yarasa?”

“Bana ne soruyorsunuz? Ne itiraf etmeliyim?” diye ağzından kaçırdı.

“Arzuların,” diye tıslayarak penceredeki rafı ona doğru itti. Rafın katları açıldı ve içinde çokça oyuguğun olduğu özenle işlenmiş bir çekmece ortaya çıktı. Her bir oyuguğun içinde deniz kabukları, kapsüller, tohumlar ve boncuklar vardı. “Hazzını seç.”

“Bunlar ilaç mı?”

Gülümsemesi, ince nemli bir yaratık vücuduna tırmanıyor-muş gibi hissettiriyordu. “Evet. Madem öyle diyorsun.”

Retra parmaklarını rafa uzanmaya zorladı. Diğerlerinden farklı olduğunu düşünmeleri için onlara sebep verme... İçlerinde daha az egzotik görünen açık pembe bir tohumu seçti.

“Mükemmel,” dedi Ergin. “Şimdi Sonsuz Sevinç’i çiğnemelisin.”

Retra çıkmak için ayağa kalktı ama ittiğinde kapı açılmadı. Bütün gücüyle kapıyı zorladıktan sonra dönüp Ergin’e baktı.

“Çiğne onu! Şimdi!” Gülümsemesi yok olmuş, yerini buz gibi bir bakışa bırakmıştı.

Retra direnmek istedi ama klostrofobisi karnını tırmalamaya başlamıştı. Onu burada tutsak edebilirdi. Hatta ona...

Tohumu dudaklarının arasına koydu. Tadı ham limon gibi acıydı ve ağzında soğuk, bayat bir kek gibi ufalanıyordu. Kenarını ufak ufak kemirmeye başladı.

“Hepsini,” diye buyurdu. “Ve çabuk ol küçük yarasa, dışarıda bekleyenler var. Yoksa hazdan korkuyor musun?”

“Hayır. Tabii ki korkmuyorum.” Tohumun geri kalanını ağzına tıktı ve çiğneyip büyük parçalar halinde yuttu.

Aniden, küçük kabinin içinde nefes almak zorlaştı. Açık hava ve aydınlık için yanıp tutuşmaya başladı ve de Mezar’ın bir nebze yağmurlu soğuk havası için. Vücudu aşırı ısınmıştı ve

kadife onu sarıp sarmalamış tenini tırmalıyor gibiydi.

“Aydınlık yollardan ayrılma, yavru yarasa,” dedi Ergin.

Retra ayağa kalktı ve kapıyı itti. Bu sefer kolayca açıldı, Retra sendeleyerek dışarı çıktı.

“Beni bekle,” dedi Suki, içeri dans edercesine girerken.

Fakat Retra yer ve zaman mefhumunu kaybetmişti. Vank’ın haç şeklindeki kanatları, etrafında istikrarsız ve çok çalışan bir kalp atışı gibi, bir yakın bir uzak parlayıp sönmeye başlamıştı.

Mumun ışığı bir sel olmuştu. Ahşap kornişli kemerlere tırmanıyor, mermer zeminin üzerine akıyordu.

Retra ışıktan nehirlerin arasında, onlara değmemek için büyük çaba göstererek yürürken, ışıktandırılmış sunağa yöneldi. Müzik sanki altında ıslanmak için yanıp tutuştuğu ilkbahar yağmuruymuşçasına Retra’yı kendine çekiyordu.

Çoktan bir dinleyici kitlesi edinmiş olan Markes’in ayaklarının dibinde çember oluşturmuş hayranları oturuyordu. En yakınında ise Cal vardı.

Oturmasını söyleyenlere aldırmadan, dinleyicilerin ortasına girdi.

Markes kafasını gitarından kaldırıp ona baktı. Ne? Dudaklarını oynatarak sormuştu.

Retra cevap olarak kamburunu çıkarıp ellerini kalçalarına doğru kaldırdı.

Markes’in nefesini tutması, onun ne yapmak üzere olduğunu anladığını gösteriyordu. Gözlerini, karşı konulamaz bir arzuyla hareket eden Retra’dan alamıyordu. Markes’a dokunmak, saçlarını hissetmek, dudaklarına parmaklarını sürmek istiyordu. Vücudu ona yakın olmak için kavruluyordu.

İleri doğru bir adım attı. Bir tane daha. Markes ve gitarıyla karşı karşıya gelene kadar her adımına dikkat ederek yürüdü. Artık, ondan başka kimseyi göremiyordu. Markes’in ışığıyla

kıyaslayınca dünyanın geri kalanı dar, karanlık bir çukurdan ibaretti. “Sen,” dedi. “Ben.”

Fakat kelimeler onu çalkantıyla savuran bir girdap gibiydi. Birden Markes büzüldü, küçülerek, daha az harika, daha az...

Sonra biri onu parçalarına ayırmak istermiş gibi kızgın ve sertçe sarstı.

“Kes şunu!” diye bağırdı Cal. “Git buradan, onu rahat bırak.” Gönüllü bir koruma gibi Retra’yı sunaktan uzaklaşmaya zorluyordu.

Markes alnı kaygıyla kırış kırış, yanında sallanan gitarıyla aşağı indi. “Retra, hasta mısın?”

Ona cevap veremedi. Ayaklarını hissedemiyordu, dizlerini de ve ikisinin arasındaki bölgeyi de. Garip görüntüler Markes’in etrafında şekillenmeye başladı: kanatlar, pençeler ve salyalı uzun diller. Ellerini havaya kaldırarak onları uzaklaştırmak için çırpındı.

“Ne oluyor?” diye haykırdı Markes. “Ne görüyorsun?”

“Daha doğrusu sen ne aldın?” Suki’nin badem gözleri gözünün önünde yüzüyordu.

“Suki, sen de onları görüyor musun – pençeleri?” diye fısıldadı Retra.

Suki’nin parmakları kolunu kavradı, tırnakları tenini ısıırıyordu. “Sadece bu çocuğu görüyorum o kadar.” Gözlerini kırıştırdı. “Ve bunun hiçbir sakıncası yok.”

Markes kaşlarını çatı. “Pençelerle ilgili ne söyledin sen? Ne...”

Ama sonrasında Cal ve kalabalığın geri kalanı üstlerine kapanıp Retra ve Suki’yi girdaplarının dışında bırakarak, Markes’i aldılar ve onu gitarının ve sunağının başına geçmeye zorladılar.

Markes yerine yerleşirken pençeler ve kanatlar silindi. Ret-

ra rahatlayarak Suki'ye yaslandı. Dünya, tütsü kokuları ve konuşma mırıltılarıyla birlikte önceki haline geri dönmüştü.

"Markes," melodik sesler geliyordu. "Çal bizim için. Çal..."

Siyah şortlu, metalik bir straplez giymiş bir kız yukarı, Markes'in yanına atladı. "Senin için dans edeceğim."

Cal kızı aşağı çekti. "Hayır, etmeyeceksin."

Kız tokat atmak isteyerek elini Cal'a doğru savurdu ama Cal eğildi ve kızın ayağını tekmeledi. Kollar onlara doğru uzandı ve aralarında gitgide biriken vücutlar Retra'yı Cal'ı ve diğer kızı görünmez kıldı.

Suki Retra'nın eline bir su bardağı tutuşturarak, "İç bunu," dedi.

Biraz öksürerek içti. Su midesine çökerken elini ağzına bastırdı.

"Kusacak mısın?"

Retra evet dercesine kafasını salladı.

Suki, sunağın bir tarafında duran, büyükçe bir ayaklı vazoyla dekore edilmiş küçük karanlık kubbeyi işaret ederek, "Şuraya," dedi.

Retra oraya koştu ve kafasını kaba daldırarak içindeki suyu taşırdı. Görüşü tamamen düzeldiğinde, kadife elbisesinin kalçalarının üstüne toplandığını, saçınınsa gevşemiş olduğunu fark etti. Utanca boğulmuş bir halde elbisesini aşağı çekiştirip saçını tekrar topladı.

"Daha iyi misin?" Kusmasından fazla etkilenmemiş olan Suki, arkasında bekliyordu.

"Sanırım evet. Kusura bakma."

Suki omuz silkti. "İnsanlar hastalanabilir. Bir sürüsü hastaya da bakmışlığım var. Ne aldın sen?"

"Bi-bir Sonsuz Sevinç tohumu."

"Ne kadarını?"

“Ba-bana hepsini yememi söyledi.”

“Modai sana bir Sonsuz Sevinç tohumunun tamamını mı yedirdi? Hiç şüphe yok ki la la la yapmana ramak kalmış.”

“Ergin’in adı bu mu?”

“Evet, anlaşılan öyle. Sen içerdeyken sırada duranlardan biri söyledi. Asmodai arzu ve öfke iblisidir, bu adam da onun yarı ölümlü oğlu olsa gerek. Sence de ona çok iyi uymamış mı?” Etrafına bakındı. “Utherler buraları temizleyecektir. Haydi, buradan gidelim artık.”

Retra ayağa kalktı ve Markes’la dinleyicilerini ardında bırakarak Suki’yle birlikte oradan ayrıldı.

Dışarıda, nemli havayı dolduran farklı sesler vardı, Retra’nın Mezar’da duyduğu normal gece baykuşlarının sesine benzemeyen sesler. Bunlar daha gırtlaktan, daha derinden geliyordu.

Istasyona tırmanış asla bitmeyecek gibiydi, onlar ilerledikçe merdivenler önlerinde uzuyordu. Korkuluğa iki eliyle tutundu, demirin sağlamlığı ona rehberlik ediyordu.

“Şimdi nasıl hissediyorsun?” diye sordu Suki tepeye ulaştıklarında. Retra’nın elini onu kenarlardan korumak için sımsıkı tutuyordu.

“Başım dönüyor.”

“Normalde tohumu bir hafta boyunca ya da en azından birkaç gün içinde, parçalar halinde tüketmen gerekiyor.”

“Nereden biliyorsun?”

“Modai söyledi. Ayrıca, bu zaten bilinen bir şey. Bizim taş alg ilaçlarını evde almaktan farkı yok. Zihninle oyun oynarlar. Fazlasıyla, goo-çileği turtası yediğini zannederken bir bakmışsın fare midesi yiyorsun.”

Retra istasyonun karanlık kenarına gözlerini dikti. Onu yanına çağırır gibiydi ama o bu sefer karşı koydu. “Sanırım

oturacağım.” Yalpalayarak bir banka oturdu. “Bir garip hissediyorum. Kendim değil gibi.”

“Hım, hazır sen başka biriyken,” dedi Suki istasyonda dans edercesine adımlar atarken. “Haydi partiye gidelim.”

A n e m o n

Yedinci Bölüm

Teleferik ana hattın üzerinden kavis yapıp kraterin ağzına doğru yönelirken, Suki Retra'ya evini anlatıyordu.

“Yaşadığım yerin adı Stra’ha. Tepelere çıkan yoldan önceki Stra’haman yolundaki en yüksek kasaba. Son derece sıkıcı bir yerdir, tabii mağaraları saymazsak. Milyonlarca drakulin yaşar orada.” Yüz ifadesi muzipleşti, tek kaşını kaldırarak, “Bir kere-sinde komşu kasabadan gelen bir çocukla drakulin kanıyla bir anlaşma imzalamıştık. Kadınlara silah satmak için babasıyla birlikte gelmişti,” dedi.

“Mezar’da kadınlar silah kullanmaz. Bizim grupça bir şey-ler yapmaya... İznimiz yok.” Retra kendi mantıklı sesini duyuyordu ama kelimeler başkasının ağzından çıkar gibiydi. Vücu-du ve aklı kendisi olmayı başarıyordu, fakat derinlerde bir yer-de zihni ve hayal gücü uzaklarda dolanıyordu. Geceye doğru bakarken beyninin arkasında renkler kanıyor, sesler öbek öbek toplanarak, Retra’da onları ağzının içinde sakız gibi çiğneme isteği uyandırıyor.

“Mezar. Evet, yeniden doğuş sırasında bir çocuk oradan

bahsetmişti biraz. Tatlıca bir kızıl kafaydı. Orası biraz garip bir yer anlaşılan. Kontrolden çıkmalarını engellemek için insanların gruplar halinde görüşmelerine izin verilmediğini söyledi. Dans etmek veya müzik yapmak yasakmış. Bazı yerler oradan bile kötü durumda sanırım – neredeyse hiç konuşulmayan yerler varmış.

Kendisinin de onlardan biri olduğunu itiraf etmek istemeyerek kafasını salladı.

“Her neyse, Stra’ha’da sadece kadınlar vardır. Bir kadın kasabası. Erkekler rakımla çok iyi baş edemiyorlar. Çünkü spermalarının verimsizleşmesine sebep oluyor. Kadınların döllebilmek için zaman zaman aşağıdaki kasabalara gitmesi gerekir ama her zaman Stra’ha’ya geri dönerler. Erkeklerin yazın tepelerden gelen yağmacılardan korunmaları gerekir yoksa insanlarımızın nesli tükenebilir.”

“Kadınlar mı erkekleri koruyor?”

Suki ona baktı. “Tabii! Sizde nasıl oluyor ki?”

“Bizim evde bütün kararları babam verir.”

“Stra’ha’da erkeklere sadece spermaları için ihtiyacımız var. Diğer türlü olsa...üff.”

Bu düşünce Retra’nın yüzünü kızarttı. “O zaman buraya neden geldin?”

“Dediğim gibi... Sıkıcıydı. Ve Liam... Hani kanla anlaştığımız... o buraya geliyordu. Burada buluşacağımızı söyledi.”

“Geldi mi peki? Onu gördün mü?”

“Burada olacak. Yankı kanıyla sözleştiğin birine yalan söyleyemezsin.” Fakat Suki bir an için o kadar da emin görünmemişti.

Bir süre sessizce oturdular. Sonra Retra’nın zihni, teleferiğin duvarlarında dans eden altın rengi sarmal şeritlere takılı kaldı. Suki’ye onları görüp görmediğini sormak istedi ama

delirmiş olduğunu düşünmesinden korktuğundan sarmalları kendine sakladı.

Teleferik istasyona ulaştı ve homurdanarak yavaşladı.

Beyaz bandanalar takan bir grup açık kapılardan içeri do-
luşunca Suki yer açmak için ayaklarını yere indirdi. Onlar kah-
kahalar atıp şarkılar söylerken, Retra parmaklarını onların ke-
limelerine bandırıp yalamak istiyordu. Tadının meyve suyuna
benzediğinden emindi, hem de ağız sulandıracak kadar lezzetli
meyve suları...

Bir kız önlerindeki koltuğa devrildi. Bandanasından Rol-
lo'nunkilerden bile kırmızı saçları dökülüyordu ve gözkapakla-
rının üstüne mor far sürmüştü. Diğerleri de önce onun yanına
oturdu ama sonra çekinerek başka yere geçtiler.

Tam kapılar, kapanırken, dik dik yapılmış saçlarının bir
kısmı beyaz bandanasının altından görünen bir çocuk telefe-
riğin basamağına sıçradı. Kaslı kollarını kapıların arasına so-
kunca sensörler onları dondurdu ve teleferik aniden durdu.

Kalan basamaklardan yavaş yavaş çıkarken etrafına bakı-
yor etrafta kimlerin olduğunu gözlemliyordu.

Başka birkaç çocuk seslenince onları selamladı. Ölçüp bi-
çilmiş yavaş hareketleriyle ona ilgi gösterilmesini emrediyor gi-
biydi. Saçları Mezar'ın taşlı kumsallarını saran yosunlar kadar
kaygan ve parlaktı.

Kırmızı saçlı kızın yanındaki koltuğa sertçe devrildi.

"Ne girişti ama. Üstünde çalışmış olsa gerek," dedi Suki
biraz fazla bağırarak.

Çocuk arkasını döndü ve gözlerini onlara dikti. Ortalığa
kara bir sessizlik çökmüştü.

"Adın ne?" diye sordu.

"Suki."

"Senin dilin çok uzun Suki. Kendine dikkat etsen iyi olur."

Suki kabardı. "Sen de aynı şekilde."

Aniden Retra bir önseziye kapıldı. Müdahale etmeliydi. Bir anlaşmazlık oluşmasını engellemeliydi. "Stra'ha'dan Suki," dedi birdenbire. "Erkeklere ne yapması gerektiğini söylemeye... Alışkın."

Çocuk bakışlarını Retra'ya çevirdi. Gözleri zekâ ve bolca kibirle doluydu. "Sen kimsin?"

"Retra," diyerek elini uzattı. "Güney Mühür'denim. Ama bunu anlayabilmen mümkün değil."

"Neyi?"

"Bir Mühürlü olmayı."

Retra'ya biraz daha baktıktan sonra gülmeye başladı. Elini tutmak yerine arkasına döndü ve koltuğuna yayıldı.

Etraflarındaki herkes kendi muhabbetlerine dönünce Suki'nin omuzları gevşedi.

Retra'nın önsezisi kayarak uzaklaştı.

Ağır makyajlı kırmızı kafalı kız dizlerinin üstünde yükselip koltuğun arkasından eğildi. Yanındaki çocuğu göstererek, "Adı Kero. Beyaz Kanatların lideri," dedi. "Ben de Krista-belle. Onunla takılıyorum." Bundan gurur duyar gibiydi.

"Beyaz Kanatlar nedir?" diye sordu.

"Bizim çetemiz. Başkaları da var. Beyaz Kanatlar, Hayaletler ve Manyaklar. Biz ismimizi yarasalardan aldık, ama sadece kan emenlerden." Gözleri parladı. "Yakında onları gayet iyi tanıyacaksınız. Beyazlar en iyisidir. Biz kendi işimize bakarız. Hayaletler herkesi kabul eder, denemesiz, soru sormadan. Manyaklar ise radikaldir."

Retra söylenenleri duyuyor ama dinlemiyordu. Kızın kelimeleri değişik şekillere giriyor, ağzından çıkan kelebekler gibi uçuşuyordu. Uzanıp elleriyle onları yakalamak istedi.

"Siz çaylakların unutmaması gereken en önemli nokta, ana

sınırların içinde kalmak. İkincil Yollara sapmayın.”

“O yollarda kaybolan insanlar oldu,” diye ekledi koridorun diğer tarafında oturan bir çocuk. Bandanasının altında saçlarını kazıttığı görülüyordu. Bir kızın dizlerine oturdu. Kız onun ağırlığıyla inleyip kıkırdamaya başladı. “Birlik bile onları kurtaramaz.”

“Birlik dehşet verici,” dedi kız.

“Bizden daha dehşet verici değil.”

Kız dilini çıkardı: “Clash senden çok daha dehşet verici.”

Çocuk kalçalarını kızın dizlerine iyice yerleştirip daha fazla sızlanmasına sebep oldu.

Retra dudaklarını kelimeleri şekillendirmeye zorladı. “Clash kim?”

“Siz yeni çaylaklardansınız, değil mi?”

Krista-belle ojeli uzun tırnaklarını koltuğun metaline sürüp gıcırdatarak Suki veya Retra’nın cevap vermesine fırsat tanımadan dikkatleri kendi üzerine çekti. Gülümsemesi Retra’da sıcak ve yumuşak bir his uyandırdı. “Korsan Ruzalia Doygunları –yaşı geçkinleri– kaçırıyor ve yeni bir çete de onlara bunu yapmalarında yardım ediyor. Kendilerine Lanetli Birlik adı veriyorlar ve başlarında Karanlık Eve ve Clash var. Kız korkunç bir ayı gibi, kocaman, çocuk ise... Çok çekici.”

Kero, “Orada dur bakalım,” diyerek haylazca kızın poposuna vurdu.

Krista-belle kıkırdadı. “Erginler onları yakaladığında tamamen ortadan kalkacaklar. Erken geri çekilme. Üff!”

“Madem öyle, Clash ve çetesi pek de zeki sayılamaz herhalde. Yaptıkları son derece aptalca ve tehlikeli görünüyor,” dedi Suki.

“Birlik ileri görüşlü davrandıklarını söylüyor. Yani, er ya da geç hepimiz birer Doygun olacağız ve Birlik’in teorisine göre

geri çekmek terk etmek anlamına geliyormuş, adadan bir tür çöle atılmak demekmiş. Eğer söyledikleri doğruysa ben bir çölde çürümektense Ruzalia'ya katılmayı tercih ederim.”

“Peki ya yanılıyorlarsa? Hem madem yaşlanmaktan bu kadar korkuyordun en baştan neden geldin ki buraya?” Retra onun hâlâ kızgın olduğunu hissediyordu. Ona doğru küçük kızgınlık dalgaları vuruyordu.

“Bir çaylakken çok da önemli görünmüyordu. Yaşlanmanın çok uzağındaymışım gibi geliyordu. Şimdi ise buraya geleli bir süre geçti. İşte o zaman düşünmeye başlıyorsun. Özellikle de başkalarının yok olduğunu görmeye başladığında.”

“Belki de çekilmenin anlamı cennete gönderilmektir,” dedi Suki.

“Zaten cennetteyiz,” dedi dazlak çocuk. Dilini dışarı çıkırıp sağa sola salladı. Tamamen siyaha boyanmıştı. Sonra dilini kucığında oturduğu kızın ağzına soktu. Kız ağzını kapayıp çocuğu koridora itti. Sonra da üstüne oturup dilini çocuğun boğazına kadar soktu.

Herkes onlara gülüyordu.

Krista-belle koltukta biraz daha eğildi. “Umarım haklısındır Suki. Ama eğer değilsen, ben Ruzalia ve Birlik'in arkasındayım...” Gözlerini devirdi ve arkasına dönüp Kero'nun yanına devrildi.

Kero yaklaştı ve başını kızın omzuna koydu.

Birkaç durak sonra içlerinden biri bağırdı, “Drop durağına geldik.”

Beyaz Kanatlar otobüsten inince teleferik neredeyse tamamen boşalmıştı.

Retra ayağa kalkınca dünya yana eğildi. Herkesin üstünde altın sarmallar fır fır dönüyor, vücutlarından ve yüzlerinden kayarak ağızlarında kayboluyorlardı. Midesinin tekrar bulana-

bileceğini düşündü. “Haydi, biz de burada inelim,” dedi boğuk bir sesle. Yürümesi ve nefes alması gerekiyordu.

Suki omuz silkti ve teleferikten indi.

İstasyonu doğrudan kare bir taş binanın en üst katına bağlayan tahta bir köprünün üstünde yürüyorlardı.

Suki onun eline uzandı. Retra daha önce hiçbir kızın elini tutmamıştı. Mühürlüler birbirlerine pek dokunmazlardı. Çok küçükken annesi Retra’ya iyi geceler öpücüğü verirdi. Tüm hatırlayabildiği de buydu zaten. Yine de her nasılsa Suki’nin dokunuşu kendisini daha iyi hissetmesini sağladı.

Şimdi rahatça hareket edebiliyordu, sarmallar kaybolmuş sesler de yemek istediği bir şey olmaktan çıkıp sadece ve sadece sese dönüşmüştü.

Kulübün her iki tarafında Erginler bekliyor, etrafı gözlüyordu. Birinin uzun saçları, siyah beyaz tutamlar halindeydi. Yüzü de yara izleriyle doluydu.

“İşte bu Brand,” diye fısıldadı Suki. “Yeniden-doğuş gecesinde Lenoir ve Test’le birlikte o da sahnede idi. Tüyler ürpertici. Hele yüzündeki o izler.”

Brand. Retra onu hatırlıyordu. Lenoir onlara, konuştuktan sonra peçesini ve tuniğini yırtan kadın oydu.

Façalı Ergin’in yanından geçerlerken Retra, Suki’nin elini sıkmaya başladı. Elinde değildi. Ya böyle yapacaktı ya da teleferiğe doğru koşacaktı.

Stra’halı kız da onun elini sıkı. “Sakin ol,” diye fısıldadı. “Onlar bizim güveliğimizi sağlamak için buradalar.”

İçeri girdikleri anda ise elini bıraktığı gibi hoplamaya başladı. “Ahh... Şunu bir dinle... Bu şarkıya ölüyorum.” İleri doğru koşturdu.

Retra üst kattaki iskeleyi, tavanda ışık yansıtan cam dekorasyonunu ve tepesinde parlayan abajurları içine sindire sindi-

re arkasından yavaşça onu takip ediyordu. Toplar küçük ışınlar saçıyor, insanların yüzlerinde ve vücutlarında nokta nokta şekiller yaratıyorlardı. İskelenin alt ve üst kısımları arasında mekik dokuyan bir kafes asansör yeni gelenleri alt kattan alıp üst kata taşıyordu. Katın diğer ucunda dar spiral merdivenler vardı ama görünüşe göre insanlar onları kullanmaktansa kalabalık kafesin kenarlarından sarkmayı tercih ediyorlardı.

Suki Retra'ya bir bakış attı. "Bensiz gitme," diye bağırarak asansöre doğru koştu.

Retra ne yapacağını bilemeden arkasından bakakaldı. Işıklılandırma Vank'takinden daha da loştu. Belki Suki buradan sıkılana kadar bir kenarda dikkat çekmeden bekleyebilirdi. Ama müzikte öyle bir şey vardı ki onu göz ardı etmek imkânsızdı. Davul sesi göğüs kafesine doluyor oradan kollarına yayılıyordu. Tıpkı Markes'in gitarı gibi vücuduna söz geçirmesini engelliyordu.

Aşağı giden bir sonraki asansöre bindi. Müziğin kaynağına çekiliyor gibiydi. Dans pistinin kenarında dikilirken dans edenleri birbirine bağlayan, kahkahalarından ve kucaklaşmalarından etrafa saçılan akımı hissetti.

Çocuklardan biri kolundan tutup, "Gel," dedi.

Retra çocuğun onu dans pistine çekmesine izin verdi. Orada müzik daha derin, daha yoğun. Çocuğun hareketlerini taklit etmeye çalışıyordu ama hareketleri zoraki ve hantal olmanın ötesine geçemiyordu. Sanki bir süredir küçük bir odada hareketsiz kalmış da şimdi aniden hareket edecek yer bulmuş gibiydi.

Çocuk büküldü ve Retra'nın önüne atlayıp ona cesaret verdi.

Yavaş yavaş çocuğun yönlendirmelerine uyum sağlayarak uzuvlarının gevşemesine izin verdi.

Derken, tempo değişti, ritim gitgide hızlanıyordu. Kalaba-

lık bir dalga gibi kapandı ve tek bir akortla zıplamaya başladı. Retra da ya onlar gibi yapacaktı ya da ezilmeyi göze alacaktı. Hareket eden vücutlardan dökülen enerji sel gibi üstüne yağıyordu. Kalbi deli gibi çarpıyor, kafasından yansıyan ısı tepesinde yanan bir hale gibi duruyordu. Saçları dağılmıştı; etrafındaki vücutlar onunkine çarpıyor, tek bir dansçı tek bir ses tek bir kalp atışı gibi yukarı ve aşağı esnetiyordu.

Saçındaki bandı çözdü.

Sonsuza kadar atan bir kalp, sonsuza kadar süren bir müzik. Zamandaki konumunu kaybettirecek kadar uzun, başkalaşmış metabolizmasının bile yorulmaya başlayacağı kadar uzun, öyle uzun ki...

Sonra nihayet durdu. Müzik bitti – Retra'dan kopup gitti.

Topluluk yavaşladı ve ayrıştı, amaçsızlıktan kaybolmuş, kafası karışık. Retra o hisse takılı kalmıştı, geri dönmesini istiyordu. Böyle yıldızının parladığını hiç hissetmemişti daha önce, böyle ıslıl ıslıl ve geniş. Fakat birlikte dans ettiği çocuk ortadan kaybolmuştu ve avcu ısınmaya başlamıştı. Yapay etiketine baktı. Şimdiden dinlenmesini gerektirecek kadar uzun zamandır mı dans ediyordu?

Kederinin içinde kaybolmuş halde, içecek istasyonlarına akın eden insanların arasına karıştı. Suratlarına Joel'i görmeyi umarak bakıyordu. Ama sersemlemiş haldeydi ve ortamın loşluğu yüzünden yüzleri doğru düzgün görmek mümkün değildi.

Kafes asansöre binip yukarı çıktı ve etrafına bakınarak kapıdan çıktı. Erginler hâlâ kapının yakınında bir yere dayanmış bekliyor olsalar da Brand artık orada değildi. İnceleyen bakışları Retra'nın sinirlerini bozuyordu.

Vank'a dönüp dinlenmeli miydi? Yoksa Suki'yi beklemeli miydi? Stra'halı kız Cal'dan çok daha iyi biri gibi görünüyordu

ama gene de daha tanışalı bir gün olmuştu. Bu kadar çabuk arkadaş edinmek mümkün müdür ki? Mezar'daki Mühürlü kızlar sadece Disiplin'e gidiş gelişlerde birbirleriyle konuşabiliirdi.

Onlardan biri –Toola– ibadetten sonra onu iskelet ağacının yanında beklerdi. Birlikte oturur, keçi peynirlerini ve tatlı ekmeklerini paylaşırlardı. Toola durmadan Joel hakkında sorular sorardı; nasıl biri olduğunu, nelerden bahsettiğini. Retra cevap verdikçe de gözleri parlardı.

Sonra Joel gitti ve ailesi Muhafız gözetimine girdi. Bunun üzerine Toola Retra'yı dışladı. Ondan sonra da hep yalnız yürüdü ve yalnız yemek yedi.

Retra'nın düşünceleri Joel'e kaydı. Eğer Joel, ondan bir yerde beklemesini isteseydi, beklerdi. Bunu bir referans olarak aldı ve Suki'yi beklemek üzere kulübe geri döndü. Fakat bu sefer asansöre binmek yerine, daha az kalabalık olan spiral merdivenleri kullandı.

Aşağı indikçe, müzik yeniden aklını başından almaya başladı ama Sonsuz Sevinç tohumunun etkisi geçmeye başlamış olmalıydı ki dans etme eğilimine karşı koyabiliyordu. Avcu ona dinlenmesi gerektiğini hatırlatırcasına hâlâ zonkluyordu.

Merdivenlerin arkasındaki karanlığa doğru yürüdü. O tarafta kalabalık seyrelmiş, insanlar masalara ve sandalyelere dağılmışlardı. Duvarın arkasına paravanlar yerleştirilmişti. Onlara doğru yürüyüp birinin arkasına baktı.

Bir kanepede uzanan iki kişi gördü. Birbirine dolanmış bacaklarını ve tişörtlerinin altında hareket eden ellerini fark etti.

Şok olarak geri çekildi.

“Ne yapıyorsun Mühürlü Retra?” dedi kulağının dibinde bir ses.

Retra zıpladı. Beyaz Kanatlardan Krista-belle'ydi konuşan. Kız olduğu yerde sendeledi, dengede durmakta zorluk çekiyor

gibiydi. Nefesi bir garip kokuyordu, yanık portakal gibi.

“Teleferikte yanımda oturan kızı gördün mü? Suki’yi?” diye sordu Retra.

Kız hayır dercesine kafasını salladı ve parmağıyla göstereyerek, “Sanırım şuraya biraz uzanmam gerekiyor. Pek iyi hissetmiyorum da.”

“Senin şeyin... Kero nerede?”

Mutsuz mutsuz omuz silkerek, “Onu bulamıyorum,” dedi ve sendeleyerek paravanlardan birinin arkasına geçti.

Retra kızın iyi olup olmadığına bakmak için arkasından gitmeyi bir an düşünse de sonra fikrini değiştirdi. Daha yeni tanışmışlardı, onu kollamak gibi bir zorunluluğu yoktu. Bunun yerine dans pistindeki halkaya yanaşıp Suki’ye bakındı ama pist öncekinden bile daha kalabalıktı. Bir kez daha kendini paravanların önünde buldu.

Avcu artık ağrımaya başlamıştı. Bir an evvel oradan ayrılması gerekiyordu. Belki de Krista-belle’yi bulabilir, böylece onun aracılığıyla Vank’a döneceğinden Suki’yi haberdar edebilirdi.

Paravana gidip kapıyı vurdu.

Yanıt gelmeyince kafasını uzatıp baktı. Krista-belle yerine, koltukta Retra’ya arkası dönük şekilde uzanmış bir Ergin’i gördü. Botları ve paltosu koltuğun soluk kılıfıyla sert bir zıtlık içindeydi.

Tam geri çekilecekken bir hareket fark etti. Çılgına dönmüş bir el Ergin’in sırtını yumrukluyordu.

Krista-belle’nin eli.

Retra bu hareketin ne anlama geldiğini biliyordu. Kalçalarını denetlemek için onu yere yatıran Muhafız’ın kafasına da aynı şekilde vuruyordu, rüyalarında.

Biraz daha yaklaştı. Müzik sesleri boğuyor, gölgeler ayrın-

tıları örtüyordu. Fakat yine de kadın Ergin'in façalı yüzünü yeterince net görebilmişti.

Brand.

Kaçıp uzaklaşmak istedi ama yapamadı. O çılgına dönmüş hareketleri çok iyi tanıyordu. Karnındaki soğuk korku birden ısındı, hemen ardından da kaynamaya başladı. Mühürlü disipliniyle içine akan kızgınlığı tutmaya, düşüncelerini susturmayaya çalıştı.

Mükâfatım sakinliktir.

Mükâfatım sakinliktir.

Babası onu dövdüğü zamanlarda hiçbir öfke göstermemişti. Ya da ceza olarak Retra'ya yemek vermediğinde. Hatta Muhafız kalçalarını ve onun etrafındaki yumuşak yerleri pençeleriyle okşadığında bile, kontrolünü kaybetmemişti...

Mükâfatım sakinliktir.

Mükâfatım sa...

Fakat bu sefer mantra onu başarıya ulaştıramadı. Brand tarafından sıkıştırılmış Krista-belle'nin görüntüsü, içindeki bütün öfkeyi serbest bırakmıştı. Muhafız'ı durduramamıştı ama belki şimdi...

Ergin aşağı kayarak kızın çıplak göğüslerine gömüldü. Çırpınan Krista-belle'nin saçları yana saçıldı ve dehşetle çarpılmış yüzü görüldü.

Retra kulübün içine koşup bir şey aradı – herhangi bir şey. Bir tabureyi kapıldığı gibi geri dönüp kadının kafasının üstünde havaya kaldırdı.

“Dur!” diye çılgılık attı.

Ama Ergin onu duymadı veya duymamak işine geldi.

“Lütfen... Dur!”

Hiçbir şey. Sadece Krista-belle’nin paniği ve karşı koyuşu, bir de Ergin’in hastalıklı niyeti.

Bir anda Retra’nın şalteri attı. Tabureyi sımsıkı kavrayarak mümkün olduğunca sert bir biçimde Ergin’in sırtına indirdi.

Ergin acı ve şaşkınlıkla arkasını döndü. Olağandışı bir hız ve çeviklikle kanepeden kayıp ayağa dikildi. Ağzı açık, dişleri ortadaydı.

Vahşi bakışlarının karşısında Retra donakalmıştı.

Brand’in ellerinden kurtulan Krista-belle’nin attığı çılgık, bir an müziğin gürültüsünü bile bastırdı. Brand Retra’ya doğru sokulurken Krista-belle kanepeden yuvarlanarak kalktı ve ikisini de geçerek kulübün içlerine doğru gitti.

Onun arkasından Retra da gitmeye meyil etti ama Brand bileğini kavrayıp çevirdi.

“Anlaşılan onun yarım bıraktığı işi senin tamamlaman gerekecek küçük yarasa,” dedi Ergin.

Doğadışı bir güçle Retra’yı kanepeye itti. Gaddar parmaklarıyla çenesini tutup sıkarak yukarı kaldırdı. Yüzünü Retra’nın kine yaklaştırdı. “Seni yeniden doğuştan hatırlıyorum, ufaklık. Benden kaçmıştın.” Ergin bir tatmin sesi çıkardı.

Retra, Ergin’in façalı yüzünün yakınlığından kaçmak için debelendi. Yanağındaki ve alnındaki derin yara kabartıları çirkin, uğursuz bir şeyleri anlatır gibiydi.

“Ama bu sefer kaçamayacaksın,” diye fısıldadı Brand.

Soluk dişler boynunu kazıyıp geçtiği sırada Retra kâfur kokusunun istilasına uğradı. Ciğerleri o kokuyla dolup taşarken keskin, istilacı aromanın üstünde temiz havaya erişmeye çalışıyordu. Parmaklar elbisesinin altından kalçalarını kavradı, bacaklarını ayırmaya zorladı ve aynı anda çenesinin altına batan

keskin bir acı hissetti.

Sonra ne olduğunu anlayamadan Ergin'in ağırlığı ortadan kalktı.

Retra başını kaldırıp yukarı baktı. Kulüp sessizleşmiş; müzik kesilmiş ve ortalık aydınlanmıştı.

"Brand," Retra'nın kulağında, kafasında yankılanan sesin Lenoir olduğundan şüphe yoktu. "Burada neler oluyor?"

Brand tek bir hareketle ayaklarının üstüne dikildi.

Oda insanlarla dolmuştu: Lenoir, Brand, Test ve birkaç Ergin daha. Bir tanesi kurtulmak için nafile çaba gösteren Kero'yu boynundan yakalamıştı. Krista-belle ve diğer Beyaz Kanatlar onların etrafını sarmıştı.

"Brand, bu kızla ne yaptığını öğrenebilir miyim?" Yine Lenoir.

Brand dudağında alaycı bir kıvrım oluşurken deriyle kaplı omuzlarını indirerek, "Hiçbir şey," dedi.

"Gençlere dokunmanın yasak olduğunu biliyorsun." Lenoir'in Retra'nın kafasındaki sesi hafif ama yoğundu. Gözlerini ondan ayıramıyordu. Bu yakınlıkta nefes kesici görünüyordu; uzun boylu ve zayıftı, göz alıcı saçları omuzlarına dökülüyordu. Cal'in saçlarından bile açık renkteki cildiyle yüz hatlarının kusursuz simetrisi güzelliğine güzellik katıyordu.

"Kurallarımızla ilgili bana vaaz vermen gerektiğini mi düşünüyorsun Lenoir?"

"Bence bunu asıl senin kendine sorman gerekiyor. Böyle bir şey bir daha olmayacaktı, değil mi?"

Lenoir'in son iki kelimesi tüm ağırlığıyla aralarında asılı kalmıştı.

"İlk kız bir hataydı. İhtiyacım vardı," diye kabullendi Brand. "Ama bu..." Parmağıyla Retra'yı gösterdi. "Bu bana zarar vermeye kalkıştı. Ne yapmamı bekliyordun?"

“Zarar mı?” Önce Retra’ya baktı, sonra yerdeki tabureye, sonra da Brand’e. “Çok korkmuş olmalısın.”

Brand tekrar dişlerini gösterdi ve paravanın etrafını sarmış içeriği görmeye çalışan Beyaz Kanatlar grubunu kenara iterek hışımla odacıktan çıktı. Lenoir protesto çığlıklarına aldırış etmedi.

Retra’nın yanına süzülüp ona bakarken Retra ikiye ayrılacağı hissetti. “Arkadaşını korumak için büyük cesaret göstermişsin küçük yarasa, ama bir o kadar da aptallık. Bir daha asla böyle bir şey yapmayı aklından bile geçirme. Bu tür hadiseleri kendi yöntemlerimizle hallediyoruz.”

Her ne kadar Retra’nın bir yanı onun gözlerinin önünden kaybolmak istiyor olsa da öfkesi hâlâ canlıydı ve içinde esen inatçılık rüzgârı teslim olmasına izin vermedi.

“Bu tür hadiseler mi? Hani siz bizim Muhafızlarımızdınız? Hani bizim güvende olmamızı sağlıyordunuz?”

“Öyleyiz. Benim şu an burada olmamın sebebi bu ve tabii senin hâlâ yaşıyor olmanın da.” Kero’ya döndü. “Bu iş bitmiştir. Çeteni al ve buradan ayrıl.”

Ergin Kero’yu bıraktı. Lenoir ve Erginler ortaya çıktıkları gibi çabuklukla ortadan kaybolarak Retra’yı Beyaz Kanatlarla yalnız bıraktılar.

Krista-belle Retra’nın kollarına atılarak ona sımsıkı sarıldı. “Teşekkür ederim,” dedi hıçkırarak.

Retra, Kero kız arkadaşını kendi kollarına çekene kadar, kızın mengenesinde şaşkınlıkla bekledi. Kero üzgün görünüyordu, yüz ifadesi kızgınlık ve endişe arasında gidip geliyordu.

“Mühürlü Retra?”

Retra kafasını salladı. Avcunun içi artık öyle sıcaktı ki yanmaya başlayacaktı. Bir yandan da bitkinlik kalın bir battaniye gibi tüm vücudunu sarıyordu.

“Bırakın geçeyim!” Başka bir ses, sessiz bekleyen grubu delip geçti.

Suki insanları ittirerek kendine yol açtı ve Retra'nın karşısına geldi. Makyajı akmış, çoraplarından biri kaçmıştı. “Neler oluyor?” Kero'ya hiddetli bir bakış fırlattı. “Ona ne yaptın?”

“Hiçbir şey” diye homurdandı Kero.

Retra'ya yaklaşıncı o, Krista-belle, Suki ve Retra sıkı bir çember oluşturmuş oldu. “Mühürlü olsan da olmasan da bu yaptığın için sana borçluyuz.”

Retra söylenecek bir şeyler düşünmek istedi ama avcunun içinde yangın çıkmış gibi hissediyordu ve oda etrafında dönmeye başlamıştı. O anki tek tutarlı düşüncesi Suki'nin endişesine odaklanmıştı. Joel'den beri kimse onu bu şekilde önemsememişti. Anne bile... Anne çok fazla korku içindeydi.

“Onun nesi var?” diye sordu birisi.

Suki elini tutup içine baktı. “Ret şimdi dinlenmen gerek. Hem de bir an evvel.”

“Daha sonra beni bul ve konuşalım,” dedi Kero.

Ama Suki hayır anlamında kafasını salladı. “Sonrayı falan unut sert çocuk. Onu Vank'a geri götürmemde bana yardım etmelisin. *Hemen.*”

Anemon

Sekizinci Bölüm

“Şansı varmış. Muhafızlar yeni gelenlerin bazı hatalar yapmasına göz yumabiliyor. Ama bir kez daha aynısını yaparsa süresi kısaltılacaktır,” derin bir nefes vererek, “ya da tamamen bitirilecektir. *Petit nuit* göz ardı edilemez.”

Retra gözünü açmaya gerek duymadan Charlonge'nin hüznünlü sesini tanıdı.

“Ona söylerim.” Bu Suki'ydi.

“Bütün suç Brand'in,” diye diklendi Krista-belle. “Drop'taydık. Kero Manyaklardan Juice'le konuşuyordu. Ben kendimi iyi hissetmedim ve kanepelerden birine uzanmak için yanlarından ayrıldım. Hani şu çiftlerin oynaşmak için gittiği, duvardaki paravanların arkasında duran kanepeler. Sonra Brand beni buldu. O... o... üstüme çıktı ve...” dedi kekeleyerek.

Charlonge şaşırmış gibiydi. “Brand mi? Ama Erginlerin bizimle fiziksel yakınlık kurması yasak. Bu bir kural. Onlar bizim Muhafızlarımız.”

“Bir süredir beni takip ediyordu. Yaşlanmaya başladığım için olduğunu zannetmiştim. Sıranın ne zaman sana geleceğini

asla bilemezsin.”

“Gençler Kurulu’na gidip olanları anlatmalısın. Orada içini dökmelisin.”

Krista-belle kaba bir ses çıkardı. “Ne anlamı var ki? Ne yapacaklar? Lenoir’e mi söyleyecekler? Zaten biliyor. Retra Brand’e tabure fırlattıktan sonra ona zarar vermesini bizzat kendisi önledi.”

“Ne? Tabure mi fırlattı?”

“Tam Brand’in sırtına hem de. Üstünde parçaladı.”

Retra bu sözleri takip eden sessizlikte Charlonge’nin hayretini hissedebiliyordu.

“Lenoir bizi koruyacağını söyledi. Ama ben bundan şüpheliyim, Char.” Tekrar konuşmaya başladığında Krista-belle’nin sesi titriyordu. “Erginlerle ilgili bir şeyler dönüyor. Yani... onların arasında. Hissedebiliyorum. Kero bunu Manyakların da fark ettiğini söylüyor. Yakında Hayaletlerle de konuşacak. Çok yakında bir şeylerin olacağını düşünüyoruz. Hiç de iyi şeyler değil üstelik.”

“Bence sen hayal görmeye başlamışsın.” Charlonge’nin ses tonu sertleşmişti. “Ayrıca bu söylediklerin yüzünden sorun yarattığın düşünülebilir. Kurul’a Brand’le aranızda geçenleri anlat ve bırak bu konuyu onlar halletsin. Ya da ağzını tamamen kapalı tut. Bu senin için de geçerli Suki. Bu tür meselelere bulaşmak için çok yenisin. Bu şekilde kendini mimleyebilirsin. Şimdi gidip yemeği denetlemem gerekiyor. Dinlendiğinde onu aşağı getirin.”

Retra kapının kapandığını duyana kadar bekleyip gözlerini açtı. Gözleri hemen Suki’ninkilerle karşılaştı. Stra’halı kız ona yakın bir sandalyeye oturmuştu. Dantelli bir bluz ve kısa bir şort giymiş, tırnaklarını yiyordu. Krista-belle ise saçlarının rengini ortaya çıkaran sade kırmızı elbisesiyle yatağın ucuna

oturmuştu. Basit bir yataktan ve üstünde eski kitapların dağınık bir şekilde durduğu küçük bir masadan ibaret bir odadaydılar.

“Charlonge’nin odasındaız,” dedi Suki. “Dikkatleri senin üstüne çekmemenin iyi olacağını söyledi.”

“Daha iyi hissediyor musun Retra?” diye sordu Krista-belle.

Suki gibi o da kulüpten sonra kıyafetlerini değiştirmişti ama gözkapakları ve kirpikleri hâlâ ağır mor boyalar içindeydi.

Retra kafasını salladı ve yatağın ağır başlığına dayanmak için doğruldu. Demir çivi yumruları sırtına batınca yastıkları onları kapatacak şekilde tekrar düzenledi. Sonra avcunun içine baktı. Dövmenin renkleri tekrar solmuş, sadece etiketin dış hatları kalmıştı.

Alışık olmadığı ilgiden dolayı yanaklarına ateşler basarken, “Ben iyiyim,” diyerek onları rahatlattı. “Be-beni buraya getirdiğiniz için teşekkür ederim.”

“Kero ve diğer çocuklar seni buraya kadar taşıdı,” dedi Krista-belle gururla.

“Kulüpte bayıldın,” diye ekledi Suki. Sesi biraz huysuz çıkıyordu. “Senin onlar için yaptıklarını düşünerek yardım etmelerini söyledim.”

Ama Suki’nin bu imalı açıklaması Krista-belle’nin üzerinde herhangi bir etki bırakmamış gibiydi. Kırmızı kafa oturduğu yerden fırlayıp Retra’nın elini kaptı. “Kero aşağıda, yemekhanede. Seninle Kanatlara katılma konusunu konuşmak istiyor. Bizden biri olabilirsin.”

Retra önce ona sonra Suki’ye baktı.

Suki omuz silkerek, “Benim de gelebileceğimi söylediler. Seninle arkadaş olduğum için.”

Retra elinde Krista-belle’nin sıcak ve nemli elini hissediyordu. “Bi-bilmiyorum. Siz ne yapıyorsunuz ki?”

“Oh” dedi belli belirsiz. “Genel şeyler. Gruplar halinde do-laşırız. Kimsenin unutulmamasını ve İkincil Yollara sapmama-sını sağlarız. Ama en çok eğlence peşindeyiz. Takılmaca işte. Birbirimize sahip çıkarız. En güzeli de budur. Gerçi bazen ço-cuklar diğer çetelerle kavga eder.”

“Niye kavga ederler?”

Krista-belle siyah ojeli tırnaklarını kemirdi. “Ne bileyim işte. Kim daha güçlü kavgası herhalde.”

Bu Retra’nın hiç hoşuna gitmemişti ama Suki’nin yüzü ay-dınlandı. “Kavga mı?”

Krista-belle Retra’nın elini çekiştirdi. “Haydi gel de Kero’yla konuşalım, lütfen.”

“Evet,” dedi Suki. “Kaldır poponu! Buradan sıkılmaya baş-ladım.”

Üçü birlikte *neglegere*’ye gittiler. Retra duş yapıp dolabından al-dığı yeni kıyafetleri (bu sefer siyah bir örgü çorap ve yumuşak, dar bir tunik ve çizmeler) giyerken diğerleri de müzik, Brand ve erkekler hakkında konuşuyorlardı. Grave’daki çizmeleri bun-lar gibi yüksek topuklu değildi ve dizine kadar gelmiyordu, sadece yürümek için tasarlanmıştı. Kıyafetleri üstünden çıkar-maya yeltenirken Suki eline vurdu.

“Rahat bırak şunları,” dedi. “Bu şekilde olmaları gerekiyor.”

“Kendimi garip hissediyorum ama.”

“Seksi,” deyip kıkırdadı Krista-belle. “Dikkatli olsan iyi edersin.”

Bir an için Markes’in onu bu şekilde beğenip beğenmeye-ceğini düşündü sonra hemen silkindi ve kendini böyle sığ dü-şündüğü için azarladı. Hayatındaki en önemli şey Joel’di. Yap-ması gereken onu bulmak ve sonra... sonra ne? Onu Ixion’dan ayrılması için ikna etmesi gerekiyordu. Birlikte başka bir yere

gidebilirlerdi. Mezar değil, ama Charlonge'nin bahsetti yerlerden herhangi birine. "Ben hazırım," dedi.

Yemekhane çaylaklarla ve Beyaz Kanatlarla tıka basa doluydu. Büfenin önünde duran Charlonge'nin kollarını göğsünde sıkı sıkı kavuşturmuş olmasından Retra Vank denetmeninin gergin olduğunu anladı. Bir masaya bacaklarını uzatmış, Kanatlardan birkaç çocukla konuşan Kero'ya dik dik bakıyordu.

Krista-belle Retra'nın elini tuttuğu gibi onu masa labirentinin arasından erkek arkadaşının yanına götürdü. Suki arkalarından onları takip ederken Retra ondaki gönülsüzlüğü hissedebiliyordu. Suki'nin söylediklerine bakılırsa o kavga etmeye alışkındı ve onların şehrinde erkekler hep geri planda kalmıştı. Burada ise işler bambaşkaydı.

"Bak Kero!" dedi Krista-belle Retra'yı öne doğru çekerek. "Retra iyileşti."

Kero kafasıyla boş sandalyeleri işaret etti. "Oturun kızlar."

Retra Charlonge dahil bütün yemekhanenin dikkatini üstünde hissetmekten son derece rahatsız halde sandalyelerden birinin ucuna ilişti.

Bir anlık garip sessizlikten sonra Kero ağzında bir şeyler geveledi. "İyi olduğuna sevindim."

"Teşekkürler," diye cevap verdi Retra.

"Daha önce de söylediğim gibi... yani... kulüpte... Krissie için yaptığın şey... Herkesin götü yemezdi. Normalde Kanatlara Mühürlüleri almayız ama eğer istersen sen bize katılabilirsin." Retra'nın arkasında dikilen Suki'ye doğru bir bakış fırlatarak, "O da," dedi.

Suki somurtarak, "Bana iyilik yapma," dedi.

Kero omuz silkti. "Sen bilirsin."

Retra konuşmaya başlamadan önce vereceği cevabı kafa-

sında birkaç kere prova etti. Sesinin normal çıkmasını istiyordu fakat Kero'nun tavırları gerilmesine sebep oldu. En azından yüz ifadesinin sakin görüneceğinden emindi. Mühürlü biri bunun nasıl yapılacağını çok iyi bilirdi.

"Teklifiniz için çok teşekkür ederim ama ben kimseye katılmak istemiyorum. Ama başka bir şey var..." Bir an tereddüt etti. "Bunu... yalnız konuşabilir miyiz?"

Kero bacaklarını aşağı indirdi ve ellerini masanın üstüne koyup öne doğru eğildi. "Gidin etrafta takılın gençler."

Çete üyeleri kalkıp kızların göremeyeceği şekilde elleriyle kaba hareketler yaparak dışarı çıktılar. Kero güldü.

Krista-belle onun yanına oturdu. Suki ise olduğu yerde, Retra'nın hemen arkasında durmaya devam etti.

"Dökül bakalım," dedi Kero.

"Joel diye birini arıyorum. Uzun boylu ve kahverengi saçlı. Buraya geleli yaklaşık iki yıl oldu."

Krista-belle sevinçle ellerini çırpı. "Sen de birine âşıksın. Tıpkı benimle Kero gibi."

Kero, "Krissie," diye homurdanarak onu uyardı.

Krista-belle dudaklarını yalayıp ona doğru bir öpücük gönderdi.

Kero kızgın kızgın kaşlarını çatı ama Krista-belle kıkırdamaya devam ediyordu.

Retra Suki'nin arkasında kıpırdandığını hissetti. Omzunun üstünden ona doğru baktığında gülmek için kendini tutmaya çalıştığını gördü.

"O benim er-erkek arkadaşım değil," dedi Retra. "Ama onu mutlaka bulmalıyım."

Kero bir süre dudaklarını çiğnedi. "Ixion'da bizim gibi binlercesi var. İsmi değiştirilmiş olma ihtimali de çok yüksek. Hemen hemen herkes değiştirir. Ayrıca şu anda eskisi gibi

görünmüyor da olabilir. Hatta geri çekilmiş bile olabilir. Bu her zaman olan bir şey.”

Retra sandalyesinden fırladı. “Hayır!”

“Hop hop! Sakin,” dedi Kero sandalyesine yaslanırken. “Bana onunla ilgili söyleyebileceğin başka ne var?”

Retra derin bir nefes alıp bir an düşündü. “O aklından ne geçerse söyler. Hiçbir şeyden korkmaz. Diğer Mühürlüler gibi değildir.” Ya da benim gibi... Gözlerinin arkasına davetsiz göz yaşları sokuldu. Ağlamamalıyım. Bu insanların önünde olmaz.

Kero onun hislendiğini fark ettiyse bile tepki vermedi.

Krista-belle ellerini tekrar çırpı. “Sen de gayet sağlam iradeliisin,” dedi. “Bana yardım etmek için bir Ergin’e saldırdın. Ixion’daki erkeklerin çoğunun böyle bir şey yapamayacağından eminim.”

Kero ona bu sefer dik dik baktı ama belli ki Krista-belle böyle imalı bakışları umursayacak türde bir kız değildi. Retra’ya kilitlenmiş parlak gözleri koşulsuz bir hayranlık ve şükranla doluydu.

Retra’nın rahatsızlığı iyice derinleşti. Bu muhabbetten ve Kero’yla Krista-belle arasındaki atışmadan bir an evvel uzaklaşmak istiyordu. “Joel’i bulmamda bana yardım edecek misin?”

Kero omuz silkti; en sevdiği hareket.

Retra içinden birkaç nefes saydı ve gitmek için ayağa kalktı.

“Bekle,” dedi. “Söz vermiyorum ama... Bir sır saklayabilir misin?”

Retra bekledi.

“Önümüzdeki İlk-Şafak’tan sonra çeteler arası bir toplantı olacak. Erginlerin bunu öğrenmemesi gerçekten çok önemli.”

“İlk-Şafak ne zaman? Daha önce duydum ama kimse ne olduğunu açıklamadı.”

Kero sabırsız bir ses çıkararak saçlarını çekiştirdi. Yardım

istercesine Krista-belle'ye baktı.

"Bizde gece ve gündüz olmadığından bazı şeyleri farklı adlandırıyoruz. Her yirmi altı saatlik devrin sonunda karanlık iki kere hafifçe aralanır. Güneş ışığı gibi değil tabii ki ondan çok daha... loş. Bu ikisinden daha aydınlık olana İlk-Şafak, diğerine ise Geç-Şafak denir," diye açıkladı Krista-belle.

"Hım. Peki ya toplantı?"

Kero öne doğru eğildi. "Toplantı *onlar* hakkında. Krissie Brand'in dokunduğu ilk kişi değil. Bu konuda ne yapacağımızı çözmemiz lazım," dedi alçak bir sesle. "Senin sayende Lenoir Brand'in yaptıklarını öğrenmiş oldu. Gerçi bu konuda bir şey yapacağını düşündüğümüzden değil de."

Lenoir'ın ismini duymak Retra'nın içini ürpertti. "Peki Gençler Kurulu nedir? Lenoir bu olayı onlara haber vermemiz gerektiğini söylemişti. Charlonge de."

"Boş işler," dedi Kero.

"Siyah boncuklardan ve Lenoir'la Varonessa'nın kıcını yalamaktan başka şeye ayıracak zamanları yok," diyerek ona kattı Krista-belle.

"Neden toplantıya gelmeliyim? Joel'in de orada olacağını mı düşünüyorsun?"

"Onun *dobra* biri olduğunu söylemiştin. Eğer öyleyse çetelerden birine kesin katılmıştır. Ve bütün çeteler o gün o toplantıda olacak. Eğer gelersen orada onunla karşılaşabilirsin."

Retra kafasını yavaşça salladı. Kero'nun söyledikleri ona da mantıklı gelmişti. "Önümüzdeki İlk-Şafak'tan sonra ha?"

"Evet," dedi Kero. "Grotto'da." Ona yaklaşmasını işaret etti.

Kulağı onun ağzına ulaşana kadar öne eğildi.

"Kapıdan geçebilmek için parolamız 'bardağı-taşıran-sondamla,'" dedi.

Retra kafasını salladı ve doğruldu. "Teşekkürler."

“Kero onu bulmana yardım edecektir. Kero herkesi tanır,” dedi Krista-belle.

Erkek arkadaşına doğru eğilip dilini Kero’nun dudaklarının etrafında oynatarak onu kollarına çekti.

Kero ağzını açtı dilini mengeneye kıştırır gibi yakalayıp gü-rültülü emme sesleri çıkarmaya başladı.

“İğrenç,” diye duyurdu Suki.

Retra ona baktı.

Suki kafasını yana eğdi. “Haydi gidip yiyecek bir şeyler bulalım.”

“Bu toplantıya gidecek misin?” diye sordu Suki, benekli jambonla kırmızı acı fasulyeleri mideye indirirken.

Yemekhane perdesinin en uzağındaki masaya yerleşmişlerdi. Tezgâhtan tabaklarına yemek alırlarken, Beyaz Kanatlar masalarda yemek yiyen bir avuç çaylağı arkalarında bırakarak, Kero ve Krista-belle’nin peşinden yemekhaneyi terk ediyordu. Onlara hâlâ meraklı bakışlar atıyor olsalar da en azından Charlonge’nin göz hapsinden kurtulmuşlardı.

Retra evet anlamında kafasını salladı. Bir kâse tatlılaştırılmış yemekle birkaç tane ekmek almayı seçmişti. Ekmek ağzında yağlı hava gibi eriyordu. Utherleri ararcasına tezgâhın çevresine bakındı. İyice konsantre olarak bir gümüş kaptan diğerine yumurta lapası boşaltan birini görebildi. Yemeği de onlar mı yapıyor diye merak etti. O gri parmaklarında hamuru hayal edince bu ona biraz mide bulandırıcı geldi.

“Evet kim bu Joel?” Suki hâlâ sorular soruyordu.

Retra tereddüt etti.

“Haydi ama, ben sana Liam’ı ve onunla yaptığımız kan anlaşmasını anlattım,” dedi.

Retra etrafa bakındı. Konuşmalarını duyabilecek kadar ya-

kında kimse yoktu. Suki'ye Joel'le ilgili daha fazla bilgi vermek bütün Mühür içgüdülerine karşıydı ama Krista-belle ve Kero çoktan onunla ilgili bir şeyler öğrenmişti. Suki bunca zaman ona karşı son derece kibar davranmıştı ve onun ne düşündüğünü rahatça söylüyor olması Retra'nın hoşuna gidiyordu.

"O benim abim," diye fısıldadı.

"Ah?" Suki bir süre sessizce yemeğini çiğnedi. "Hım, sanırım bu daha önce de oldu. Kız kardeşler erkek kardeşlerini takip eder, ya da tam tersi. Benim kardeşim bir kukumavdır. Ben onun peşinden hiçbir yere gitmezdim doğrusu."

Retra kaşlarını kaldırdı.

"Tam bir ev kuşudur. Yemek pişirmeyi ve yamaç lavantası yetiştirmeyi sever," dedi Suki.

Retra ona Joel'in peşinden gelmesinin sebebinin Ixion'un bir parçası olmaktan ziyade, onu da alıp başka bir yere gitmek olduğunu açıklamak istedi. Ama Suki'nin samimiyeti ve dürüstlüğü bile bunu paylaşması için onu ikna etmedi. "Evet. Öyle zannediyorum."

Suki alaylı bir bıkkınlıkla kafasına vurdu. "Retra, artık daha az resmi konuşmaya başlamalısın. Yaşlılar gibi konuşuyorsun. Babannem gibi. 'Öyledir herhalde,' demelisin, 'Öyle zan-ne-di-yo-rum,' yerine."

Retra gülümsedi. "Zannediyorum ki haklısın."

İkisi de güldü.

Suki'nin kahkahaları çok kolay ve doğal çıkıyordu. Retra'ninkiler ise çok uzun zamandır kapalı tutulan bir kafesin kapağının açılması gibiydi; belirsiz paslı bir ses.

Boğazında bir şey kalmış gibi Retra'nın sırtına vurdu.

Ve daha fazla güldüler.

Ta ki Charlonge masalarında belirene kadar.

Denetmenin bedeni hâlâ gergindi. Retra bunu kaskatı ke-

silmiş boynundan ve omuzlarından anlayabiliyordu. “Beyaz Kanatlar size ne söyledi?”

Retra önündeki tabağa bakarken Suki konuşmaya başladı.

“Retra’ya Krista-belle’ye yardım ettiği için teşekkür etmek istemişler. Ayrıca bize Kanatlara katılmamızı teklif ettiler.”

Retra içinden Suki’nin susması ve Charlonge’ye her şeyi anlatmaması için dua ediyordu. Ama bu Stra’ha kızının doğasında sessiz kalmak yoktu.

Charlonge bir sandalye çekip yanlarına oturdu. Ellerini elbisesinin uzun ceplerinin içinde tutuyordu. “Bu pek akıllıca olmazdı.”

Kanatlara katılmak gibi bir planı olmamasına rağmen bu tavsiye Retra’nın merakını uyandırmıştı. “Neden ki? Kendini ait hissedebileceğin bir yere benziyor, bu iyi olmaz mı?” dedi yumuşakça. Söylediklerinde doğruluk payı yok değildi. Bu şekilde toplanmalarında cazip bir yan vardı.

“Ixion özgürlük ve kendini ifade etme yeridir. Beyaz Kanatlar ve diğerleri kendi kurallarını dayatıyorlar. Neden böyle bir şeyi isteyesin ki? Özellikle de Mezar gibi bir bölgeden geliyorsan. Bunun yanında, Erginler çetelere sadece göz yumuyorlar, ama onaylamıyorlar. Bunlardan birine katılarak üzerine daha fazla ilgi çekmiş olursun. Ve son olanlardan sonra gözlenmek için yeterince fırsat vermiş oldun.”

Mezar’daki, evindeki Muhafız’ı düşündü. “Gözlenmeye başlarsan neler olur?”

“Erginler sürekli seni izler. Gittiğin her yerde. *Her yerde.*”

Tam o sırada Charlonge’yi duymuş gibi Forlorn yemekhaneye girdi. Etrafı süpüren bakışları onların üzerinde bir süre oyalandı.

Charlonge tekrar ayaklandı. “Brand yaptığın şeyi unutmayacaktır,” diye fısıldadı. “Dikkatli ol.” Retra’nın daha önce

soyunma odasında gördüğü kızların oturduğu masaya doğru gidip, onların yanına oturdu.

“Bir konuda haklı olduğu kesin,” dedi Suki. “Brand korkunç biri – bütün o yaralar ve her şeyiyle. Kanatlara katılmak güvenli bir yol olabilir.”

Retra cevap vermedi.

Ağzına jambonundan bir parça atarken, “Tamam neyse,” dedi Suki. “İlk-Şafak’a hâlâ birkaç saat var. Hazır bekliyorken dışarı çıkabiliriz. Hoşlandığın çocuk Abraxas Kulüp’te çalışırmış diye duydum. Markes’ti değil mi?”

“Ondan hoşlandığım falan yok,” dedi Retra çabukça.

Suki son jambon parçasını sosa batırırken kafasını salladı: “Hı-hım tabii.”

A n e m o n

Dokuzuncu Bölüm

Abraxas, Vank'ın aşağısındaki yamaçta kurulmuştu; Suki'nin gevezelikleri gitgide hızlanıp heyecanlanırken, bu sarsıntılı yolculuk Retra'ya dağların mükemmel gece manzarasını izleme fırsatı verdi.

Vank'tan ayrılmadan önce günah çıkarmaya gitmişlerdi ama o sırada dağıtımdan sorumlu olan Test, Retra'yı tohumunu yutması için zorlamamıştı. Retra da bunu fırsat bilip teleferiğe binmelerinden hemen önce tohumunu istasyonun kenarından aşağı attı.

“Onu yutmalıydın,” dedi Suki, kendi kırmızı boncuğunu yutarken. “Anlayacaklardır.”

“Onlardan hoşlanmıyorum. Bir şeyler görmeme sebep oluyorlar – bazı görüntüler.”

“Ne tür görüntüler?”

“İblisler.”

Suki gözlerini kocaman açtı ve kıkırdadı. “Ama-seni-bütün-seksiliğinle-dans-ettirdi.”

Retra teleferikteki herkesin Suki'ninki gibi tiz ve aptal ton-

larda konuştuğunu fark etti. Kendisi de mi öyleydi acaba?

Teleferik durduğunda aşağı akın ettiler. Herkes birbirini itiyor, dürtüyor ve şakalaşıyordu. Retra istasyondaki yüzleri abisini görmek umuduyla gözden geçirdi ama aralarında o olabilecek kimse yoktu.

Suki'yle birlikte Kulüp Abraxas'a giden, lambalarla aydınlatılmış yol boyunca kalabalığı takip ettiler.

Bir köprüden geçilerek ulaşılan Drop'un aksine, Kulüp Abraxas'ın girişi yamacın derinlerindeydi.

Yürüdükçe sıcak hava Retra'yla ıslak bir dil gibi oynuyor, yüzüne fiskeler atıyordu.

"Seni istiyorum," diye fısıldadı karanlıklardan bir ses. "Çok yakında."

Retra yolun iki tarafına da baktı ama gecenin karanlığına uzanan gölgeli alçak çalılar dışında hiçbir şey göremedi. Misk kokusunu alınca gökyüzüne baktı. Yarasalardan oluşan siyah gökkuşağı bir kez daha meydana çıkmış, siyah bir yay halinde yıldızların ışığını perdeliyordu.

"Suki duydun mu?"

"Ne? Neyi-duydum-mu? Neden-bahsediyorsun? Piskokulu-yarasalar-dışında-koku-almıyorum. Kalbimin-küt-küt-küt-atması-dışında-hiç-bir-şey-duymuyorum," diye saçmaladı Suki. Yürürken dans ediyor, kollarını ve bacaklarını kontrol edemiyordu.

Retra önlerindeki insanlara doğru yaklaştı. Yıldızların tekrar göz kırptığını gördüğünde bir rahatlama hissetti. Ardından, Abraxas'ın mağara sisteminin içine girdiler.

İlk mağara küçüktü ve daha çok giriş salonu gibiydi. İçinde bekleyen Erginler yeni gelenleri izliyordu.

Suki'yle birlikte oradan çabucak geçip daha geniş ikinci mağaraya vardılar. İçinde, taş duvardan inşa edilmiş yüksek

bir sahne ve çeşitli yönlelere ayrılan geçitler yer alıyordu. Bir müzisyen grubu sahneye dağılmış enstrümanlarını akort ediyorlardı ki o enstrümanların bir çoğunu Retra hayatında daha önce görmemişti.

“Krissie-dedi-ki-Abraxas’ın-her-mağarasında-konserler-varmış-Şimdi-tüm-yapmamız-gereken-Markes’in-olduğu-mağarayı-bulmak.”

Suki’nin bu hızda konuşması Retra’yı sinir etmişti. Aptalca hareketleri de öyle.

İşildayan gözleri ve durmayan çenesiyle arasına biraz olsun mesafe koyma ihtiyacıyla, “Ayrı ayrı da arayabiliriz aslında,” dedi.

Suki kısa bir süre parmaklarının ucunda heyecanla dans etti. Hemen ardından gözleri yaşlarla doldu ve tek kelime söylemeden koşarak uzaklaştı.

Retra arkasından gitmek için seğirtti ama tam o sırada bileğini kavrayan parmaklar onu diğer yöne çevirdi.

Modai.

“Bir yere mi yetişeceksin küçük yarasa? Ne bu acele?” Üst dudağını içeri doğru kıvrarak keskin dişlerini gösterdi. “Kimi gördün? Kimi gördün?”

Ona iki Ergin daha katıldı. Retra ikisinden sadece Forlorn’u tanıyordu. Kulüpten gelen ışığın çoğunu engelleyecek şekilde Retra’nın etrafını sardılar. Aralarından sızarak kaçmaya çalıştı ama Modai tekrar bileğini yakaladı ve kemiklerini ezercesine sıkı.

Retra Mezar’da alıştırmalarını yaptığı gibi acının dışından düşünmeye çalıştı.

İtaat bandının kimilerinin ölümüne sebep olan ıstırabından başarıyla kurtulmuştu. O zaman neden bundan sağlam çıkmasındı ki? “Kimseyi.”

“Neden koşuyordun?”

“Koşmak yasak mı?”

“Bizden gizli iş çevirmek yasak.”

Kendine özgü tepkisiz bir yüz ifadesi takındı. Ona hiçbir şey söylemeyecekti.

“Muhafızlar arasında problem yarattın,” diye tısladı Modai. “İzlenmen gerektiğini biliyordum. Ne yaptığını söyle yoksa...” Diğer elini Retra’ya vuracaktı gibi havaya kaldırdı.

Retra kayarak kendini kurtardı, fakat bileğini onun parmaklarından çekerken tırnaklarının etini çizdiğini hissetti.

Geçitlerden birine doğru koştu ama nasıl olduysa oraya ulaşmadan Ergin önünü kesti. Bir insan nasıl bu kadar hızlı hareket edebilir?

Retra dönüp arkasına, dans pistinde toplanmış insanlara doğru baktı. Erginlerin hareketleri dikkatlerini çektiğinden dans etmeyi bırakmışlardı. Uzun bir insan figürü onları tam ortalarından ikiye ayırmıştı.

“Modai?”

Ergin geri çekildi ve koşulsuz bir itaatkârlıkla başını öne eğdi. “Lenoir.”

“Bu yavru yarasa onun peşinden koşmanı gerektirecek ne yaptı?”

“Ondaki hatayı hissedebiliyorum.”

“Herhangi bir kuralımızı mı çiğnedi?”

“Hayır, Lenoir.”

“Öyleyse Leyste’yle kendinize başka bir eğlence bulmanızı öneririm.” Lenoir’ın sesi yumuşak hatta neredeyse şefkatliydi ama yine de Modai kaskatı kesilmişti.

Leyste? Retra tanımadığı Ergin’in suratını inceledi – adı Leyste’ydi demek. Neden Leyste ve Modai ona sataşıyordu ki?

Lenoir’a baktı ama o gözlerini henüz Modai’den ayırmamıştı.

İkisi de soluk bir yüze, koyu düz saçlara ve zayıf, kaslı vücutlara sahipti. Nasıl oluyordu da bu kombinasyon Lenoir'de göz alıcı bir hale dönüşürken, Modai'yi bu derece itici yapıyordu?

"Selam Retra! Pardon, bölüyor muyum?" Biri hem grubu hem de gerginliği delerek aralarına girdi.

Gelen Rollo'ydu. Kırmızı saçları siyaha boyanmış ve terden kafasına yapışmıştı. Çıplak göğsü yılan dövmeleriyle kaplıydı. Retra sırtıttı ve Retra'yı belinden kavrayıp dudaklarına ıslak bir öpücük kondurdu. "Her yerde seni arayıp durdum."

Retra neye uğradığını şaşırmıştı ama hareket etmedi. Rollo'nun sıcak ve ıslak teni çıplak kollarına ve boynuna değmişti. Nefesi ibadet toplantılarından ve ayin şaraplarından sonra eve gelip de ağlak bir tonda oğlundan duyduğu hayal kırıklığını anlatan ve Retra'nın aynı yolu izlemesinde izin vermeyeceğine dair derin inancından bahseden babasının nefesi gibi tatlı kokuyordu. *Masum kal*, Retra, demişti Baba, defalarca kez. *Masum kal*.

Şimdi ise Charlonge'nin uyarısı babasınıninkiyle çakışmıştı, biri diğerini zımparalayarak uzaklaştırmak istiyor gibiydi. *Utangaçlık Ixion'da günahdır*.

Yakınlığı hoşuna gitmiş gibi kendini Rollo'nun kollarına bıraktı. "Be-ben de," diye kekeledi. "Nerelerdeydin?"

Modai şüpheyle onları izliyordu.

Rollo, "Haydi," diyerek onu Erginlerin arasından, geçitlerden birine doğru yöneltti.

Retra Lenoir'ın bakışlarının onu izlediğini hissediyordu.

Diğer mağaraya girerlerken Rollo, "Senden ne istiyorlardı?" diye sordu.

"Hiçbir şey, yani, ben koşuyordum."

"Ee ne olmuş yani?"

Retra omzunu silkti. "Modai neden koştüğumu öğrenmek istedi. Ben de söylemedim. Ona söylemek... zorunda olduğumu sanmıyorum."

"İnatçısın ha? Başka biri olsa Modai ne sorsa cevap verirdi. Gerçekten acayip korkunç biri."

Alçak kanepelerle döşenmiş loş bir kuytuya doğru yürüdüler. Koltuklarda öpüşen, ya da çoktan öpüşmenin ötesine geçmiş sarmaş dolaş çiftler vardı.

Retra arkasını dönmek istedi ama bu karanlıkta yürümek bile gerçek bir konsantrasyon gerektiriyordu.

Rollo kafasını onunkine eğip vücudunu kendininkine kenetledi. "Arkana bakma. Ama Modai bizi takip ediyor," diye fısıldadı.

Boş koltuklardan birine yöneldiler. Rollo pelüş koltuğa devrilip Retra'yı yanına çekti.

Modai mağaranın girişinde dikilmiş bekliyordu.

Koltukta iyice Rollo'ya yanaştı, o da kollarını tekrar Retra'ya doladı. Kendi kendine, oradaki diğer çiftlerden farklı görünmediklerini söylüyordu. Rollo'nun yüzüne bakmak için kafasını çevirdiğinde, alınmış bir yüz ifadesi takındığını gördü.

"İçeri girdiğini gördüm ama yeniden-doğuşta beni ektiğin için sana kızgındım. O yüzden seni görmezden gelecektim," dedi Rollo yatıştırıcı bir dürüstlikle. "Ama sonra Modai'nin sana sataştığını gördüm."

"Onu tanıyor musun?"

Gözlerini devirdi ve üstdudağındaki ter boncuğunu diliyle yaladı. "Onu herkes tanır. Dediklerine bakılırsa sorun çıkardığında insanı ortadan kaldıran o oluyormuş. Fakat seninle özel olarak ilgilenir gibi bir hali var. Kayıt'ta bile öyleydi."

"Demek sen de fark ettin?"

"Hem de nasıl."

Bir ya da iki dakika boyunca dans ritimlerinin boşluğu doldurmasına izin vererek hiçbir şey söylemediler.

“Burada birini arıyorsun, değil mi? Yani demek istediğim... Senden önce gelen birini,” diyerek sessizliğe son verdi.

Retra’nın gözleri şaşkınlıkla açıldı.

Rollo omuz silkerek devam etti. “Aslında burada olmak istemediğin çok açık. Sen bir Mühürlüsün, üstelik kaçmaya hevesli, asi Mühürlülerden de değilsin. Son derece gergin ve katısin. Ve mesela şunun peşinde değilsin...” diyerek Retra’nın saçını okşadı.

Retra geri çekildi.

“Bak gördün mü?” dedi.

“Hayır istemediğimden değil...” diye karşı çıktı Retra. “Sadece... Sen bana sormadın ve ben...ben...” Kelimelerinin solmasına izin verdi. Onu çekici bulmadığını nasıl söyleyebilirdi ki?

Aralarındaki konuşma bir kez daha koptu.

Rollo sakınmadan karşılarındaki koltukta oynayan çift gözlerini dikti, bakışlarında kıskançlık vardı. Retra kalkıp oradan uzaklaşmayı düşündü ama Modai hâlâ asansörün yanındaki tırabzanların civarında oyalanıyordu.

“Sana kendimden bahsetsem nasıl olur acaba? Bana biraz olsun güvenir misin? Yani... Zaten konuşmanın büyük kısmını ben yapıyorum değil mi?” Rollo güldü, az evvel nasıl parladıysa öyle kolayca da keyiflenmişti. “Ben evden kaçtım.”

Retra ona dik dik baktı. “Hepimiz kaçtık.”

“Hayır... Ben evden kaçtım. Ixion’a kaçmadım. Dinle... Beni babam bir... O Mezar Konseyi’nin bir üyesi.”

Kız bir anda boğazının kuruduğunu hissetti. *Bir konsey üyesinin oğlu.* Daha önce onlardan herhangi biriyle tanışmamıştı. Konsey üyeleri, Kuzey Mezar’ın zengin kısmında, onları *her şeyden* koruyan devasa ve hâlâ büyümekte olan duvarın arka

tarafında yaşarlardı. O duvar Mühür Yerleşkesi'nin nemrut hasır çiti gibi değildi. Rollo'nun tarihi çok iyi bildiğinden şüphe yoktu. Çünkü konsey üyeleri kütüphaneyi özgürce kullanma hakkına sahipti. Diğer insanların ne öğrenip ne öğrenmeyeceğine de onlar karar veriyordu. Mezar'ın kurallarını onlar koyuyordu. Ailesinin Muhafız gözetimine alınmasını onlar emretmişti. "A-anlamıyorum. Oradan neden ayrıldın o zaman?"

"Babam benim de bir konsey üyesi olmamı istiyordu. İşler genelde bu şekilde yürür. Babadan oğula." Rollo ağız dolusu acı biber yutmuş gibi yüzünü buruşturdu. "Yaptıkları şeyden nefret ediyorum. Babam hazırlanayım diye beni meclis oturumlarına götürürdü – bütün o perukların ve maskelerin altındaki tüyler ürpertici yaşlı adamlar. Kurallar koyan. İnsanların hayatını bir gizem perdesinin altına sokan. Neyi yapıp neyi yapamayacaklarını söyleyen. Hatta nasıl düşünceleri gerektiğini belirleyen."

"Şşt," diye fısıldadı Retra otomatikman. "Onlar hakkında böyle konuşma."

Konseyin onun çıplaklığına dikilmiş elektro gözlerini hatırlamak ciğerlerindeki havanın sıkışmasına sebep oldu.

Retra istemsizce kollarını göğsünün üstünde birleştirdi. "Gördün mü? Beni anlamalısın. Tam da bu yüzden onlardan biri olmak istemiyorum. Bu tür bir şey yapmaya hakları yok. Hem de hiç!" diye isyan etti.

Retra onun gitmesini istedi. Hararetli tavırları onu korkutuyordu, bir de dikkatsiz sözleri. Kimseden korkusu yok gibiydi ve bu şekilde davranması aptalcaydı. Joel'e benziyordu. Kendine ve düşüncelerine güveni tamdı. *Ben neden böyle olamıyorum? Neden sürekli olan biteni sorgulamak ve dikkatli davranmak zorundayım?*

Ama her şeye rağmen, öfkesi başına vurduğunda Brand'e

saldırmıştı. Belki Joel'den o kadar da farklı değildi? Belki de değişmeye başlamıştı? “Bir Ergin’e vurdum,” dedi. “Krista-belle diye bir kıza dokunuyordu ve ben... Bir sandalye aldım ve...”

Rollo'nun gözleri büyüdü. “Ergin’e sandalyeyle vuran sen miydin? Herkes bundan bahsediyordu, ama ben inanmamıştım. Neler oldu?”

“Lenoir gelip Brand'in beni cezalandırmasını engelledi. Ama ben bu işin kapandığını sanmıyorum. Modai aralarında soruna sebep olduğumu söyledi.”

“Sen neden bu olaya karıştın peki? Bu bir Mühürlü'nün yapacağı türde bir şey değil.”

“Ben... Brand'in Krista-belle'ye yaptığı... O korkuyordu... Tıpkı Muhafız itaat bandını taktığında benim korktuğum gibi.”

“İtaat bandın mı vardı? Peki yerleşkeyi nasıl terk ettin o zaman?”

Retra'nın yüzünde küçük, endişeli bir gülümseme belirdi. “Alıştırma yaptım. Acı alıştırması.”

Rollo'nun yüz ifadesi değişti. Gözleri bir tür hayranlıkla büyüdü ve kollarıyla Retra'yı rahatlatıcı bir şekilde sarıp sarmaladı.

Ama Retra rahatlatılmak istemiyordu. Gitmek istiyordu.

Kollarından ayrılmaya çalıştıkça o daha çok sarıldı. “Sana söylemem gereken bir şey var. Buraya gelmemin asıl sebebi...”

“Nedir o?”

“Bunu kimseye söylememelisin. Henüz değil. Ben söyleyene kadar değil. Söz mü?”

Retra, Rollo'nun sırlarını bilmek isteyip istemediğinden emin olamayarak tereddütle kafasını salladı.

“Konsey toplantılarına gittiğimde öğrendiğim bazı şeyler oldu. Nasıl konuştuklarını dinledim. Çoğu zaman bağırıp çağırmaları boş gürültüden ibaretti. Ama gerçekten istedikleri bir şey

olduğunda sesleri değişiyordu. Ixion'dan bahsettikleri zamanlarda –buranın ne kadar ahlaksız bir yer olduğundan ve bizim buraya gelmemizi nasıl engelleyeceklerine dair konuşurken– sesler gürültücü ve boştu. Başta bununla ilgili fazla kafa yormadım. Sonra bir gece Baba ve Konsey üyeleri Jarvis ve Mison'la eve yürürken gölgelerin içinden biri onlara seslendi. Baba beni aceleyle uzaklaştırdı ama ben onun kim olduğunu gördüm.”

Retra bekledi.

Rollo'nun bakışları dalmıştı, hafızasını zorlayarak olanları tekrar karşılarında canlandırmaya çalışıyor gibiydi. “O bir Ergin'di. En azından ben öyle olduğunu düşündüm. Emin olmak için buraya gelmek zorundaydım.”

“Olamaz.”

“Ama oldu! Orada Modai'yi gördüm,” dedi heyecanla. “Şimdi Konsey üyelerinin seslerindeki boşluğun gerçek olduğundan eminim. Ixion'a kızgın gibi davranmaya çalışıyorlar – ama aslında değiller, yani gerçek anlamda. Bu bir oyun.”

“Ne demek istiyorsun? Oyun derken?”

“Bilmiyorum ama buraya Erginlerin neden Mezar'ı ziyarete geldiklerini öğrenmek için geldim. İki yer arasında bir bağ var ve bundan kimsenin haberi yok. Gençler Kurulu'na bu konudan bahsetmeyi düşünüyorum.”

“Ne yapabilirler ki?” Retra sanki *petit nuit*'te kazandığı bütün enerjiyi bir anda yakmış gibi aniden yorgun düşmüştü.

“Bizi Muhafızlara tanıtanlar da onlar. Özellikle seçiliyorlar ve bunun için fazladan ayrıcalıklar ediniyorlar. Bak, bir tanesi burada.”

Rollo'nun parmağının gösterdiği doğrultuyu takip edince, bir kızla tekli bir koltuğu paylaşan bir çocuğa ulaştı. Etraftakilerden hiçbir farkı yok gibiydi.

“Şakaklarında daire şeklinde bir dövme oluyor.”

Loş ışıktaki seçmek zor olsa da Retra diğerlerindeki daireleri de fark etti. “Ne tür ayrıcalıkları oluyor?”

Rollo omuz silkti. “Kesin olarak bilemiyorum. Tek bildiğim yasak bölgeler dışında her yere gidebildikleri ve bizim kadar fazla dinlenmelerinin gerekmediği.”

“O zaman daha hızlı kül olmuyorlar mı?”

“Anlaşılan o ki olmuyorlar. Erginler onların adrenalini salgılarının oranında bizimkilerden farklı değişiklikler yapıyorlar, böylece herhangi bir zarar görmeden daha fazla zaman kazanıyorlar. Ama karşılığında Ixion’un hizmetinde olacaklarına dair ant içmeleri gerekiyor.”

“O ne demek?”

“İyi vatandaşlar olmak. Çetelerde takılanlar gibi olmamak. Kurallara uymayanları Erginlere söylemek.”

“Erginlere hizmet ediyorlarsa sana nasıl yardım edecekler peki?”

Somurtarak kafasını salladı. “Bilmiyorum. Ama başka kime gidebilirim ki?”

Retra ona ne söyleyeceğini bilemedi. “Onlara ne zaman söyleyeceksin?”

“Yakında. Ağzımı açmadan önce nasıl bir yol izleyeceğimi düşünmem lazım.” Sırıttı, neşesi geri gelmişti. “Gürültücü olabilirim ama aptal değilim. Benimle Kurul’a gelir misin? Onlara Mezar’da neler yaşadığını; Konsey’in ne kadar kötü olduğunu anlatabilirsin.”

“Belki,” dedi Retra. Kero ve Krista-belle Gençler Kurulu’ndan etkilenmiş gibi değillerdi. “Ama şimdi olmaz, gitmem gereken başka bir yer var.”

“Başka bir kulüp mü?”

“Hayır.” Rollo’ya yapacağı şeyi söylemeli miydi? Mezar’da gördükleri önemliydi. Belki de onunla gelmeli, Gençler

Kurulu'na gitmeden önce onlara Ixion'la ilgili bilgiler veremeliydi. "Bir toplantı. Beyaz Kanatların bir üyesi olmak için davet edildim."

"Sen! Bir çetede?" dedi Rollo hayretini ve şüphesini saklamak için herhangi bir çaba göstermeden.

"Onları daha önce duydun mu?"

"Ben dinlenmek için Goa'ya gitmiştim. Orası iğrenç küf kokuyor ve duvarların çatlaklarında asmalar büyüyor: onların içinde ise kocaman böcekler yaşıyor. Tabi bunu söyleyen uydurmadıysa. O böceklerden birinin yüzüme atlamasını beklemekten bir türlü rahatlayamadım. Her neyse, Kanatlar çoğunlukla orada takılıyor. Süperler bence. Özellikle Kero. Diyorlar ki Lanetli Birlik'ten Dark Eve dışında herkesle kavgaya girebilirmiş."

"Ben bilmezdim ki..."

"Toplantıya beni de götür!"

Retra bir an rahatsızlık hissetti. "Emin değilim eğer..."

"Neden olmasın?" Rollo'nun bakışları kırgındı. "Ben sana Konsey'i ve Ergin'i anlattım ama."

"Sadece..." Kendini savunmaya çalıştı ama Rollo'nun bakışları omzundan geriye sıçrayıp da gözleri büyüyünce vazgeçti.

"Şu kıza baksana, taş gibi!" Nefesi kesilmişti.

Suki Retra'nın arkasında dikilmiş, onları görmemiş gibi davranmaya çalışıyordu.

"Suki o."

"Yoksa onu tanıyor musun?"

Retra başını salladı.

"Retra, Mezar'ın aşkına, beni onunla tanıştırmalısın!"

Onuncu Bölüm

Retra ayağa kalktı ve arkasında Rollo'yla Suki'nin yanına doğru gitti. Suki dönmeye çalıştı ama Retra hemen önüne atıldı. "İlk-Şafak'a az kalmış olmalı. Artık toplantıya gitmeliyiz."

"Ah-hâlâ-seninle-gelmeme-istiyorsun-öyle-mi?"

"Evet, istiyorum," dedi Retra. "Ama aldığın boncuk seni aşırı heyecanlı yaptı."

Suki'nin yüzüne bir gülümse yayıldı, rahatlamıştı. Kolunu kaşıdı. "Bu ne anlama geliyor bilmiyorum ama beni kaşındırıyor."

"Hangi renk boncuktan aldın," diye atıldı Rollo.

"Kırmızı-olandan-sen-de-kimsin?"

"Ben Rollo. Retra'yla önceden beri tanışıyoruz."

"Hayır, biz..."

Rollo sözünü kesti. "Normalde kırmızılarda bir sorun yok ama bazı insanlar onlara fazla tepki verir. Siyah olanlarsa gerçekten çok güçlüdür. Onlardan almasan iyi olur. Üff!" Kafasına vurdu. "Beyninin içinde bombalar patlamış gibi olur. Şimdi, bu toplantı nerede olacak?"

Suki bir yandan bir ayağından diğerine zıplayıp kolları-

nı kaşırken biraz garip görünse de en sert bakışını takınıp, “Bundan-sana-ne?” diye sordu.

“Dediğim gibi, Retra’yla ben kankayız ve ben de Kanatlara katılmayı düşünüyorum.”

Rollo’nun bu şekilde kıvırması karşısında Retra’nın dili tutulmuştu.

“Öyleyse Grotto’nun nerede olduğunu biliyorsun?” dedi Suki, Retra’nın onu durdurmasına fırsat vermeden.

Rollo zafer kazanmışçasına Retra’ya gülümsedi. “Tabii ki. Illi’nin aşağısındaki dağın yamacında. Vank istasyonuna geri dönüp teleferik değiştirmelisiniz. Size gösterebilirim.”

Retra dikkatli bir şekilde etrafına bakındı. Modai onlara biraz daha yaklaşmıştı. Belki de Rollo’yu yanlarına almak daha iyi olacaktı. Durumları idare etmek konusunda doğal bir yeteneği var gibiydi. “Modai hâlâ bizi izliyor. Önce Suki’yle ben giderim. Sen birkaç dakika burada bekle. Sıkılmış gibi yapıp sonra çık. Biz de seni Vank istasyonunda bekleriz.”

Rollo kafasıyla onayladı. “Güzel plan. Ama beni mutlaka bekleyin. Bensiz Grotto’yu bulamazsınız.”

“Neler-oluyor?” diye sordu Suki. “Modai neden bizi izliyor?”

“Birlikte Kayıt’a geldiğimizden beri Retra’yı izleyip duruyor,” dedi Rollo. “Biraz önce de ona sataştı. Ben de bunu görüp yanlarına gittim ve ortamı dağıttım. Muhafızlar arasında soruna sebep olduğunu söylemiş.”

Retra, Rollo’nun tamamen tedbirsizce konuşmasından ürkmüştü. Henüz tanışmış olmalarına rağmen üçü sırdaş olmuştu sanki.

Rollo onun tepkisini fark ederek, “Ne var? Böyle olmadı mı?”

“Sorun-yok-sadece-diğer-insanlarla-konuşmaya-alışkın-değil-Bir-tür-Mühürlü-huyu.” Suki Retra’nın koluna girdi. “Haydi-bakalım-suskun-Mühürlü. Gidelim.”

İlginçtir, Suki'nin şakasından alınmadı Retra ve bekleme salonunda Markes ve Cal'la karşılaştıklarında hâlâ gülüyordu. Yanlarında, şakaklarında daireler olan başka bir çocuk vardı.

"Retra?" Markes onu boydan boya süzdü. "Farklı görünüyorsun."

Sen de öyle diye düşündü ama söylemedi. Üstüne oturan siyah bir pantolon, geniş göğsünü ve güçlü kollarını ortaya çıkaran dar, beyaz bir tişört giymişti. Gitarı omzundan sarkıyordu. En azından, Suki gibi hızlı hızlı konuşmuyordu.

"Merhaba, Markes."

"Hemen gitmiyorsun, değil mi? Birazdan konser vereceğiz. Ruin de bizi dinlemek için geldi. Kalmalısın."

Daire dövmeli çocuk elini uzattı. Süt mavisi gözlerinde Retra'yı rahatsız eden bir şeyler vardı. "Merhaba Retra ve..."

"Suki," dedi Suki. "Kalamayız-yapmamız-gereken-önemli şeyler-var."

Retra onu kolunu sıkarak uyardı ama çok geç kalmıştı. Ruin'in dikkatini çekmişlerdi bile. Cal'inkini de. Düz beyaz saç tutamını yüzünden geriye atan Cal, gözlerini Retra'ya dikti.

"Hey Mühürlü, Ergin'i şimdiden sinirlendirdiğini duydum. Aferin sana."

"Bizden-birini-koruyordu," dedi Suki.

"Neyse ne. Markes'in performansını kaçırarak kadar önemli ne işin olabilir? Daha fazla sorun çıkarmak mı?" dedi Cal kışkırtıcı bir şekilde.

Suki sert set Cal'a baktı. "Sen-kendi-işine-bak." Gözleri kıslmış, iki kızgın yarığa dönüşmüştü.

Retra Ruin'in meraklı gözlerini dindirecek bir şeyler düşünmeye çalıştı. "Başka bir kulüpte çocuklarla buluşacağız. Hepsi bu," dedi.

"Tamam. Haydi sonra görüşürüz." Markes hayal kırıklığına

uğramış gibiydi.

“Evet.” Onu kenara çekip gerçekleri açıklamak istedi ama bu fazla riskli olurdu. Cal’a, daha da kötüsü Ruin’e söyleyebilirdi. Rollo’nun dediğine bakılırsa Gençler Kurulu çeteleri hiç onaylamıyordu. Suki’nin kolunu tuttu ve sürükledi.

“Onun problemi ne?” diye hırıldadı Suki.

“Adı Cal,” dedi Retra. “Sakın arkana bakma.”

İstasyona giden yolu hızla geçtiler. Bu sefer karanlıktan kimse Retra’yla konuşmadı. Yine de teleferikte onları sarmalayan sıcağa rağmen titriyordu.

Arkadaki koltuklara yerleşirlerken, “Sorun ne?” diye sordu Suki.

Suki’nin sesi bir nebze normalleşmiş, kaşınmayı da bırakmıştı ama Retra cevap vermedi.

“Dinle,” dedi Suki bir süre sonra. “Arkadaşlar birbiriyle konuşur. Onların işi budur. Birbirlerine bir şeyler anlatırlar.”

Retra dudaklarını yalayıp kendini konuşmaya zorladı. “Öyle mi?”

“Daha önce hiç arkadaşın olmadı mı?”

Retra camdan dışarı baktı. Joel arkadaşıydı. O sayılır mı? Ve kısa bir süre için Toola, fakat onun asıl Joel’e ilgisinin olduğunu biliyordu.

Ama Suki peşini bırakmadı. “Hiç mi arkadaşın olmadı? Bu mümkün değil.”

“Toola diye bir kız vardı, ama abim gittikten sonra ve Muhafız bizimle birlikte yaşamaya başladıktan sonra bıraktı...”

“Neyi bıraktı? Seninle arkadaş olmayı mı?” Suki kaşlarını çattı. “Sizin dünyanızı gerçekten anlamıyorum ama Mezar’daki herkes senin kadar çekingen değil. Mesela Rollo. O öyle değil. Nasıl bir yer ki orası?”

Retra arkasına yaslandı. Daha önce kendi dünyasını hiç düşünmemiş, başka birine oradan bahsetmemişti. Belki de Suki'ye anlatabilirdi. *Konsey artık beni duyamaz*, diye kendine hatırlattı. *Muhafız bana dokunamaz*.

“Güney Mühür, Mezar'ın geri kalanından daha katıdır. Başkalarıyla istediğimiz zaman konuşmamız yasak. Sadece belli başlı zamanlarda.”

“Bu deliliğin daniskası,” dedi Suki.

“Bize İhtiyarların Eski Dünya'yı daha ahlaklı ve daha iyi bir yer bulmak için terk ettiği öğretili. Eski Dünya kural tanımayan, zıvanadan çıkmış bir yermiş. Ahlaksız ve bencil gençleri kendilerini felakete sürüklemekteymiş. İhtiyarlar onların yaptıklarını hastalık olarak nitelendiriyordu.” Konuştukça, tarih derslerinde öğrendikleri de kafasına üşüşüyordu. “Baştan başlamak için yıldızlara doğru yelken açmışlar ama yolculuk ettikleri gemi bozulunca bu dünyaya yerleşmek durumunda kalmışlar. Mezar'ı oluşturmuşlar ve bu toprağı paylaştıkları yerlilerden kendilerini soyutlamışlar. Kocaman duvarlar barbarları dışarıda bırakırken onlar da zaman içinde bizimle savaşmaktan vazgeçip bizi rahat bırakmışlar.” Retra durdu, gözleri açıldı. “Bu kısmının her zaman hikâyeden ibaret olduğunu düşünmüştüm ama şimdi görüyorum ki Mezar'da başka toplumlar da varmış. Belki de barbar olanlar senin insanlarındır?”

Suki kollarını kavuşturdu. “Şimdi, öncelikle bu dünyanın adı Mezar değil, Stra'ha'ine. İkincisi bu hikâyede bir barbar varsa o da senin insanların, benimkiler değil.

“Zannederim öyle,” dedi Retra, onu kızdırmak istemiyordu.

“Öyledir herhalde,’ mi demek istedin?”

İkisi de güldü ve o rahatsızlık anı geçti.

Retra hikâyesine devam etti. “Bazı İhtiyarlar diğerlerinden daha katı kurallara sahip olduğundan şehrin güneyine yerle-

şip kendi duvarlarını inşa etmişler. O duvarlara Mühürlenmiş Güney Duvarları deniyor. Ben de oralıyım işte. Mühür ismi de oradan geliyor.”

“Peki Güney Mühür nasıl bir yer?”

“Soğuk,” dedi Retra. *Hem de her anlamda.*

“Peki ya annen ve baban?”

“Kurallara bağlılar. Özellikle babam. Annem o ne derse onu yapıyor. Eskiden bana kitap okurdu ama sonra babam ona yapmamasını söyledi. Eskiden akşamları saçlarımı tarardı ama sonra babam bu yaptığının temiz olmayan düşünceleri çağır-
dığını söyledi.”

“*Temiz olmayan düşünceler.*” Suki sırtıttı. “Onlardan neden kaçtığını anlamak mümkün değil doğrusu.”

Ama Retra hatıralarına öyle dalmıştı ki Suki’nin alayını fark etmedi bile. “Abim gittikten sonra, Anne neredeyse hiç konuşmadı. İçindeki hayat enerjisi uçup gitmiş gibiydi.”

Suki burnunu kırıştırdı. “Senin evin çok iğrençmiş, benimki sadece sıkıcıydı. Avla, öldür, deri yüz, pişir, ye, yıka ve göm. Sonra al baştan aynı şeyler. Ama çok gülerdik.”

“Peki ya Liam?”

“Gelmezse de dünyanın sonu değil. Hem mesela şu Rollo bayağı tatlı bir çocuk.”

Retra ne diyeceğini bilemedi, o yüzden bir şey demedi.

Rollo, Vank istasyonuna geldiğinde hep birlikte Illi yoluna giden bir teleferiğe bindiler. Önlerine oturdu ve daha önce Krista-belle’nin yaptığı gibi arkasına dönüp koltuğun arkasına yaslandı. Teleferik kablolarının üstünde yorgun bir canavar gibi gıcırdarken Suki’yle Rollo, Goa ve Beyaz Kanatlar hakkında muhabbet ediyordu.

Retra camdan dışarı bakıyordu, Ixion’un ışıkları biraz ol-

sun daha az loş, ortam daha az karanlıktı. Kero'nun Erken-Eve dediği bu olmalıydı.

Konuşmalarını bölerek, "Sonsuz-geceye ne sebep oluyor?" diye sordu.

Rollo bir an durdu ve Retra'ya baktı. "Anomali tabii ki."

"Stra'nın aşkına, anomali de nedir?" diye sordu Suki.

"Altın Spiral. Mavnayla içinden geçtiğimizde karanlık geldi. Olayların normal işleyişine bir tür müdahale yapılıyor. Mezar Konseyi yıllardır bu konunun üzerine çalışmalar yapıyor fakat bir cevap bulunamadığından anomali olarak isimlendirdiler. Anormal bir şeyi anlatan bir başka kelime işte."

"Biz ona Stra'ha'da Bulanıklık diyoruz. Hani bir süre gökyüzüne baktıktan sonra gözünüzün önünde noktalar uçuşur ya?"

Retra kafasını sallayarak anladığını gösterdi.

"Bu da onun gibi bir şey. Gözünün önünde duran karanlık bir nokta," dedi

"Bu ebedi mi demek istiyorsun?" Retra bilmek istiyordu.

"Kimin umurunda?" dedi Suki. "Biz de sonsuza kadar burada olmayacağız ya! Bir gün başka bir yere geri çekileceğiz."

Bunun üstüne Retra sırtını kamburlaştırıp camdan bakmaya devam etti. O zamana kadar gitmiş olacaktı.

On Birinci Bölüm

“İlli'nin istasyonu Vank'inkinden daha büyüktü ve şatafatlı demir süsler ve camdan lambalarla aydınlatılmıştı. Tahta istasyondan dağın yamacına doğru parke taşlı bir yol uzanıyordu.

Rollo önden, ama diğerleriyle konuşabilmek için geri geri yürüyordu. Retra yolun sonunda karşılaşacaklarına karşı tedbirli, Suki'ye yakındı. Karanlıkta yüklü elektriği hissedebiliyordu ve sarj edilmiş parmakların ona doğru uzandığını.

“Geldik,” dedi Rollo.

Retra kafasını kaldırdı. Merdivenlerin yukarısında Illi kilisesinin devasa taş binası duruyordu. Vank sarmal açılı ve hem içten hem dıştan sertleştirilmiş ahşapla süslenmişken, Illi yuvarlak hatlarda inşa edilmiş, konik kaplamalar ve sütunlarla dekore edilmişti. Dışarıda yanan meşalelerle ılık rüzgârın dansı, kilisenin duvarlarına grotesk gölgeler serpiyordu.

Rollo aşağıyı gösterdi. “Grotto bu merdivenlerin dibinde. Eski Illi bahçelerinin bir parçasıymış ve dışarıda ibadet etmek için kullanılıyormuş. Bana Grotto'nun güvenli olmadığını söylediler Goa'da. Bu merdivenlerde sürekli birileri kayboluyormuş.”

“Hiç ışık göremiyorum,” dedi Suki. Merak ona can vermişti. “Aşağıda kimse var mıdır sence?”

“Merdivenlerin sonunda kayadan bir duvar var. O kaya yarım ay gibi kıvrılıyor. Grotto onun diğer tarafında. Muhtemelen duvar bütün ışığı engelliyordur. Zaten insanların oraya gitmesinin sebebi de bu olmalı. Tüm gözlerden uzak olması.”

Retra gecenin altında kaybolan basamaklara baktı. “Tekrar karanlık olmaya başladı.” Orada dururlarken, Illi’nin ışıkları, İlk-Şafak’ın geçtiğini gösterircesine daha fazla parlamaya başlamıştı. “Acele etmeliyiz.”

Suki, “Önce ben!” diyerek hızla merdivenlerden inmeye başladı.

Rollo da, “Hey, bekle,” diyerek arkasından fırladı.

Retra, yüreği ağzında, arkalarından daha yavaşça takip etti. Cılız bir parıltı engebeli basamakları aydınlatıyordu. Sanki bir şekilde kendi enerjisini üretiyor gibiydi. Yine de gölgeler olmaları gerektiğinden daha yakın görünüyordu. Burası doğru yer miydi? Rollo gerçekten biliyor muydu yoksa uydurmuş muydu? Bu kadar az tanıdığı birine güvenmek ona zor geliyordu. Ama diğer yandan o Retra’ya güvenmişti.

İlerledikçe şüpheleri kararından ağır basıyordu. Birkaç kere geri dönmeyi düşündü.

Merdivenlerin bir yanından tırmalama sesleri duyuyordu.

Beğeniyorum. Güzel kokuyorsun.

Ellerini kulaklarına bastırdı.

Benim. Ses ısrarcı ve netti.

Bir çılgılık boğazının gerisine tırmanıp ciğerlerine giden havayı sömürdü. Aşağıya, Rollo ve Suki’ye baktı ama çoktan merdivenlerin sonunda kaybolmuşlardı. Belki de duvarın arkasına geçmişlerdi bile.

Illi’ye doğru koşmalıydı. Ya da istasyona. Ama ya Joel aşağı-

ğıdaysa? Ya abisine bu kadar yakınlaşmışsa?

Bana gel.

Boğazını rahatlatan bir ses çıkardı; cırtlak, korkunç bir ses. Hava gergin göğsüne geri dönünce aşağı doğru koşmaya başladı. *Düşme. Düşme. Düşme.*

Görünmez parmaklar bileklerini kavramaya çalıştı ama o dizlerini iyice yukarı kaldırıyor, taş basamaklara sadece parmak uçlarıyla basıyordu. Sıcak bir nefes boynunu okşadı ve yumuşak dokunuşlar yapış yapış öpücükler gibi omzuna kondu. Bir yandan da bütün bunları kafasında uydurup uydurmadığından emin olamıyordu.

Joel. Joel. Orada ol. Lütfen orada ol.

Merdivenler aniden bitmiş, karanlığın içinden habersizce uzanan bir duvar belirmişti. Elleri duvara çarpmış, kolları omuzlarına kadar sarsılmıştı. Çaresiz parmakları bir kapının mandalının demir halkasını buldu. Onu bütün gücüyle çevirdi ama kapı kımıldamadı bile. Halkayı bırakıp kapıyı yumruklamaya başladı.

Parola. Parola neydi? “Son damla,” diye bağırdı. “Bardağı taşıran son damla!”

Kapı içeri doğru sarsılarak açıldı. Kapıya abanan Retra ucu sivri sopalar taşıyan uzun boylu çocukları geçerek Rollo'nun hazırda bekleyen kollarına düştü.

“Nerede kaldın?” Yüzündeki sırtış yüzlerce kandilin ışı-ğıyla ürkünç ve eciş bücüş görünüyordu.

“Beni bıraktınız,” dedi Retra soluk soluğa.

Suki, “Şşşt,” dedi. “Başlıyorlar.”

Retra Rollo'dan silkinerek kurtulup Grotto'nun içini incelemeye başladı. Kandiller, tepesi olmayan bir mağaraya benzeyen bu yerin tabanındaki gelişigüzel dağılmış taşların üzerine oturmuş yüz ya da daha fazla çete üyesini aydınlatıyordu.

Duvarlarda çoğu hasar görmüş heykellerin bulunduğu oyuklar vardı. Retra birini tanıdı, Mezar İhtiyarlarının resmi cübbelerinin üstüne işlenmiş dolmen – mezar odasının üç dikey taşıydı.

Taş duvara sarmaşıklar halinde tutunmuş egzotik çiçekler, havayı soluk güzelliği ve tatlı aromasıyla doldururken Grotto'ya ruhani bir görünüş bahşediyordu.

“Onlar nedir?” derin bir nefes aldı Retra.

“Ayçiçekleri,” dedi Suki. “Sadece geceleri açarlar.”

“Daha önce hiç görmemiştim.”

“Büyük ihtimalle senin geldiğin yer onlar için fazla soğuktur. Sıcaklığı severler. Biz Stra'ha'nın dağlarından toplardık onları. Ama sadece yazları.”

Retra birine dokunmak, kokusunu içine çekmek istedi ama aşağıdaki kalabalık alkışlamaya başladı.

“Yaklaşmam lazım,” diye fısıldadı Retra Suki'ye.

Kız kafasını salladı. “Şuraya doğru,” dedi parmağıyla göstererek. “Daha fazla merdiven var.”

Üçü çıkıntının çevresini dolaşıp merdivenlerden aşağı indiler ki en arka sıranın tam üstünde durabilsinler. Saçlarına bandanalarını sarmış olan Beyaz Kanatlar tam önlerinde duruyordu. Onların solunda boyunlarında ve bileklerinde çiviler olan bir grup duruyordu.

“Onlar Manyaklar,” dedi Rollo. “Bence kirpi sürüsüne benziyorlar.”

Suki kıkırdamasını bastırmaya çalıştı. “Peki beyaz pelerinli olanlar kim?”

“Onlar Hayaletler. Pelerinleri eski hayalet yarasa derisinden yapılmış. Ölülerini toplayıp derilerini dikeyiyorlar. Bazıları kafalarını bile üstünde tutuyor.”

“Diğerleri kim?” diye sordu Retra. Beyaz Kanatların önünde duran grup Suki ve Rollo gibi normal dans kıyafetleri giymiş-

ti, en öndeki sıra hariç. Onlar, Retra'nın tarih arşivoloslarında gördüğü savaş zırhlarına benzeyen kalın deri tunikler ve pantolonlar giymişlerdi.

“Onlar Birlik'ten olmalı,” dedi Suki.

“Bütün bu giysileri nereden bulduklarını anlamıyorum. Benimkiler her zaman dolabımda bekliyor oluyolar. Ne giyeceğime seçmek gibi bir şansım yok.”

“Çünkü biz çaylaklarız,” dedi Rollo. “Bir süredir burada olanlar eşya değiş tokuşu yapıyorlar. Ticaret gibi yani. Ayrıca, Birlik üyeleri çoğu zaman normal giyiniyorlar. Sadece önemli üyeler sürekli deri giyebiliyor.”

Suki ona şüpheli bir bakış attı. “Nasıl oluyor da bu kadar çok şey biliyorsun?”

“Buraya geldiğinden beri ne yaptın?” diye sordu Rollo.

Suki omuz silkti. “Kulüplere gittim. Ona göz kulak oldum.” Başıyla Retra'yı işaret etti. “Neden?”

“Ben insanlarla konuştum. Sorular sordum. Ve şimdi de size bir sorum var. Burada ne halılar dönüyor?”

“Kanatlardan Krista-belle Brand'in dokunduğu tek kişi değil,” dedi Suki birdenbire.

“Brand mi? Vurduğun kişi o muydu? Yara izleri olan kadın?”

Retra kafasını salladı. Kulağı Rollo'daydı ama gözleri Joel'i görme umuduyla bir yüzden diğerine geçiyordu. *Neredesin? Nerede?*

Grotto'nun merkezinde, çetelerin yüz yüze geldiği noktada dört kişi ayakta duruyordu. Retra içlerinden sadece Kero'yu tanıyordu. İki tanesi Kero gibi iri yapılı kendine güvenen çocuklardı. Biri çivili bir tasma ve bileklik takmış, diğeri ise kalın beyaz bir pelerin giymişti. Dördüncüsü ise Retra'nın bütün dikkatini üzerine çekmişti – uzun boylu, geniş omuzlu, elinde kılıcıyla duran bir kız. Diğerleri onun yanında küçük kalıyordu.

“Bu Dark Eve olmalı,” dedi Rollo. Sesi Retra’nın hissettiği kadar huşuyla dolu çıkıyordu. Dark Eve cüssesiyle kendini gösteriyordu ama hepsi bu değildi. Enerji onun etrafını sarmış gibiydi.

Kero topluluğa elini kaldırdı ve, “Sessizlik!” dedi.

Tek kelimesi çabaya gerek duymaksızın taşlık amfi tiyatrodan yayıldı ve herkes sustu. Ayağıyla birine işaret yaptı.

Krista-belle ayağa kalkıp kalabalığı selamladı. Saçlarını tepeden toplamıştı ve Retra, gözkapaklarından şakaklarına kadar sürülmüş ağır göz farını Grotto’nun en arkasında olmasına rağmen görebiliyordu. Boynuna siyah bir şal takmış, beyaz bandanasını da onun üstüne kolye gibi sarmıştı, ayağında kısa topuklular vardı.

Kero herkese seslenirken onun elini tuttu. “Krista-belle’nin bize anlatmak istedikleri var. Dinleyelim.”

Kız arkadaşı elini onunkinden çekip, yavaşça dördü çemberin arasında yürüyerek bütün çetelerin dikkatini üzerine topladı.

Herkesin dinlediğinden emin olduğunda ise konuşmaya başladı. “Bir periyot önce, Drop’ta Brand beni almaya çalıştı. Bir kanepede yatıyordum ve kaltak Ergin üstüme atladı. Elleleriyle beni kavradı.” Göğüslerine dokundu ve ellerini bacaklarının arasında gezdirdi. “Ellerini her yere sürüyordu ve dilini... Boynumu ısırdı. Kusmak istedim ama hareket edemedim.”

“Sonra ne oldu?” diye bağırdı biri.

“Çaylaklardan biri bizi gördü ve onun üstüne sandalyeyle vurdu.”

Takdir dolu bir uğultu yükseldi.

“Hangi çaylak?” İnsanlar sustuktan sonra bazıları öğrenmek istedi.

“Bir Mühürlü,” dedi. “Bir kız. Bütün söyleyeceklerim bu kadar.”

“Hey, o sensin,” dedi Rollo Retra’ya omuz atarak. “Sen bir kahramansın.”

Önlerinde oturan Kanatlar arkalarını dönüp baktılar. Hemen ardından da aralarında fısıldaşmaya başladılar.

“Şşt,” dedi Retra. “Dinle.”

“Mesele şu ki,” diye ekledi Kero. “Brand tehlikeli biri. Krissi onun dokunduğu tek kişi değil.”

Hayaletlerin lideri konuşmaya başladı. “Bizden biri, Amora, 6 periyot önce ortadan kayboldu. En son görüldüğünde Bella Death’te Brand’le konuşuyordu.”

“Erginler bizim Muhafızlarımızdır. Böyle olaylar yaşanmamalı,” diye ekledi Manyakların lideri.

Mırıldanmalar başlamıştı.

“Ne yapacağız?” diye bağırdı içlerinden biri.

“Gençler Kurulu’nu buraya getirmeliyiz,” dedi Hayaletlerin lideri. “Onlara bildiklerimizi anlatmalıyız.”

“Hayır! Onlar Erginler için casusluk yapıyorlar,” dedi Kero. “Biz –Kanatlar– kulüplerin çıkışlarındaki yollara korumalar koymamız gerektiğini düşünüyoruz. Kendi insanlarımızı korumak için.”

Manyakların lideri, “Manyaklar bu konuda Kanatları destekliyor,” dedi.

Kero o zamana kadar sessiz kalan zırhlarla kaplı kıza döndü. “Birlik bu konuda nerede duruyor?”

Dark Eve bir süre cevap vermeyerek, Krista-belle gibi küçük çemberin çevresinde yavaşça yürüdü. Konuşmaya başladığında Grotto’dan çıt çıkmıyordu. “Planınız bencilce. Fikirleriniz dar. Peki ya Kanatlara, veya Birlik’e, Hayaletlere veya Manyaklara dahil olmayanlar ne olacak? Birçoğu dahil değil. Onlara kim sahip çıkacak?”

“Bu onların problemi,” dedi Kero. “Bırakalım onlar kendi

başlarının çaresine baksınlar. Kendi yollarını bulsunlar.”

Kanatlar arasında bir tezahürat koptu.

“Birlik Muhafızların herkese bir açıklama borçlu olduğunu düşünüyor,” diye gürledi Dark Eve. “Gençler Kurulu’nu casus olarak kullanıyorlar. Temsilci olarak değil. Birlik Ruzalia’yı destekliyor. Muhafızların gerçekten ne olduklarını biliyor ve bizi uyarıyor. Onlara karşı ayaklanın, diyor. Onlarla savaşın. Burayı ele geçirin.”

Birlik’tekiler ve başkaları alkışlarıyla destek verirken, bir o kadarı da yuhalıyordu.

“İddiasına girerim ki birçoğu onun peşinden gider,” diye fısıldadı Suki. “Onda gerçek bir savaşçı tavrı var.”

Retra Rollo’ya göz attı. Yüzü heyecanla parlarken, koşmuş gibi hızlı nefes alıp veriyordu.

“Ne oldu?” diye sordu ona.

“Konsey konusunu ona anlatmalıyım,” dedi, Gençler Kurulu’na değil.

“Ne konseyi?” dedi Suki.

Retra Rollo’ya baktı. Kafasını belli belirsiz iki yana salladı. Rollo’nun bildikleri tehlikeliydi. Ne kadar az insan bilirse o kadar iyiydi.

Kero, “Oylama yapmalıyız,” diye ısrar ederek insanların dikkatini tekrar Grotto’nun merkezine yöneltti. “Kimler kendi insanlarımızı korumamız gerektiğini düşünüyor?”

Bütün Kanatlar ve Hayaletler ellerini kaldırdı.

“Kimler Erginlerle savaşmamız gerektiğini düşünüyor?”

Bütün Birlik katıldı ama Manyaklar bölündü. Bazıları ellerini kaldırırken diğerleri oy vermeyerek Kero’nun oylarının ağır basmasına sebep oldu.

Kero’nun tatmin olduğu açıkça ortadaydı. “Çoğunluk kendimizi korumamız gerektiğini söylüyor. Toplantı bitmiştir.”

“Peki Mühürlü hangisi? Öğrenmek istiyoruz,” diye haykırdı önlerde oturan Manyaklardan biri.

Retra’nın önünde oturan Kanatlardan biri ayağa kalktı. “Burada. O burada!” Arkasını dönmüş, parmağıyla gösteriyordu.

Belki yüz çift belki daha fazla meraklı göz Retra’ya dönmüştü. Aşırı ilgi Retra’nın dizlerinin bağına çözmüştü.

Ama Suki onu tuttu belini mıncırdı. “Kendinle gurur duy!”

Diğer tarafta ise Rollo parmağıyla onu ve kendisini gösterek gururlu bir tavırla, “Ben onunlayım” hareketleri yapıyordu. Eğer bacakları hareket edebilecek durumda olsaydı şu an onu tekmelerdi.”

Bunun yerine, Suki’nin sözlerine tutundu ve Mühür öğretisinin verdiği gücü dışarı çıkardı. Omuzlarını dikleştirdi ve yüzünü mümkün olduğunca ifadesiz tutmaya çalıştı.

Kalabalığın içinde alkışlar duyulmaya başladı. Herkes ayağa kalkmış, Retra’nın başına toplanıyordu. Yarasa derisinden pelerinler kollarına değişiyor, çeşitli eller sırtını sıvazlıyordu.

“İyi iş, Mühürlü.”

“Aferin.”

“Bayağı iyi.”

“Vay be. Çok cesurca.”

Bütün bu övgüler tek bir sese dönüşürken Retra sadece tek bir şeyin farkındaydı: Dark Eve kaşlarını çatmış ona bakıyordu.

Derken arkalarından bir yerden gelen sesle coşku son buldu.

“Erginler!” diye bağırdı girişteki korumalar. “İlli’den Erginler geliyor.”

Alkışlar aniden kesildi ve topluluk geçide giden merdivenlerin başına yığılmaya başladı.

Grotto boşalırken Retra diğerleriyle birlikte gidiyor, sağına soluna dönerek daha fazla yüz görmeye çalışıyordu.

Joel, neredesin? Joel?

Bakışlarıyla bir ileri bir geriye yokluyordu. İnsanların arasında Dark Eve duruyordu, herkesten daha uzun, daha heybetli. Fakat asıl onun yanında, çok derinlerden bildiği bir tavırla duran kişi Retra'nın nabzını hızlanmasına sebep olmuştu.

Retra ona doğru koşmaya başladı ama daha birkaç adım atamadan amfi tiyatronun kapısında kaybolmuştu bile. Sonra Kero ve Krista-belle yanında belirdi, son birkaç Kanatlar üyesinin arkasında koşuyorlardı.

"Acele et," dedi Krista-belle omuzlarından tutup onu çevirirken. "Herkesten çok senin burada yakalanmaman gerekli. Kero ve ben başka bir çıkış biliyoruz."

"Peki ya Suki?"

"O yukarıda. Bir çocukla birlikte." Kero merdivenlerin üstündeki çıkıntıyı gösterdi.

"O Rollo." Bir arkadaş demeli miydi?

Kero onlara eliyle beklemlerini işaret etti. Onlara ulaştıklarında, Kero açıklamalarla zaman kaybetmedi. "Bu taraftan."

Arkasından Suki gitti.

Retra onun peşinden gittiğinde, kendini yukarı doğru meyil eden alçak, dar bir tünelde buldu.

Gözlerinin karanlığa alışmasını beklerken, Rollo arkadan ona çarpıp Suki'nin üstüne yığılmasına sebep oldu.

"Efsanevi," dedi Suki. "Bu nereye gidiyor?"

"Biraz tırmanmak gerekiyor ama sonunda Illi'nin tam altındaki yollara açılıyor," dedi Kero.

Retra taş duvara dokundu. "Bunlar antik, üstelik de iyi yapılmış."

"Etrafta birbirine bağlanan birçok yol var. Ben sadece birkaçını biliyorum. Dark Eve muhtemelen daha fazlasını biliyordur. Ixion'da gün ışığı olduğu zamanlarda rahiplerin iklim

şartlarından korunmasını sağlamak için yapmış olmalılar.”

“Öyle bir zaman oldu mu ki?” diye sordu Rollo.

“Hangi hikâyeye inandığına bağlı olarak değişir,” dedi Kero. “Haydi gidelim.”

Nefeslerini saklayarak sessizce tırmandılar. Duvarlar ıslak bir eldiven gibi nemli ve yakındı. Retra, Kero’ya gece yaratıklarının sormak istedi ama böyle bir yerde onlardan sesli bahsetmekten çekindi. Ya Illi merdivenlerinden duyduğu sesler yakınlardaysa? Ya onu görürlerse?

Bir şey bileğinden kavradı. Ağzından bir çığlık çıktı.

“Özür dilerim,” dedi Rollo. “Kaydım.”

“Bu tünel çok korkutucu,” dedi Retra.

Rollo homurdandı. “Bir de sıranın en arkasında olmayı dene. Sürekli sesler duyuyorum ve üstüme sürünen bir şeyler hissediyorum.”

“Ay canım,” diye dalga geçti Suki önlerden.

“Onu rahat bırak Suki,” dedi Retra. “Aynı şeyleri ben de hissediyorum.”

“Şşt!” diye seslendi Kero. “Erginler sizi duyacak.”

Illi’nin tam altındaki dar bir İkincil Yol’a ulaştıkları ana kadar bir daha kimse sesini çıkarmadı. Kero onları merdivenlerin güvenli olup olmadığını kontrol edene kadar, tünelin girişini saklayan bir ibadet kulübesinin kalıntılarında beklediler.

“Gelin,” diye seslendi.

Kulübeden çıkıp aceleyle Temel Yol’a doğru yürüdüler.

Nihayet Illi istasyonuna ulaştıklarında Krista-belle ve Suki rahatlayarak kıkırdadılar. Rollo etraflarında dans ederek çoktan gelip teleferik beklemeye başlamış insanları da eğlendiriyordu.

Yarasa derisi paltolar giymiş bir çift Retra’ya yaklaştı.

“Yaptığın şey gerçekten etkileyici,” dedi birisi.

Retra ne diyeceğini bilemediğinden kafasını salladı. Kalbi hâlâ tırmanmanın ve istasyona koşmanın etkisiyle güm güm atıyordu.

Bir teleferik yanaştı ve çift önden bindi. Diğerleri de onları takip ederek kalabalık teleferikte kendilerine yer buldular. Retra, Krista-belle'yle Kero'nun arasına sıkışmıştı.

Krista-belle ona sırıttı. "Ünlü oldun."

"Grotto'da abini görebildin mi?" diye sordu Kero.

Galiba onu Dark Eve'le gördüğünü söylemeye henüz hazzır olmadığından kafasını hayır anlamında sallamakla yetindi. "Oylamayı kazandın."

"Evet," dedi yavaşça. "Ama Dark Eve vazgeçmeyecektir. Ne yapmak isterse yapmaya devam edecek, Erginleri sinirlendirecek. Sonra onlar da sinirlerini bizden çıkaracaklar."

"Brand'in yaptığı bu muydu yani? Birlik üyeleri yaşı-geçkinlere yardım ettiği için bizden intikam mı alıyor?"

"Belki." Kolunu Krista-belle'ye dolayıp onu kendine doğru çekti. "Ama o Ergin cadısı bir daha asla senin yakınına bile gelemeyecek."

Krista-belle sessizce, "Hmm," diyerek yüzünü onun boynuna gömdü.

Retra kafasını başka yöne çevirdi.

Çift birbirinden uzaklaştığında Kero'ya, "Birlik zamanını nerelerde geçirir?" diye sordu.

"Ravens'te. Los Fien hattının sonunda bir kulüp. Onun etrafındaki İkincil Yollar çok iyi aydınlatılmış olduğundan orada dövüşüyorlar."

Dövüşmek. Bu düşünce Retra'nın kalbini sıkıştırdı. "Ravens. Oraya gitmek istiyorum sanırım."

Kero ve Krista-belle birbirlerine baktılar ve kafalarını salladılar. "Olur tabii. Güzel müzik yapıyorlar."

Retra Suki'nin omzuna vurdu. Rollo'yla oldukça yakın oturuyorlardı. Neredeyse Krista-belle ve Kero kadar yakın.

"Yine ne oldu, kahramanım?" diye takıldı Suki hafifçe dönerek.

"Ravens'te parti zamanı," dedi Krista-belle.

Suki ellerini kavuşturdu. "*Beko*."

Hepsi anlamaz gözlerle ona baktı.

"Bu Stra'haca," dedi. "Kutlama anlamına geliyor."

"*Beko*," diye tekrarladı Rollo. Ellerini havaya kaldırdı ve omuzlarını oynattı. "Haydi *Beko* yapalım."

A n e m o n

On İkinci Bölüm

Ravens'in girişi Drop'unkine benziyordu – oraya da teleferik istasyonundan kulübe bağlanan bir köprüden geçilerek giriliyordu. Diğer yandan, Ravens'in köprüsü üst kata çıkmıyor da alt kata iniyordu.

Retra'ya bir kuş kanadını hatırlatan geniş bir merdivenden çıkarlarken, "İkincil Yollara nasıl gidersin?" diye sordu Kero'ya.

"Köprüden olmaz. Ravens'in arka kapıları vardır. Diğer çoğu kulübün aksine. Sanırım hepsi farklı zamanlarda inşa edilmiş. Eve'in en çok burayı sevmesinin sebebi de bu olmalı. Birden fazla kaçış rotasının olması."

"Kaçış rotası mı?"

Retra'ya döndü, gözlerini kısmıştı. "Erginlerden saklanıyor. Birlik'tekiler onu besliyor, ona yiyecek götürüyor. 'Normal' şartların dışında bir yaşam sürüyor." Normali vurgulamak için parmaklarıyla tırnak işareti yaptı.

"Erginler bize yaptıkları gibi onun da metabolizmasını başkalaştıramaz mı? Onu hızla kül edemezler mi?"

"Önce onu yakalamaları gerek. Saklanma konusunda çok

iyi. *Petit nuit*lerini kiliselerde yapmaz mesela. Kulüplere arada bir gelir. Çoğu zaman İkincil Yollarda takılır, göz önünde durmaz. Ya da tünellerde.”

“Peki ya Grotto?”

“Toplantıya gelerek risk aldı. Eğer Erginler onu bizimle yalasaydı... Ama Eve’i tanıdığımız kadarıyla söyleyebilirim ki bir kaçış planıyla gelmiştir. Gerçi biz de dikkatleri onun üzerinden çekerdik zaten.”

Retra’nın gözleri büyüdü. “Neden?”

Kero omuz silkti. “Eve’in fikirlerine ve yaptıklarına katılmıyoruz, ama Erginlerin onu ele geçirmesini de istemeyiz.”

“Ama Erginlerin bizim Muhafızlarımız olması gerekmiyor mu?” Retra birdenbire kendi düşüncelerini netleştirir umuduyla, onun ne düşündüğünü duymak istedi.

“Yani, şöyle ki o kadar basit değil,” dedi Kero. Kulübün ikili kapısını içeri doğru itince içerinin müziği yüzlerine çarptı.

Kero ve Krista-belle doğrudan dans pistine yöneldi. Rollo, Suki’nin önünde hoplayıp zıplayarak onu kendisiyle dans etmesi için ayartmaya çalışıyordu. Güldü ve Retra’ya bir bakış fırlattı.

“Haydi dans et onunla,” diye onayladı onu Retra. “Ben biraz etrafa bakınacağım.”

Suki şakayla kaşlarını çatı. “Gidip de Erginleri dövme sa-
kın. Ve eve bizsiz dönme.”

Ev. Vank’i böyle adlandırmak hiç aklına gelmezdi. Yine de uzaklaşmadan önce kafasıyla onayladı.

Dikkatini duvardaki siyah, gösterişli kuş resimleri ile dans edenlerin yüzleri arasında bölüştürmüştü. Dans pistinin kenarından yürüdü. Her kuşun gözünün arka taraftan aydınlatıyor muşçasına parlaması, Retra’nın tüylerini diken diken ediyordu.

Belirli aralıklarla spot ışıkları kuşların üzerinde dolaşıyor,

kanatlarının üzerine ışık vurdukça kanat çırpıyorlarmış gibi görünüyordu. Retra tohumunu almadığı için son derece memnundu. Işıklandırma ve tohum bir araya gelince birlikte kuşların garip bir şekilde canlı gibi görünmesine sebep olabilirdi.

Odanın diğer tarafında küçük bir içki büfesi keşfetti. Arkasında duran bir uther büyük pirinç bir sürahidan turuncu renkte köpüklü bir içki dolduruyordu. Retra boşta duran sandalyelerden birini kapıp masalardan uzağa büfenin kenarına çekti. Dans pisti buradan daha iyi görünüyordu.

Bandanaları, yarasa derili pelerinleri ve çivileri olan insanların arasında Birlikleri seçmekte zorlanıyordu. Eve diğer üyelerin bu şekilde dikkat çekmesini engelleyerek akıllıca davranmıştı. Ve Rollo'nun söylediğine göre sadece yakın Muhafızları kalın deri tunikler giyiyordu. Joel'in onlardan biri olması mümkün müydü? Yoksa umut onun hayal gücüne oyunlar mı oynuyordu?

Ve sonra onu gördü.

Retra'dan sadece birkaç adım ötede...Acelesi varmış gibi dans edenlerin arasından hızla ilerlemekte...

Joel!

Sandalyesinden indiği gibi tırabzanın altından kayıp iki kızı birbirine bağlayan siyah dantel ağı delerek ve başka bir çifte çarparak abisinin peşinden koşturdu.

Tam ona ulaştığı anda kulübün ışıkları söndü ve müzik durdu.

Karanlıkta umutsuzca öne doğru körlemesine atıldı. Kulüptekilerden aynı anda hem korkulu hem keyifli çığlıklar yükseldi.

Hayır!

Sonra tavandaki parıltılı toplar tekrar ateşlenerek insanların kollarını ve yanaklarını sıyırdı. Retra'nın elleri abisinin tişörtüne ulaştı ve onu kendine çekti.

“Joel,” dedi nefesi kesilerek. “Joel, benim.”

Abisi inanamayan gözleri ona bakakalmıştı. “Ret?”

Saçları uzamıştı ve dağınıktı, çene çizgisini bir sakal kaplamıştı. Diğer yandan, kahverengi gözleri aynıydı; canlı ve keskin.

“Seni bulmaya geldim. Sensiz daha fazla dayanamayacağım,” dedi.

Joel, Retra’yı haşince kendine çekip sarıldı, Retra onun çekiç gibi vuran kalp atışlarını yüzünde hissedebiliyordu. Öyle tanıdık bir histi ki gözleri dolmuştu.

“Anne ve Baba ne yapıyor?” diye sordu.

Tekrar ona baktı. “Sen gittikten sonra Anne’nin kalbi çok kırıldı. Benim de. Ama Baba... Çok.. Korkunç oldu. Özellikle de gözetimden sonra.”

“Sizi izlediler mi?”

Kollarının arasında irkildi. “Evet. Bizimle yaşaması için bir gözetmen gönderdiler.”

Joel ona daha sıkı sarıldı. “Ret, çok özür dilerim. Ama kalamazdım...”

“Anlıyorum. Gerçekten.” Şimdi onu bulmuştu ya, geçmiş buharlaşmaya başlamıştı.

Sonra aceleci bir ses kavuşmalarını delip geçti. “Joel! Biliyorsun yakında burada olacak...”

Duygusuz bakışlara sahip uzun boylu iri bir kız, abisinin omzuna sarılmış kolunu çekiştiriyordu. Deri bir yelek ve pantolon giymişti. Kemerindeki zincirlerden gümüş hançerler sarkıyordu. Yüz ifadesi sabırsızdı. *Dark Eve*.

“Gitmeliyiz,” dedi.

“Hayır!”

Joel onun yüzüne baktı. Gözlerinde yaşlar parladı. “Benimle görünmemelisin, Ret. Nedenini açıklayamam ama benden uzak durmalısın. Keşke hiç gelmeseydin ama artık burada ol-

duğuna göre bunun dönüşü yok. Mümkün olduğunca Vank'ta kal – Charlonge'la birlikte. Ona sana sahip çıkmasını söylediğimi söyle. O arkadaşım... Yani arkadaşımı. Bir daha beni bulmaya çalışma. Anladın mı? BENİ BULMAYA ÇALIŞMA!"

Kafasını öpüp onu aniden dans edenlerin arasına doğru itti. Retra'nın kendini aralarına attığını düşündüklerinden birinin kollarından diğerine savruluyordu. Onların elinden kurtulup da pistin kenarına gelene kadar Joel ortadan kaybolmuştu bile.

Abisinin Mezar'ı terk ettiği günden beri yanında taşıdığı acılı yalnızlık dayanılmayacak boyutlarda bir dalga gibi kabardı. Yere yığıldı, hareket edemez konuşamaz haldeydi. Göğsü, bıçak saplanmış gibi ağrıyordu.

Etrafındaki kalabalık hareket ediyor, dizler omuzlarına çarparak dengesini bozuyordu. Birinin kolunu çekiştirdiğini hissetti.

"Retra bizimle gel, dışarıda bir olay var!" Suki ve Rollo yanında bir an göründüler ama hemen ardından etraftaki bedenlerin hareketleri onları yuttu.

En sonunda Retra ayağa kalktı ve ne yaptığının tam olarak farkında olamadan kendini insanların akışına bıraktı. Birden kendini istasyonun istasyonu kadar büyük bir antreye açılan dar bir koridorda buldu. Ama kulübün önünde değil arkasında.

"Retra!" diye bağırdı Suki. Rollo'yla, siyaha boyanmış dişleri olan ve kulakları altın küpelerle bezeli, zayıf uzun boylu bir çocuğun arasına sıkışmıştı. "Gel, sana yer tuttum." Bir elini havaya kaldırırken diğeriyle çocuğu dürtüp duruyordu, ta ki çocuk çekilip de ona bir yer açana kadar.

Arkasındaki insan akını Retra'yı öne doğru savurduğunda Suki elini tutup onu yanına çekti.

"Zamanında geldiğin için şanslısın. Bak!"

Gecenin içinde ışıklı bir yol önlerinde kıvrılıyordu. Yolun

az ilerisinde bir grup genç bir araya toplanmıştı. Başka bir grup ise onların etrafını çevrelemiş, ellerindeki acımasız silahları sağa sola sallıyordu. Bu sahne Retra'yı içinde bulunduğu trans halinden çekip çıkardı. Bir an için onların dönüp silahsız olanlara saldıracağından korktu. "Ne yapıyorlar? Onlara zara verecekler mi?"

"Bu Lanetli Birlik. Onları koruyorlar. Bekle. Bak!" Suki heyecan ve gerginlikle olduğu yerde kıpırdanıyordu.

Silahlılardan en uzununu, haç şeklinde ağır görünümlü bir alet ortaya çıkardı. Göğüs zırhı giymiş, iri yapılı hatta kaslı bir kadındı. Pantolonunun kemerinden sarkan bıçaklar parlıyordu.

"Dark Eve haçı almış!" diye bağırdı arkalarında biri.

"İlli sunağının haçı," dedi başka biri. "Onu çalmış."

Bir başka izleyici akını onları kulübün güvenli antresinden yolun başına doğru ilerlemeye zorladı.

Karanlıktan parlayarak Dark Eve'in üzerine doğru yönelen korkunç şeyi izlerken Retra ve Suki birbirlerine ve Rollo'ya yanaştı. Dark Eve haçı geniş ve güçlü hamlelerle sallayarak pençeleri savurdu. Retra, olağandışı bir hızla hareket ediyor olması dışında gelenin ne olduğunu anlayamamıştı. Sonra başka bir şey Dark Eve'in diğer tarafından saldırarak bileğini döndürüp yolun kenarına, karanlığa doğru çekti. Dizlerinin üzerine çöküp arkaya doğru eğildi ve güreşerek yarattığı ışık halesine doğru çekti.

Boğuşmalar sırasında Dark Eve'in gücü kendini göstermeye başladı. Yaratık cırlayıp büzülmeye başlarken ışığa maruz kaldı ve bedeni olmayan pençeler ve kanatlar görünür oldu.

Ağır zincir taşıyan bir figür Dark Eve'in yardımına yetişti. Yaratığa sert darbeler vurmaya başladı, ta ki kaçarak uzaklaşana kadar.

"Bu Clash!" diye bağırdı biri. Kalabalıkta bir alkış tufanı koptu.

Retra sadece çıplak göğsü ve kollarında deri bantlarla abisini görüyordu. Retra ona doğru koşmak istedi ama karanlıktan başka şeyler çıkmaya başladı. Havayı leş gibi kokutan ve aşırı tiz iniltileriyle ortalığı harap eden uğursuz şeyler. Retra'nın etrafındaki insanlar elleriyle kulaklarını veya burunlarını kapatıyordu.

"Ona neden öyle diyorlar? Clash?" diye sordu Retra arkasındaki çocuğa.

"Kılıcının çıkardığı sestten ötürü." Retra'yı iterek geçti. "Sana yardıma geliyorum Dark Eve!" diye bağırdı.

Kalabalık tekrar alkışladı ve zayıf çocuk önlerinde dans edip onları selamladı. Yolu hızla çıkarken kalanlar onun cesaretini tezahüratlarıyla destekliyordu.

Fakat, Birlik savaşçılarının çemberine ulaşmasına birkaç adım kala bir şey onun düşürdü ve kenara doğru yuvarlandı. Tam o anda kollarını tırmıklayan ve ayağına saplanan pençeler çığlık atmasına sebep oldu. Hemen ardından aynı pençeler, kasılan vücudunu karanlığa doğru çekti.

Clash –Joel– ona yardıma koştu, zincirler hava akımıyla savruluyordu. Ama oraya ulaştığı kritik saniyeler içinde, çocuk ortadan kaybolmuştu bile.

Gerçekler içlerine sızarken, kalabalık sus pus olmuştu. Orada biri öldürülmüştü, hem de bulundukları yerden az ileride. Onlardan biri.

"Ana Tanrılar onları korusun," diye fısıldadı Suki ve aforoz çıkardı.

Rollo gözlerini kırpmadan bakakalmıştı.

Karanlık şekillerin delici çığlıkları, Birlik'in ve korunanların kafalarının içinde yankılanıyordu.

Savaşçıların bazıları dış çemberden ayrılıp kalkanlarını havaya kaldırdılar. Havaya savurdıkları zincirleriyle canavar-

ları savuşturmaya hazır görünüyordı.

Birbirlerine sarıldıklarında Suki Retra'nın kulağına, "Drakulinler küçük yarasalarla beslenirler ama insan kanı bulduklarında onlara da saldırırlar," diye fısıldadı.

Retra oradan hemen ayrılmak istedi ama zihni ortaya toplanmış grubun dışında her şeye karşı uyuşmuş gibiydi. Orada ne yapıyorlardı?

Üstlerine doğru alçalan sert rüzgâr her şeyi etrafa savururken, yolun üzerine parlak ışıklar yağmaya başladı. Büyük ve ürkütücü cüsseleriyle tepelerinde beliren vahşi drakulinler karınlarının altındaki ışıklarla etrafı aydınlatıyor, yankı-konumlayıcıların eşliğinde alçalarak üstlerinde süzülüyorlardı.

Zeplinin kabininin altından ayrılan bir istasyon, halatlar yardımıyla yere ulaşacak kadar indirildi.

"Herkes istasyona," diye gürleri Dark Eve.

Korunan grup istasyonun üstüne yığılırken bazıları yamuk tabanın üstünden kayıyordu.

Derken Retra'nın arkasından biri, "Erginler!" diye bağırdı.

Grup yol açmak için dağılırken Retra ve Suki birbirlerinin kollarından ayrıldı. Bir Ergin Retra'ya çarpınca dizlerinin üstüne düştü. Ergin durdu ve onu çaba göstermeden ayağa kaldırdı.

Siyah ipeksi saçlarının çevrelediği narin soluk yüzünü Retra'nınkine dikti.

Lenoir!

Gözleri bir anlık tanımayla buluştu; erkeksi, vahşi ve aç. Bakışlarının yoğunluğuyla hipnotize olmuş halde bir an için nefes alamadığını hissetti.

Derken onun arkasından başka Erginler yaklaştı. Modai, Test ve yeniden-doğuş töreninden hatırladığı başkaları.

Lenoir onu bıraktığı an, dokunuşundan gelen ham enerji bir anda akıp gitmiş gibi hissetti.

Sanki o da aynı boşluğu hissetmiş gibi şaşkınlıkla gözleri büyüdü. Onunla konuşmaya başlayacakken Birlik'i uyaran bağıris tekrar duyuldu.

“Erginler!”

Lenoir arkasını dönüp grubunu topladı ve yola doğru toplu halde ilerlediler.

Yankı-konumlayıcılar yukarı doğru çekildi ve istasyon ancak kısmen kapanmış haldeyken zeplin yükseldi. Birlikçiler de kavgalarını bırakıp İkincil Yollara doğru kaçtı. Erginlerin bazıları onları takip ederken diğerleri durup onların izlerini inceledi.

Suki ve Rollo, Retra'yı buldu. “Çabuk, hemen buradan gitmeliyiz.”

Retra da panik halindeydi. Erginler tarafından sorgulanmak istemiyordu. “Vank'a gitmeliyiz.”

Fakat kalabalık içeri çekilip geniş dans alanına doğru akar-ken bir kez daha diğerlerinden ayrılıp teleferiğe tek başına binmek zorunda kaldı.

A n e m o N

On Üçüncü Bölüm

Retra istasyonda Suki'yi beklemek yerine doğrudan Charlonge'yi bulmaya gitti. Vank süpervizörünü galeride org dinleyip, kordordaki kalabalığı izlerken buldu. Charlonge dinlenme geceliğini giymişti, eteklerinde ve yakasında siyah kurdeleler olan incimsi saten bir elbise. Bir kolunda küçük bir parşömen kitabı göğsüne bastırırken, diğer eliyle bir dürbün tutuyordu.

Kitap Retra'yı şaşırttı. Mezar'da Konsey kitapları kütüphanede kilitli tutardı. Annesi haftada bir kez kütüphaneye giderdi ama gözetime girmelerinden sonra gitmesi yasaklanmıştı.

"Bana neden yalan söyledin?" diye sordu Retra.

Charlonge sandalyesinde doğrulur gibi oldu ama konuşanın kim olduğunu anlayınca yorgun düşmüş gibi sandalyesine çöktü. "Dinleniyor olmalıydın, küçük yarasa."

"Abimi gördüm, Joel'i, bu akşam. Ona Clash diyorlar ve Dark Eve'le takılıyor."

"Şşt!" diye fısıldadı Charlonge. Aceleyle galerinin sonuna doğru gidip dürbünü küçük bir dolabın içine, diğerlerinin yanı-

na koydu. Sonra dar kapıyı kapattı ve konuşmaya başlamadan önce gölgelerin ortalıkta olmadığından emin olacak şekilde etrafı kontrol etti. “Bundan bahsettiğini duyarlarsa neler olabileceğine dair bir fikrin var mı... Se-sen onunla konuştun mu?”

Retra yavaşça kafasını salladı. Kızın sinirli, neredeyse heyecanlı yüz ifadesini özümsemeye çalışıyordu. “Joel burada kalmam gerektiğini söyledi. Ayrıca seni bana göz kulak olacağını da. Halbuki sen bana onu tanımadığını söylemiştin.”

Charlonge Retra’nın kolunu tutup onu kendine çekti. “Dark Eve Ixion’un düşmanı. Kuralları çiğniyor.

Retra onun sözlerini reddederek kendini çekti. “Kurallar mı? Hani Ixion kurallardan arınmış bir yerdi? Tam tersine en az Mezar kadar katı, üstelik çok daha tehlikeli bir yer.”

Charlonge yüzüne uzun uzun baktı. Retra gözlerinde bir şeylerin değiştiğini hissetti, sanki bir katman kabuk gibi kalkıp daha derinleri görmesine izin vermiş gibiydi. “Hızlı öğreniyor-sun, küçük yarasa,” dedi. “Ama Joel’in kardeşi olduğuna göre bu çok normal.”

Retra titredi. Duymak istediği bu değildi. Rahatlatılmayı – Charlonge’nin ona olayları yanlış anladığını söylemesini tercih ederdi.

Boğazı düğümlendi. Yaşlı bir insan nefes almış gibi çatlak bir ses çıktı ağzından. Tekrar konuşabilmesi için bir süre beklemesi gerekti. “Joel ondan uzak durmamı söyledi. Neden Birlik’e katıldı ki o? Eğer ele geçirirlerse ona ne yaparlar?”

“Geri çekerler.” Bunu söylerken Charlonge’nin dudakları titredi.

Retra’nın kalbini tutan korkunun acı yumruğu parmaklarını biraz daha sıktı. “Abimle nerede tanıştığınızı anlat bana.”

Charlonge parmaklarını gözlerine bastırdı ve iç çekti. “Biz buraya farklı yerlerden ama aynı gün geldik ve Kayıt’tan birlik-

te geçtik. Sonra ilk dinlenme devresinde Vank'a geldik. Uzun bir süre bu şekilde geçti: kulüplerde ve partilerde beraberdik. Burayı çok seviyordum. Ama o her zaman huzursuzdu. Erginlerin onu gizlice devamlı izlemesinden rahatsızdı. Onların ona Mezar'ı ve babasını hatırlattığını ve Gençler Kurulu'nun zaman kaybı olduğunu söylerdi. Sonra, Eve'le – Dark Eve'le tanıştı. Onun aklını fikirlerle doldurdu." Charlonge'nin yüzü kızgınlık yüklüydü. "Onu aldı... benden."

Retra dudağını ısırdı. Acaba Charlonge'nin karnı da Joel'i gördüğünde, Markes'i gördüğündeki gibi kasılıyor muydu? "Şimdi Ruzalia'ya mı yardım ediyor?"

Charlonge kafasını salladı ve kızgın ifadesi yavaşça korkuya dönüştü. Gözleri balkon kapısında idi. "Burada mutluydum. Eğleniyordum. Kitapçıklarda yazan her şeye, Lidol Push'ta birbirimize fısıldadığımız her şeye sahiptim. Ancak Joel yaşı-geçkinlerin gittikleri yer konusunda endişelenip duruyordu. Bu konuyu bir tür takıntı haline getirmişti. Etrafta yaşlıları takip ediyordu. Garipleşmeye başlamıştı..."

"Abim garip değildir," diye hararetle böldü Retra.

"Diğerleri öyle düşünmüyordu... Geri çekildikten sonra neler olduğunu öğrenmeye bu kadar takmasını anlayamıyorlardı. Eve onu cesaretlendirdi. Ben bir gece onları... birlikte gördüm. Kavga ettik. Sonrasında bir daha Vank'a gelmedi. Artık nerede dinlendiğini bilmiyorum."

Joel'in Charlonge'yi hayal kırıklığına uğratması, hiçbir mantığı olmasa da Retra'nın kendini suçlu hissetmesine sebep olmuştu. Ama, Charlonge Joel'e inanmamıştı. Retra ise ona her zaman inanmıştı, o da Retra'ya. "Onu yine görmek istiyorum. Ve onunla konuşmak. Belki onu durması için ikna edebilirim."

Charlonge'nin ifadesi yeniden değişti. Umutla yüzü aydınlandı. "Bunu yapabilir misin?"

“Belki,” dedi Retra. “Ama onunla konuşmalıyım, yalnız.”

Charlonge konuşmadan önce birkaç dakika düşündü. “O zaman yine onun peşine düş. Ama bu sırada herkes gibi davranmalısın. Aranızda şüphe götürmez bir benzerlik var. Kahverengi saçlarınız ve gözleriniz, yüzünüzdeki ciddiyetin hiçbir zaman kaybolmayışı. Brand’le olanlardan sonra Erginler seni izliyor olacaktır. Eğer onun kardeşi olduğunu anlarsa onu ele geçirmek için seni kullanırlar.”

“Modai beni izlemeye başladı bile.”

“Modai?” Charlonge irkildi. “Neden öyle düşünüyorsun?”

“Bilmiyorum. Baştan beri, Kayıt’ta bile, benim burada daha farklı sebeplerle bulunduğumu hissetmişlerdi. Onlara söylemem için beni tuzağa düşürmeye çalıştılar. Etiketimin doğru olduğundan bile emin değilim. Ona yapay...”

“Yapay etiket! Charlonge onun elini tuttu ve bileğini çevirdi. İz parlamaya başlamıştı. Bakakalmıştı, dudaklarını ısırıldı. Korkuyla Retra’ya bakıyordu.”

“Ne oldu?”

“Daha önce nasıl fark etmedim bilmiyorum, yani arkadaşların seni buraya getirdiğinde. Bu etiket kalıcı değil. Ixion yasalarına göre Muhafızların tek lafıyla feshedilebilir. Çok dikkatli olmalısın Retra.”

“Yoksa?”

Charlonge elini bıraktı ve galeri kapısına doğru ilerledi. “Yoksa erken geri çekilirsin.” Kapıyı açtı ve gözden kaybolma sanatında uzman biri gibi dışarı süzüldü. “Şimdi, kül olmak istemiyorsan önce gidip dinlenmelisin.”

On Dördüncü Bölüm

Retra galerinin sonunda sıralanmış *petit nuit* odalarını buldu. Suki çoktan siyah saten geceliğiyle yataklardan birine uzanmıştı. Rollo kırmızı ipek şortuyla yanındaki yatakta yatıyordu. İki-
sinin de gözlerinin açıkken boş boş bakıyor olmaları *petit nuit*'in
derinlerinde olduğunu gösteriyordu.

Odanın diğer tarafında boş bir yatak buldu. Üstünü değiştirmekle uğraşmayıp, ayakkabılarını çıkardığı gibi yorganın altına doğru kaydı.

Uykusu fısıltılarla, istenmeyen dokunuşlarla ve Markes'la ettiği kavgalarla doluydu. Markes'in müziğinin ritimleri içinde canavarlar görünüp kayboldu. Karanlıkta Markes'ı aradı ama tek bulabildiği Cal oldu. Beyaz saçlı kız onunla konuşup duruyordu ama Retra onun konuştuğu dilin tek kelimesini anlayamıyordu. Derken Erginlerin yüzleri üstüne üşüştü ve *petit nuit*'ten çıkıverdi. Gözlerini kırıştırarak etrafına bakındı.

Suki bağdaş kurmuş, Rollo'yla yatakta oturuyordu. Birbirlerinin yumruklarını yakalamaya çalıştıkları bir parmak oyunu oynuyorlardı. Suki her seferinde kolayca yeniyordu.

Rollo Retra'yı fark edip Suki'yi dürttü. "Aramıza döndü."

Suki yatağından ayağa zıpladı. "Biz de seni bekliyorduk. Açlıktan ölüyoruz. Haydi üstümüzü değiştirelim."

Retra gerindi ve hemencecik yataktan kalktı. Şimdi tazelenmişti ama her yanını güçlü bir tedirginlik kaplamıştı. "Ben duş alacağım."

"Rollo yemek yemeye Blised'e gitmemiz gerektiğini söyledi."

"Orası neresi?"

"Bella Death'in dışında," dedi Rollo. "Manyak sosis yapıyorlar."

"Biz hazırlanacağız, bekle bizi."

Rollo karnını tuttu. "Sizi beklemek mi? Kesin açlıktan öleceğim."

Suki *neglegere*'ye doğru yöneldi ve Retra banyo yaparken bölmenin arkasından onunla konuştu. Suki'nin avare sözleri su gibi rahatlatıcı ve arındırıcı bir şekilde akıp gidiyordu.

İşi bittiğinde bir havluya sarındı. Oda, dolaplarının yanında muhabbet eden diğer makyajlı kızlarla doluydu.

"Hey! Sen Krista-belle'yi kurtaran Mühürlü'sün," dedi bir tanesi bağırarak. Üstüne anca göğüslerinin ucunu kapatan örgü bir bluz giyiyordu.

"Onun adı Retra," dedi Suki. "Ve kendi çetesini kuracak. Katılmak ister misin?"

Retra şok içinde Suki'ye baktı.

"Adı ne olacak?" diye sordu kısa siyah saçında pembe ve mor tutamlar olan bir kız.

"Naif'in Seçilmişleri," dedi Suki çabucak.

Retra arkadaşını susturmak için eliyle onun ağzını kapamaya çalıştı ama Suki haylazca silkindi.

"Seçilmişler Gençler Kurulu'nun sözde yapması gerekeni ya-

pacak. Sadece daha iyisini. Erginlerin dinlemesini sağlayacak.”

“Sıkıcı görünüyor,” dedi pembe tutamlı kız. “Birlik’e benziyor. Ve onlar yeterince iyi. Clash ise göz alıcı.”

“Bu ondan çok daha fazlası olacak. Retra nasıl başa çıkılacağına çok iyi biliyor,” dedi Suki.

“Bunu düşüneceğiz,” dedi örgü bluzlu kız.

Gittiklerinde Retra Suki’ye döndü. “Neden böyle bir şey yaptın?”

Suki omuz silkti. “Krista-belle’nin dediği gibi, artık ünlüsün. Benim köyümde şans sana gelirse onu yakalarsın. Bir seferinde, arkadaşım, Rani, Geçiş sırasında bir ayının saldırısına uğramıştı. Rani’yi öldürebilirdi ama kayıp bir yarığa düştü. Onun açıktan ölmesini bekleyip yanına indi ve derisini yüzdü. Köye geri döndüğünde ayının derisini sırtında taşıyordu. Herkes ayıyı onun öldürdüğünü düşündü ve cesaretinden ötürü senatoda ona yer verildi. Her kış ailesine fazladan odun ve sığır eti verildi.”

Retra’nın yorum yapmasına fırsat vermeden dolabındaki bir çekmeceyi açtı. “Daha önce hiç makyaj yaptın mı?”

Retra konunun aniden değişmesine kapılarak, hayır anlamında kafasını salladı.

“Diğerlerinin nasıl yaptığını izliyorum. Bahse varım nasıl yapılacağını öğrendim. Gel buraya.”

Retra iç çekerek kabullendi. Aslında, gözlerinin ve dudaklarının boyanması dikkatinin dağılmasını sağlıyordu. Joel için kaygılanmıyor, Markes’i ya da Lenoir’i düşünmüyordu. Hâlâ Ergin’in dokunuşunu hissedebiliyor, aç bakışlarını hatırlamak midesinde küçük bir sıkıntı burgusu oluşturuyordu.

İkisi de hazır olduğunda gidip Rollo’yu buldular.

“Acele edin ve canlandırıcılarınızı alın. Ben aldım bile.” Eli ni uzattı. Mavi bir boncuk avcunda yuvarlandı.

“Hayır, benim garip şeyler görmeme sebep oluyorlar,” dedi Retra.

“Ne gibi?”

“Yaratıklar,” diye fısıldadı.

“Yaratıklar mı? *Fou* olma!” dedi Suki.

Retra’nın kafasının karıştığını görünce açıkladı. “Çılgın, yani, bizim köyle aşağıdaki erkeklerin tam ortasındaki bölgede yaşayan deliler. Onlara neden Boniler dendiğini biliyor musun? Biz ölülerimizi o bölgeye gömerdik, ta ki onların mezarları kazdığını fark edene kadar. Kemikleri ortaya çıkarıyorlarmış çünkü onların kendilerini güçlendireceğini düşünüyorlarmış. Bu şekilde gelip köyümüzü elimizden alabileceklerini düşünüyorlarmış. Onlar *fou*’dur – yaşadıkları yerdeki oksijen yetersizliğinden deliren insanlar.” Ama sonra biraz gaddarca ekledi, “Biz de bütün bunlara bir son vermek için, ölülerimizi yakmaya başladık.”

“Güzel,” dedi Rollo.

“Hayır,” dedi Retra inatla. “Ben onlardan istemiyorum.”

“Keyfine bak.” Suki günah çıkarma hücrelerine gidip Retra’yla Rollo’yu orada baş başa bıraktı.

Kulübe gidenler, geçerken onlara meraklı bakışlar atıyorlardı.

“Gerçekten ünlü oldun,” dedi Rollo. “Herkes sana bakıyor.”

Retra iç çekti. “Suki bazı kızlara benim kendi çetemi kuraçağımı söyledi. Onlar da diğerlerine yaymış olmalı.”

“Ne?” Rollo kahkahalara boğuldu. “Sen mi?”

Retra kaşlarını çattı ve konuyu değiştirdi. “Hâlâ Mezar’da gördüğün Ergin’den Gençler Kurulu’na bahsetmeyi düşünüyor musun?”

Kafasını iki yana salladı. “Onların güvenilir olduğunu düşünmüyorum. Kero onların Erginlere casusluk yaptıklarını dü-

şünüyor. Belki de onların yerine Dark Eve'e anlatmalıyım."

"Bu tehlikeli olabilir."

"Burası tehlikeli bir yer."

Suki'nin giyinme odasında konuştuğu kızlar kıkırdayıp fısıldaşarak aylak aylak yanlarından geçti.

"Herkes öyle düşünmüyor," dedi, onlar gibi tasasız olmayı bir an için arzulayarak.

Rollo da dudaklarını alaycı bir tavırla yalayarak onları izliyordu. "Sanırım yanlış grupla takılıyorum. Vay!"

Tam o sırada Suki dönmüş Rollo'nu kulağından tutmuştu. "Pruving yapmayı bırak seni pis *flesher*."

"Ahhh!.. O da ne demek?" diye sordu Rollo, kulağını geri almak için debelenirken.

"Pruving," diye tekrarladı. "Kızları kesmek."

Retra Rollo'nun şok olmuş ifadesinin içinde gizli bir gülümseme ayırt etti.

"Ve *flesher* da manitası olmayan erkek demek," diye ekledi.

"Ama benim buraya geliş amacım bu," dedi Rollo kulağını ovuştururken. "Kızlara bakmak."

"Bizimle takıldığın sürece değil," dedi Suki. "Bu kabalık." Sonra günah çıkarmada her ne madde aldıysa onun etkisiyle şimdiden parıldamaya başlayan gözlerini Retra'ya çevirdi. En azından normal hızda konuşuyordu. "Markes'in başına bir şey gelmiş diye duydum. Kulüplerden birinden Erginler tarafından çıkarılmış."

Retra onun eline atıldı. "Hangi kulüp?"

"Ravens, diyorlar."

Canavar görüntüleri Retra'nın hafızasında alevlendi. "İyi olup olmadığını öğrenmeliyiz."

"Ne gerek var?" dedi Suki omzunu silkerek.

"Mavnada Ruzalia tam beni almak üzereyken o da bana

yardım etmişti.”

Suki'nin ağzı açık kaldı. “Korsan Ruzalia mı? Bana bunu söylememiştin.” Sonra ellerini kalçalarına koyup üfledi. “Gerçi çok da şaşılacak bir şey değil. Ama bütün bu olanlardan sonra Ravens'e falan gitmem.”

“Peki öyleyse beni istasyonda bekler misin?”

Suki Rollo'ya baktı ve gözlerini döndürdü. “Zannederim olabilir.”

Retra ona gülümsedi. “Herhalde olur demek istedin galiba?”

A n e m o n

On Beşinci Bölüm

Retra Cal'ı görene kadar, Ravens'in dans pistinde birkaç tur attı. Duvardaki oyuklardan gelen dumanların arasında tek başına dans ediyordu. Yeni yapılmış dövmelemleri kollarını ve boynunu süslüyordu ve yüzünde ekşi bir ifade vardı.

“Cal?”

Retra'ya tam olarak odaklanmadan baktı. “Ne?”

“Ben Retra. Mühürlü Retra.”

Tanıma hali yüzüne yavaş yavaş oturdu. “Sen? Tek başına?” Belli belirsiz etrafa bakındı. “Senin gölgen olan kız nerede?”

“Suki istasyonda bekliyor. Gece Yaratıkları tarafından ele geçirilen çocuktan sonra – buraya girmek istemedi.”

Sal alaycı bir surat takındı. “Onun umursamak için fazla cesur bir tip olduğunu sanmıştım.”

“O cesurdur,” dedi Retra arkadaşını savunarak. “Ama onun geldiği yerde alametlere inanıyorlar.” Gözleri dans pistinin ucundan kulübün arkasına uzanan koridora doğru kaydı. “Belki de haklıdır. Suki, Erginlerin Markes'i tarafından buradan alındığını duymuş.”

“Ona kim söylemiş?”

“Vank’ta günah çıkaran kızlar.”

“Alındıysa ne olmuş? Onu iyi bir amaçla aldılar, kötü değil. Bu seni niye ilgilendiriyor ki zaten?”

“Hımm şeyy... Erginlerin bazıları güvenilmez insanlar. Onu uyarmak istedim.”

“Şu anda Gençler Kurulu’yla birlikte ve onların burası hakkından senden çok şey bildiği kesin.” Dudak büküp arkasını döndü.

Retra kulüpten çıkınca Suki ve Rollo’yu istasyonun kenarında buldu. Suki karanlığa gözlerini dikmiş bakarken Rollo’da onu izliyordu.

“Kenarda durma, buraya gel,” dedi Retra arkadaşına.

“Normalde böyle şeyleri ben sana söylerim.” Suki’nin gözleri göz kaleminden ve melankoliden kararmıştı. “Sence ölmüş müdür?”

“Kim? Gece Yaratıkları... onların aldığı...”

Suki kafasını salladı.

Retra ne diyeceğini bilemedi. “Ben de senin gördüğünden fazlasını görmedim. Bütün o kanlar ve...”

“Belki de öldürmüyorlardır. Belki sadece orada, yanlarında tutuyorlardır.” Titredi. “O daha kötü gerçi.”

“Bir şey öğrenebildin mi?” diye sordu Rollo.

“Cal’ı gördüm. Markes’in Gençler Kurulu’nun yanında olduğunu söyledi.”

Rollo Retra’ya anlamlı bir bakış attı.

“Acele etmeliyiz. Nerede buluşacaklarını biliyor musunuz?” diye sordu Retra.

“Danskoï yoluna geçip Syn denen istasyonda inin. Tüm bildiğim bu,” dedi Rollo.

Kabloların uğultusunu duyunca Retra, Suki’nin kolunu tuttu. “Haydi, gidelim.”

İlli'de teleferik değiştirdiler ve dağı tırmanırken sessizce oturdular. Retra camdan dışarı bakıyordu. Işıklar açık havada mükemmel bir gece gökkuşağı gibi parılıyordu. Karanlıkta gördüklerini –duyduklarını– unutsa her şey güzel olabilirdi.

Teleferik durduğunda önce Retra, ardından Suki ve Rollo indi. Yıldız raylarından sarkan zincirlerde, “Syn” yazısı okunuyordu.

“Bu Latince, ‘birlikte’ anlamına geliyor,” dedi Rollo.

“Sen Latince biliyor musun?” diye sordu Retra.

Utanarak omuz silkti. “Tabii. Bütün ön-konsey üyeleri bu şeyi bilir. Onsuz hukuk konuşamazsın: *abusus non tollit usum*.”

“Ben de biraz biliyorum,” dedi Suki. “*Bama’mı ye.*” Bunu derken Retra’nın sırtına vurdu.

İkisi kahkahalara boğulurken, Retra onlara katılmadı.

İstasyonun merdivenlerinden inip demir ve tahta bir kapının önünde durdular. Rollo kapıyı itip Suki'yle Retra'ya alaycı bir reveransla yol verdi. Bir kulüp veya kilise yerine taşlık bir geçide açılan sade, ahşap döşemeli bir odaya girdiler.

Rollo önden gitti ve tepedeki taşa çarpmamak için eğildi. Birkaç adımda bir arkadan gelenlere yol vermek için duvara yapışıyorlardı.

Sıkışık geçit aşağı doğru eğim yapmaya başladığında Retra ve Suki yamuk yolda tökezlememek için topuklu ayakkabılarını çıkardılar. Retra'nın beli eğilerek yürümekten ağrımaya ve Suki içten içe küfretmeye başlayana kadar öyle yürüdüler.

Yolun sonu aniden belirdi.

Taşın kıvrımının bittiği yerden yüzlerce mumla ışıqlandırılmış görkemli olduğu kadar da ürkütücü bir mağara uzanıyordu. Yeraltının soğuk havası balmumu kokuyor, duvarlardaki volkanik kırmızı katmanlar kan sızıntıları izlenimi veriyordu.

Mağaranın çeperinde yer alan oyuklara sunaklar yerleştirilmişti. İnsanlar onların çevresine yayılmış birbirleriyle konuşuyorlardı.

“Ne yapıyorlar?”

Rollo omuz silkti. “Toplantının başlamasını falan bekliyorlar herhalde. Ne bileyim ben? Daha önce hiç buraya gelmedim ki.” Burada olmaktan dolayı gergin gibiydi.

“Nereye gideceğiz?” diye sordu Suki.

“Şuraya.”

Kırmızı iplerle çevrelenmiş benekli dar bir kırmızı halıya doğru yürüdüler. Geniş bir izleyici kitlesine yetecek kadar fazla olan oturma sıralarının ortasına doğru iniyordu. Halı, mağaranın ortasında, teleferik istasyonunda daha büyük, dikdörtgen biçimli bir taş levhanın olduğu yerde bitiyordu. Taşın üstünde duran masa yaldızlı, süslü kulplarla ve Retra'ya Mezar'daki cenazelerde gördüklerini hatırlatan motiflerle bezenmişti. Oturan on kişi saydı ama sadece biri onun kalbinin hoplamasına sebep oldu.

Lenoir!

“Beş Ergin'e karşı bizden beş kişi,” diye fısıldadı Suki onun düşüncelerini okurcasına.

“Beş Ergin ve beş Kurul üyesi demek istedin herhalde,” diye düzeltti Rollo.

“Aynı şey.”

“Hayır, değil,” dedi Rollo. “Kurul bizden değil. Çoğu kişi onların casus olduğunu düşünüyor.”

“Hangi çoğu kişi?”

Rollo ona ters ters baktı. “Çeteler.”

“Hı-hım evet. Büyük Kero,” dedi Suki kinayeli bir biçimde.

Retra onların çekişmelerini dinliyordu ama gözü Lenoir'a takılmıştı. Masanın başında oturuyordu, **Test de** hemen yanındaydı.

Saçları beline kadar uzanan, gözlerinin çevresine kırmızı makyaj yapmış bir kız yanlarında belirdi. "Kurul toplantısını izlemek ister misiniz, küçük yarasalar?"

"Tabii ki!" dedi Rollo yüzüne bir sırıtış yayılırken.

Tavrı Retra'yı sinir etmişti. Çekici olma moduna hangi ara geçiş yapmıştı?

"Ben Jaime, arkamdan gelin," dedi. "Şanslısınız. Yeni bir tartışma konusuna başlamak üzereler." Bir kılavuz ipini çözüp, sert tahta oturaklara doğru onlara yol gösterdi. Genç bir adam önlerindeki sırada uzanmış gözleri açık bir şekilde uyukluyordu. Retra derin nefes alış verişlerini duyabiliyor, göğsünün düzenli olarak inip kalktığını görüyordu.

Jaime burnunu kırıstırdı. "Petit nuit için bir kiliseye ulaşma fırsatı olmamış. Burası kiliselerin dışında dinlenebileceğin tek güvenli yerdir," zaten kısık olan sesini iyice alçattı, "her ne kadar Lenoir bundan pek hoşlanmıyor olsa da..."

Kendi isminin söylendiğini duymuş gibi, Lenoir kalkıp arkasını döndü ve bakışlarıyla mağaranın mumlarla ışıklandırılmış her bir köşesini taradı. Bakışları yüzlerine sıcak bir rüzgâr esintisi gibi çarptı.

"Kurul şimdi korsan Ruzalia'nın yaptıklarını tartışacak. Test?" Sesi Retra'nın zihnine girdi, ıslıklı ve içli dışlı sesiyle dudaklarını kulağına dayamış, nefesi boynundaki saçlara vuruyormuş gibiydi. Sonsuz sevinç tohumunu ilk aldığındaki gibi bütün tüyleri diken diken olmuştu.

Lenoir tekrar yerine otururken Test ayağa kalktı. Saç tutamını tek bir çivi gibi kafasının altında toplamıştı. Üstündeki deri gövdesini öyle sarıp sarmalamıştı ki onun derisinden ayırt edilebilmesini sağlayan tek şey rengiydi. "Ruzalia Mezar, Mustafar ve Lidol Push'tan mavnalara saldırdı. Her seferinde de yaşlı olanları aldı. Gitgide buraya daha az sayıda yaşı-geçkin

ulaşabiliyor.”

Kurul üyelerinden biri, “O zaman ona borçlu sayılırız,” dedi kendine güvenen bir sesle.

“Ruin. Markes’in yanında görmüştük,” diye Retra’ya hatırlattı Suki.

“Her şey o kadar basit değil, Ruin,” diye cevapladı Lenoir.

Retra’nın kalbi her bir kelimesiyle göğsünü yumrukluyor, tenine iğneler batıyordu. Nasıl oluyorsa sesi onun duyularıyla oynuyordu.

“Ruzalia’nın mavnalara yaptığı baskınlar, küçük yaralar için sarsıcı oluyor. Bazen o kadar korkuyorlar ki gayri ihtiyari onunla gidiyorlar. Bugün bile birkaç tanesi kaybolmuş. Gördüğün üzere, o sadece yaşlıları kurtarmıyor. Her anlamda Ixion’a karşı çıkıyor. Yaralanan Muhafızlar oldu mesela. O bizim amacımızı baltalıyor.”

“A-amacınız nedir?” diye sordu Ruin cesurca.

“Sizin keyfiniz bizim amacımız.” Lenoir gülümsedi, ama gülümsemesi hiç gerçekçi görünmüyordu. “Brand? Aramızda Ruzalia’nın en büyük kötülüklerine şahit olan sensin. Sen ne düşünüyorsun?”

Brand. Façalı Ergin gölgelerden çıkarken Retra’nın kalbi küt küt atmaya başladı.

Ergin’in parmakları otomatik olarak iki yanındaki yaralara gitti, istemsiz bir hareketle pütürlü kabarıklıklara dokunuyordu. “Diyorum ki ona bir tuzak hazırlayıp onu ele geçirelim.”

“Tuzak mı?” Lenoir’ın sesi ilgiyle yükselmişti.

Retra’nın kafa derisi, onun sesiyle her bir saç kökü çekilmişçesine gerilmişti.

“Özel bir grubun zamanının geldiğinin duyulmasını sağlayalım. Onu bu grupla cezbedelim. Onlardan biri Charlonge olsun. Burada çok uzun zaman geçirdi. Onları Ruzalia’nın bur-

nunun dibine kadar sokalım,” dedi Brand.

Suki Retra'nın elini tuttu. *Charlonge olmaz!*

“Korsan bunun bir tuzak olduğunu anlayacaktır,” dedi Lenoir.

“Belki. Ama öyle bile olsa karşı koyamayacaktır.”

“O kadar gözü kara olduğunu mu düşünüyorsun?” Lenoir kıs kıs güldü. Yumuşak sesi Retra'nın etrafından ılık sulak akıttı.

Yanında oturan Rollo ürperdi. “Onda ne var?” diye mırıldandı. “Her konuştuğunda içim bir garip oluyor.”

Retra onu duymazdan gelip uzun saçlı kıza, Jaime'ye doğru eğildi. “Doygunlara ne yaptıklarını düşünüyorsun?”

Jaime zoraki bir şekilde kafasını çevirdi. “Spiral'in kenarına.”

“Orada neler oluyor peki?”

Kız sabırsızca omuz silkti.

“Spiral'in kenarında ne olduğunu kimse bilemez. Bazıları bu dünyadan aşağı düşebileceğini söylüyor,” dedi Suki otoriter bir sesle. “Ya da yanıp kül oluyormuşsun. Karanlık geldiğinden beri böyleymiş.”

“Ama hepimiz buraya sağ salim geldik,” dedi Retra.

“Buraya gelmekte sorun yok. Ayrılmakta var. Yani bu Erginin söylediği,” diye ekledi Rollo.

“Ruzalia nereden geliyor öyleyse?”

“Bilmem,” dedi kafasını sallayarak.

Jaime onları susturmak için elini kaldırdı.

Rollo Retra'ya surat yaptı, ama onun ilgisi Lenoir'a ve Kurul'a yönelmişti bile.

“Sanırım onu kapana kıştırmanın bir yolunu biliyorum,” dedi Brand. Dönüp gölgelere işaret etti. “Onu getirin!”

Bir Ergin, mağaranın diğer ucundaki sunakta dökümlü beyaz kıyafetiyle diz çökmüş bekleyen birinin yanına gitti. Açık

bırakılmış kıvrıkcık saçlarıyla güzel bir karanlıklar prensine benziyordu.

Markes.

Gözleri Lenoir'a odaklanmış ortadaki sunağa doğru ilerlerken ne Retra'nın ne de etraftaki diğer insanların farkında değildi.

Jaime ellerini birleştirdi ve keyifle hafifçe mırıldandı. "Hayret verici!"

"Hayret verici olan ne?" diye fısıldadı Retra.

"Küçük yarasalardan birinin Gençler Kurulu'na getirilmesi... Bu daha önce hiç olmamıştı."

"Bunu neden yaptılar?" diye sordu Rollo.

"Şşşt," dedi kız. "Göreceksiniz."

"Kimsin sen?" diye sordu Lenoir.

"Adım Markes." Sesindeki kalın ve yavaş ton normal değildi.

"Bizim için çal, Markes," dedi Brand.

Markes gitarını eline alıp Vank'ta birçok kişiyi mest eden melodiyi çalmaya başladı. Bu şarkıyı dinlemek Retra'ya Sonsuz Sevinç tohumunu aldıktan sonraki hallerini hatırlattı – o taşkınlık, dans, arzular ve sonra çılgınlık atan iblisler. Şimdi olanları hatırlamak bile onu utanç ve korkuyla doldurmuştu.

Markes çalmayı bitirdiğinde, çıkık alnı ve kıvrıkcık saçlarıyla bir Ergin çıplak kollarındaki bilezikleri şingırdatarak ellerini çırpı. "Çok zekice, Brand! Ruzalia'nın sanatçılara bir zaafı vardır. Şarkıcıyı hatırlıyor musunuz?"

Bütün Erginler gülerek karşılık verirken, Brand sinsice gülmüsedti. "Teşekkürler Varonessa. Sence de böyle bir yetenek Kurul'a kabul edilmeyi hak etmiyor mu?"

"Lenoir?" dedi Varonessa. "Bunu mantıklı buluyor musun?"

Lenoir sandalyesinde doğrulup bacak bacak üstüne attı. Yüzü son derece tepkisiz görünmekle birlikte yine de hoşnut-

suzluk seziliyordu. "Kurul'a yenilerden birini getirmek pek görülmüş bir şey değil."

Brand Markes'in yanına gitti. "Böyle bir yetenek de pek görülmüş bir şey değil, Markes."

"Kurul'a kabul edilmek istiyor musun, Markes?"

Markes kafasını kaldırıp masanın etrafındaki herkesin suratına tek tek bakıp en son Lenoir'de kaldı. Gözlerinin donuk ve ifadesiz olduğunu düşündü Retra Buraya gelmeden önce ne almıştı acaba? Modai ona ne vermişti?

"Bu benim için bir ayrıcalığımdır, Muhafızım," diye cevap verdi Markes.

Lenoir omzunu silkti. "Gayet iyi."

"Yemin lütfen, Brand," dedi Varonessa.

Façalı Ergin diliyle dudağının ucunu yalayıp güldü. "Söylediklerimi tekrar et... Ixion bildirisini onayladığıma ve ilkelerini son nefesime kadar uygulayacağıma ant içerim."

"Ixion bildirisini..."

Markes konuşmaya başladığı an, dehşet Retra'yı ele geçirdi. Bir yaratık soğuk taş zeminden sürünerek Markes'a yaklaşıyordu. El gibi kullandığı ıslak dişleriyle ona tutunarak Markes'in vücuduna tırmanmaya başladı. Boynuna ulaşmaya çalışıyor gibiydi.

Hayır! Retra oturduğu banktan fırlayarak masaya doğru koştu.

Markes'a ulaşmadan bir Ergin onu yakaladı, güçlü elinin parmakları kolunun tenini ısıırıyordu.

Kurtulmak için debeleniyordu. "Markes, yapma!"

Yaratık durdu ve gudubet kafasını döndürüp Retra'ya onlarca gözünü onlarca kez kırptı.

Retra çılgınlığını içinde tuttu. Bu gerçek olamazdı ama yine de gerçek gibi görünüyordu. Ona ne oluyordu? Bu sefer geçen

günkü gibi tohum da yutmamıştı ki!

Lenoir –ve geri kalan herkes– gözlerini Ergin’in elinde asılı duran Retra’ya çevirmişti.

“Neler oluyor küçük yarasa? Neden Kurul toplantısını kesmeye çalışıyorsun?” Lenoir ılımlı bir şekilde sormuş gibiydi ama sözleri bir meşale ışığı gibi Retra’nın zihninin en karanlık köşelerinden akıp gitti. Retra cevap veremeyeceğini hissetti, kelimeleri utanç ve korkunun hırsızlığına uğramıştı. Onu kavuran bakışlarında tanınmayı gördü. Onun kim olduğunu biliyordu.

Lenoir’dan Markes’a kaydırıldığı gözleriyle karşı çıkması için ona yalvardı.

Onun bakışlarına verdiği karşılık, şaşkınlık ve kafası karışıklıkla doluydu.

Lenoir aralarındaki etkileşimi fark ederek kaşlarını çattı. “Haa... Demek bu kadar çabuk birine vuruldun? Zevkli biriymişsin sevgili yarasacık, ama adaba uygun davranmadığın gibi zamanlama anlayışından da eser yok. Şimdi sana bir kez daha soruyorum, neden bu çocuğun Ixion’a hizmet etmesini engellemeye çalışıyorsun?”

Retra kelimelerle cebelleşti. “O-onun için tehlike görüyorum – hepiniz için.”

“Tehlike mi görüyorsun?” Merakla gerilmiş vücuduyla onun üstüne eğilen Lenoir’ın bütün ilgisi Retra’nın üstündeydi artık. Varlığının ağırlığı ve gözlerinde parıldayan gücün etkisiyle kendini felçli gibi –tuzığa düşmüş gibi– hissediyordu. Dudakları birbirinden ayrıldığı an yüzü yumuşayarak olağanüstü bir güzelliğe dönüşüyordu.

O yüzdeki idrak ifadesi Retra’nın cildini yanmış, delinmiş veya kesilmiş gibi acımasına sebep oldu. Tam da o an düşüncesini söyleyerek büyük bir hata yaptığını anladı. “Yani... Demek

istiyorum ki burada çok yeniyiz ve onun adına korkuyorum.”

Lenoir'ın kaşları şaşkınlıkla kavislendi. “Gerçekten mi?”

Cevabının gerçek olduğunu kendine inandırabilecek bütün hislerini bir araya topladı. Ve de barındırdığı bütün dehşeti. “Evet.”

Sandalyesine tekrar yaslandığında Retra bir an için onun dayanılamayacak ölçüde üzgün olduğunu düşündü. “Fakat İxi-on hazzın yeridir, korkunun değil.”

“Benim yaşadıklarım öyle olmadığını gösterdi.” Retra vücudunu dikleştirdi ve Brand'e baktı.

Façalı Ergin ürkütücü bir hızla Retra'nın yanına geldi. “Onu alabilir miyim Lenoir?”

“Almaktan kastın nedir, Brand?” Bir başka ılımlı soru.

“Yani... Demek istediğim... Onu daha uygun bir yere götürmek.”

Lenoir ona delici bir bakış attı. “Çok naziksin, Brand. Umuyorum ki onurlu niyetlerin vardır. Onunla bir önceki karşılaşmanızın aksine.”

“Her zamankinden daha açık sözlü görünüyor. Onunla uygunsuz tavırları hakkında konuşacağım. Hepsi bu.”

Retra Brand'in yumuşak ses tonunun altında yatan öfkeyi duyabiliyordu.

Lenoir'ın gözleri güvensizce kısıldı ama arkasına yaslandı ve bacağını yüksek arkalıklı sandalyesinin koluna attı. “Onu Vank'a geri götür. Charlonge'nin garip olanlara karşı bir yeteneği var.”

“Şimdilik, Lenoir,” dedi Varonessa.

“Gerçekten de öyle, canım. Yakında onun zamanı gelecek.”

Bir kez daha onun mutsuzluğunu görür gibi oldu Retra.

Brand destek isteyerek elini havaya kaldırınca iki Ergin öne çıktı ve Retra'yı omuzlarına asarak onu bir av hayvanı gibi ara-

larında asılı bir şekilde odanın dışına doğru taşıldılar.

“Retra!” diye bağırdı biri.

Suki. Arkadaşına bağırarak istedi ama boğazı yaşadığı panik yüzünden kilitlenmişti.

“Bırakın onu!” Erginlerin arkasından koşup yanlarına asıldı ama ağırlığı dengelerini biraz olsun bozmaya yetmedi.

A n e m o n

On Altıncı Bölüm

Hava soğuk ve durgundu. Tepede, oyulmuş ahşap tavan payandaları yukarı doğru sivriliyordu. Erginler onu koridor boyunca taşıdıktan sonra, birçok dönüşün ardından Kurul odasına benzeyen başka bir odaya ulaştılar. Bu seferkinde, taşların üzerindeki mermer kemerli oyuklarda sunaklar değil, yığılmış demir katmanları bulunuyordu. Her bir kemerin ön kenarlarını süsleyen grotesk ve kaba haçların hemen üstündeki de birbirine dolanmış çıplak bedenlerin olduğu bir fresk asılıydı.

Retra gözlerini onlara kapadı ama sert bir tutsu hâlâ duyularına saldırıyordu.

Onu sert levhanın üzerine bıraktıklarında gözlerini duvar mumlarıyla aydınlatılmış ve bir kuzunun kanlı bir şekilde kurban edildiği sahneyi anlatan eski bir freskin olduğu kubbe şeklindeki tavanına açtı. Kalbi göğsüne acı verecek kadar sert atıyordu. Çıplak taş duvarlar üstüne üstüne geliyordu. İçerideki hava o kadar soğuktu ki dağın derinlerinde olduklarından emindi.

Brand Retra'nın kolunu bırakıp ellerini onun vücudunda gezdirmeye başladı.

Retra silkinmeye çalıştı ama başka eller daha erken davrandı.

“Brand? Bunu yapmalı mısın?”

Retra hangi Ergin’in Brand’in yaptıklarını sorguladığını göremedi.

“Şşt,” diye tısladı Brand. “Yeniden-doğuştta gördüğümünden beri bunda bir sorun olduğunu hissediyorum.”

“O bir doygun mu?”

“Hayır. Yeterince genç,” diye cevap verdi Brand. “Cildinin tazeliğine dudaklarının yumuşaklığına bak. Hayır... Bunda başka bir şey var.”

“Lenoir bu yaptığından hoşlanmayacak.”

“Yönetim Lenoir’de değil. Hepimizde,” diye ısrar etti.

“Ama lider Lenoir,” diye karşı çıktı diğeri.

Brand onları umursamayarak Retra’nın eteğinin altına ulaşp karnının ve baldırlarının yumuşak etini hissetti.

Casusluk aletleriyle geldiği zamanlarda gözetmenin yaptığı gibi dokunulmak Retra’nın zihnini panik seline uğrattı. Denetleme derdi buna.

Derken Brand’in eli durdu. Dehşet verici, tiz bir zafer sesi çıkardı ve Retra’nın eteğini beline kadar sıyırdı.

Erginler çıplak bacaklarının başına toplandı.

“Brand?”

“Brand, sorun nedir?”

Sesleri Retra’nın üzerine yağıyordu. Onları bastırarak kadar yüksek sesle bağırarak istedi ama Mühür disipliniyle şekillenmiş akortları ona yardımcı olmuyordu. Mühürlüler yardım istemek için bağırılmazlar. Mühürlüler bağırılmaz. Mühürlüler...

Boğuk bir guruldama duydu ve onun kendi zayıf karşı koyuşu olduğunu anladı. Gözyaşları her şeyden ziyade kendi tıkanmış acizliği yüzünden gözlerinin kenarlarından sızıyordu.

“Tam da düşündüğüm gibi,” dedi façalı Ergin soluk soluğa. Retra’nın baldırındaki itaat bandını tuttu. “Aksak bırakılmış.”

Hepsi gözlerini ona dikmişti. Retra birinin gözlerinde şok diğerinde inanamazlık okurken üçüncüsünün yüzünde kirli ve gizli saklı bir şeyi kutluyormuşçasına sinsi bir gülümseme vardı.

Onlar vücudunu duygusuzca teftiş ederken olduğu yerde büzüşüp ölmek istedi.

Brand’ın yüzü diğerlerini Retra’nın görüşünden dışlayarak ona yakınlaştı. “İşte bu yüzden Kayıt sana güvenmiyor. Çünkü sen aksaksın.”

Retra dudaklarını ıslattı. “Hayır!” Çatlak bir fısıltı mağara-nın duvarlarında yankılandı.

Bunu duyunca hepsi gülmeye başladı, hepsi; tıslama sesleri heyecanlı kedi yavruları gibi duvarlara sekti.

Brand bir kafa hareketiyle hepsini susturdu. “Bu parça benim,” dedi.

Montundan fildişi sapı olan bir bıçak çıkardı. “Onu sıkı tutun,” diye tısladı.

Güçlü, acımasız eller omuzlarına bastırıp kollarını iki yana açarken, diğer eller de bacaklarını tutuyordu.

Brand levhaya tırmanıp bacaklarını açarak Retra’nın üzerine oturdu. Bıçağı ona yaklaştıırken siyah gözleri duygudan yoksundu.

Bıçak hassas tenine battığında duyduğu acıyla Retra’nın zihninden bir şey koptu. Retra onu geri alıp yerine koymaya cebelleşirken un ufak olup kayboldu.

“Hayır!” Bu sefer bağırdı ve çırpınmaya başlayarak tüm gücüyle onlara karşı koymaya çalıştı. Umutsuzca.

Erginin gücü onu çabucak etkisizleştirdi.

Bıçağın oyununu takip etmekle meşgulken, kimse onun

karşı çıkışlarını umursamadı.

Bıçak onu ikiye ayırdı. İki darbe, üç... Sonra durdu. Brand parmaklarını açtığı yarığın içine sokup asıldı.

İtaat bandı, fışkıran sıcak sıvıyla birlikte baldırını yırtarak çıktı.

Brand kanlı bakışlarını havaya kaldırıp boğuk bir sevinç cığlığı attı.

Ağırlık Retra'nın her yanını sarıyordu. Bu onu uyuşuk, beyaz bir kayıtsızlığa sürüklüyordu. Fakat sonra bir ses onu kendini bırakırken yakalayıp sarstı.

"Brand! Burada nasıl bir barbarlık yapılıyor?"

Erginler aniden ortadan kaybolup façalı kadını orada tek başına bıraktılar.

"Dinle, Lenoir. Ben onu özgürleştiriyorum. İzleniyormuş. Aksak bırakılmış."

"Ve bunu yapmak için onu kesmen gerekti ha? Onun canını acıtman. Peki aydınlanmadan ne haber, Brand? O daha iyi bir yol olmaz mıydı?"

"Neden bunu hak etmiş olsun ki?" Brand kanlı parmaklarıyla yüzündeki izleri yoklarken pıhtılaşmış izler bıraktı.

"Neden hak etmiş olmasın? O bir masum."

Brand, tüyler ürpertici bandı Lenoir'a doğru uzattı. "Masum ama başka koşullar altında. Ixion masumiyetin yeri değildir."

"Ahmak. Sen onun atardamarını yırttın. Böyle yaralar derin uykular gerektirir ve o artık bunu yapamaz. *Petit nuit* yeterli değil. Sen onun erken ölümünü riske attın. Ixion böyle bir yer değil. Yaptıkların yüzünden cezalandırılacaksın!" Daha önce-leri rahatça kat eden sesi bu sefer akıtılan dökme demir gibi odayı dolduruyor, dokunduğu her şeyi un ufak ediyordu.

Lenoir bir yumruğuyla Muhafız'ı yere savurdu.

Sonra gözlerini Retra'ya çevirdi, bakışlarının dağlayan sıcaklığı onu arındırıyor gibiydi. "Grasselle, kızı al ve hazırla," dedi.

Retra yanında başka bir insan olduğunu hissetti ama gözlerini Lenoir'den alamadı. Güzel, çok güzel... onu bu yakınlıkta görmek acısını alıp götürmüştü.

Ya da belki de elinde yanan bir mum taşıyan kadının ona yaklaşp Brand'in açtığı yaranın üstüne eliyle güçlü bir şekilde bastırması buna sebep olmuştu...

A n e m o n

On Yedinci Bölüm

“Retra, beni dinle. Ben Grasette. Yaşamak istiyorsan Aydınlanmalısın.”

Retra kadını duydu ama göremedi. Perdeyle kapatılmış bir oyuğun içinde, mağaranın tütsü kokularının arasında karanlıkta yatıyordu. Yakınından hafif iniltiler geliyordu, daha uzaktan ise dua sesleri.

Kalbi yavaş ve uyuşuk bir şekilde atıyordu. “Ben – neredeyim?”

Burası hastaların ve belirli kuralların dışında ölenlerin tutulduğu gizli bir ambar.

“Ben ölüyor muyum?”

“Eğer biraz olsun şanslıysan ölürsün,” dedi başka bir taraftan heyecanlı bir ses.

Retra kimin konuştuğunu görebilmek için kafasını yastığında diğer yöne çevirdi ama karanlık öyle yoğundu ki gözlerini bile zar zor açabildi.

“Saçma çenenin kapa, Lottie. Sen, bizim kurallarımıza kulak asmamanın cezasını çekiyorsun,” dedi Grasette.

“Canavar-kadın,” diye fısıldadı Lottie. “Bundan fazlası değil. Lenoir’ın kuklası.” Öksürmeye başladı.

“Dinlenme kuralını hiçe saydın ve vücudun tükendi. Açgözlü davrandın. Hayatını hızlı yaşadın ve aynı hızla kül oldun.”

İkisi de başka bir şey söylemedi.

Retra bazı çizgileri yavaş yavaş ayırt etmeye başlamıştı. Graselle’nin yatağının başında uzun arkalıklı bir sandalyede oturduğunu keşfetti. Yüzü, bulutların ardındaki ay kadar griydi.

Hasta kız, Lottie, bir başka yatakta büzüşmüş yatıyordu.

“Kendimi garip hissediyorum,” dedi Retra yavaşça. “Ağır. Ve sanırım bir şey ayağımı kesiyor.”

“O bir turnike. Bedenin kanı durduramıyor. Artık uyuyamayacak olduğundan yararı iyileştirmeye uğraşıyor,” dedi Graselle. “Bütün enerjini iyileşmene yöneltiyor ama bu yeterli değil. Zihninin de yardım etmeli.”

Retra Graselle’nin sözcüklerinin zihninin içinde dolanıp oraya yerleşmesine izin verdi. “Bunu nasıl yapacağım?”

Graselle kalkıp Retra’nın kolunu soğuk, kokulu bir losyonla ovalamaya başladı. “Senin türün buraya gelmemeli. Bu ölçüde bir değişim Mühürlülere fazla geliyor. Diğer yandan sen bunu seçtin ve içinde yaşadığın toplumu reddettin. Öyleyse çok hızlı öğrenmelisin yoksa yok olursun.”

Lottie bacaklarını sağa sola savurdu. Tekrar inledi, ama bu sefer daha yüksek sesle. Hasarlı sesler. “Graselle... Lütfen... Bana... Bir şeyler... Ver... Çok... Acıyor. Lütfen...”

“Bu kurallarımıza aykırı.”

“Lütfen ona yardım et,” diye yalvardı Retra. “Çıkardığı sesler...”

“Hayır! Bu yasak.”

“Ya sen onun yerinde olsaydın?” diye yalvarmaya devam etti Retra. “Ya onun gibi yaralanmış olsaydın?”

Graselle'nin ikilemde kaldığını hissetti.

"Ne yapabileceğime bir bakayım." Perdelerin arasında kayboldu.

"Teşekkürler," dedi Lottie nefes nefese.

"Sana ne oldu? Sorun nedir?" diye sordu Retra.

"Fazla yıldız saçtım. Görmem gerekenden fazlasını gördüm." Bunu söyledikten sonra ağlamaya başladı.

Retra onu teselli etmek istedi ama yatakta oturmaya çalıştığında kalçasındaki yaradan kan sızmaya başladı. O da korkarak tekrar uzandı. "Ne gördün?"

"Bize ne olduğunu gördüm... Nereye gideceğimizi biliyorum..."

"Geri çekildiğimiz zaman mı demek istiyorsun? Ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Fakat Lottie pek anlam taşımayan kelimelerin etrafında gezinmeye başlamıştı: Kız kardeşleri ve evi hakkındaki yarım yamalak düşünceler.

Sonunda sesi, Retra'nın duyularını dindiren bir tür mırıldanmaya dönüşmüştü. Belki de kız Graselle'nin söylediği kadar hasta değildi. Belki de çok fazla tonik içmişti ve iyileşecekti.

Ama aniden Lottie ayağa kalktı. Retra'ya doğru tökezleyerek sıcak, titreyen elleriyle onu tuttu. Sonra onun yatağına tırmanın Retra'nın göğsüne yattı. Nefesi kesik kesikti. "Anne... Annemi istiyorum..." Bedeni sürekli sarsılıyordu.

Retra Mühür eğitiminden derinde – bildiği her şeyin derininde yatan bir içgüdüye boyun eğdi. Kendini kaybetmiş yabancıyı yatıştırmak için kızın sırtını sıvazlıyordu.

Bir süre sonra sarsılmalar azaldı ve Retra iç çekerek Retra'nın boynuna sokuldu.

Sonra ağırlaştı ve hareketsizleşti.

Kıpırtısızlaştı.

Graselle o kadar hızlı geldi ki Retra onun perdelerin arkasında içeriyi dinleyerek beklediğini anladı.

Graselle Lottie'nin bedenini Retra'nın üstünde kabaca çekerek diğer yatağın üstüne yatırdı. "Gitmesine çok az kaldığını tahmin etmiştim. Sona yaklaşırken önce bir süre sinirli olurlar, sonra da annelerini isterler. Onu her zaman isterler."

Retra gözyaşlarını engelleyemedi. Yüzünden süzülerek ensesine ulaşıyorlardı.

Anne.

Graselle bir mum yakarak Lottie'nin arkasındaki duvara koydu. "Yakında gelip onu alırlar, vücudu soğumadan." Daha çok kendi kendine konuşur gibiydi. "Ama biz seni hazırlamalıyız. Dikkatini dağıtmasın diye onun üstünü örteceğim."

Yatağın ucundaki geniş sandıktan bir örtü alıp ölmüş kızın üstüne örttü.

Bu Retra'yı sakinleştirmede. Dişleri birbirine vururken sessiz gözyaşları hıçkırıklara dönüştü.

"Kes şunu!" Graselle yanağına bir tokat attı. "Senin de çok fazla zamanın yok."

Retra'nın umurunda değildi. Joel'i düşünmek bile önemini kaybetmişti o an. Mezar'da bile, Anne ihtiyacın olduğunda gelirdi. Anne ölürken seninle ilgilenirdi.

Retra eve dönmek istedi.

Graselle onun kolunu sarstı. "Yeter artık! Ölürsen Lenoir benim derimi yüzer. Brand'e kanıtlamak istediği bir şey var."

Retra durmayınca, acı ve şiddetle içindeki keder yerini öfkeye bırakana dek Graselle ona tokat üstüne tokat attı. Gözyaşları kurudu ve içindeki Mühürlü geri döndü.

"Böyle daha iyi." Graselle onun üzerindeki son giysi parçalarını da yırtıp, sıcak suya batırdığı bir süngerle kalçalarını yıkadı. Sünger, yaraya her değişinde kanla doluyordu. Temiz

beyaz kumaşla yarayı tekrar sıkıca kaparken çıkardığı kısa ama sert homurtular hoşnutsuzluğunu belirtiyordu. “Ona-zaman-vermek-için-kanı-durdurmalıyız.”

“Zaman mı?” diye fısıldadı Retra. “Ne için?” Grassele’nin becerikli elleriyle sakinleşmişti. Uyku üzerine çökerken, içindeki yaşam dışarı sızıyordu.

Grassele yüzünü onunkine eğdi. “İç bunu!”

Retra’nın çenesini tutup kafasını yukarı kaldırdı ve parmaklarıyla kenarlardan akanları silerek soğuk içkiyi ağzından içeri döktü. Tadı bal ve limon gibiydi.

Sonra bardağı kenara koyup Retra’nın omuzlarını yataktan kaldırdı ve kafasından ve kollarında siyah ipek bir elbise geçirdi. “Senin gibi biri için zor olacak ama bununla mücadele etme. Kendini bırakırsan her şey iyi olacak. O seni iyileştirecek.”

Retra’yı tekrar yatırdı ve onun elleri ve ayaklarıyla ilgilenmeye başladı. Onları ovaladıktan sonra tırnaklarına Retra’nın göremediği bir şey sürdü.

Son olarak dirseklerine ve kulaklarının arkasına koku sürdü. Saçlarını yaparken ise en sevdiği oyuncakını şımartıyor gibiydi.

Uğraşından yorgun düşmüş halde elbisenin Retra’nın göğüslerinin üstüne gelen yerlerini düzeltti. “İşte. Güzel değilsin, ama sende bir şeyler olduğu kesin,” dedi kendi kendine.

On Sekizinci Bölüm

Tekrar Erginler tarafından tünellerin arasında taşınıyordu. O kadar çok tünelden geçtiler ki Retra yön ve zaman algısını kaybetmişti. Zihnindeki sis onu çevresindeki her şeyden ayırıyordu ama belli belirsiz bir içgüdü yukarı doğru tırmandıklarını söylüyordu.

Durduklarında, Retra Erginlerin omuzlarının harcadıkları çaba sonucu bitkin düştüklerini hayal meyal fark etti. Diğerlerinden farklı olarak, bir kapıyla ayrılmış özel bir mağaraya girmeden önce birkaç dakika güçlerini toplamak için beklediler.

Taşlı yollara tütsü kokusu hâkimdi ama bu seferki yoğun bir duman gibi Retra'nın boğazını tıkadı. Erginlerden biri öksürdü.

“Onu yatağa yatırın ve dışarıda bekleyin.”

Retra bu sesi tanıyordu. Birdenbire kendini daha iyi hissetti. Eli Retra'ya değdiğinde, Ixion'u unuttu... Her şeyi unuttu.

“Çok fazla zamanın yok – kan kaybederken yavaş yavaş ölüme yaklaşıyorsun. Brand'in sende açtığı yara, uyuyamadığın için asla iyileşmeyecek. Bedeninin kendini toplaması için sadece tek bir yol var. Vücudundaki endorfin seviyesinin yük-

selmesi için sana yardım edeceğim.”

Yapabilseydi bunun ne anlama geldiğini sorardı ona. Ama ağzını açmasının bir yolu yoktu.

Retra'yı öptüğünde dudaklarının dokunuşunu hissetmesi zaman aldı. O zaman bile hisleri uyuşuk ve heyecandan yok-sundu.

“Bana gel küçük yarasa,” diye fısıldadı.

Gelmek istedi, ama yüzü gözlerinin önünde bir rüya gibi, gerçeklikten uzak ve belirsizdi. Hayal meyal yatağın hareketi-ni, vücudunun nazik ve yumuşak bir hamleyle hafifçe yukarı kaldırıldığını hissetti. Normal bir yatak değil de bulutların üzerinde olduğunu düşündü o an.

Dili Retra'nın yüzüne değdi, sonra da bir yarasa tüysüz bebeğini nasıl temizlerse o da yüzünü narin dokunuşlarıyla okşadı. Sıcak ve pütürlü dili, değdiği yerlerin ıslaklığıyla karın-calanan hislerini hayata döndürüyordu. Retra'nın tüyleri diken diken olurken, şefkatle aşağılara doğru kayıyordu.

Onun ipeğin altından kayan elini kalçalarında hissetti. Mırıldandığını duydu. Hayal kırıklığı mı? İğrenme mi? Ya da başka bir şey mi? Gırtlığındaki derin seslerin anlamı ne olabilirdi?

Retra bilmiyordu.

Tek bildiği o sırada bileğini yaladığı ve omuzlarına doğru ilerlerken her dokunuşuyla uyuşuk teninin kazandığı sıcaklık ve karıncalanmayla tekrar hissetmeye başladığıydı.

Sonra birdenbire yüzü onunkinin yanındaydı. Nefesleri birbirinden ayırt edilemiyordu.

“Senin için ne yapacağımı ve onun ardından benim olacağımı anlamalısın.”

Gözleri ne sıcaktı ne de sevgi dolu. Ama onlarda bir şey vardı. Bir amaç... Bir sahiplenme gördü Retra onlarda. Elleriyle etraftaki yastıkları onun arkasına destek yaparak omuzlarını

yukarı kaldırdı.

“İzle!”

Retra izledi.

Yüzü kalçalarının hizasına gelinceye dek vücudunu aşağı kaydır-
dı. Hızlı bir hareketle Retra'nın eteğini kaldırdı ve yara-
sının üstündeki beyaz kumaşı çekti. Kan fışkırmaya başladı-
ğında başka bir hızlı hareketle ağzını o noktaya dayadı.

Retra acı ve iğrenmeyle bağırdı. Zihni onun yaptığı şeyi ka-
bullenemezken yaraya bastır-
dığı dudaklarıyla derinlere işleyen
eden dili acısının gitgide azalmasını ve tüm vücuduna bir ra-
hatlama hissinin yayılmasını sağlıyordu.

Dili ve dudaklarıyla bastırırken, içindeki hayat enerjisi geri
dönmüş, içine içine akıyordu. Düşünceleri hızla netleşmeye
başlamıştı. Debelenip ondan uzaklaşmaya çalıştı ama o vücu-
duyla Retra'nın üzerine abanarak ağırlığıyla onu kısırdı.

Bir süredir bütünleşmiş olduğu acı azalarak hafif bir zonk-
lamaya dönüşmüş, onun yokluğuyla Retra kuş gibi hafiflemişti.

Onun yerine, içinde başka duygular kök salmaya başladı.
Karnındaki garip basınç bu kez farklı bir anlamda kıvranmasını
istememesine sebep oldu. Lenoir'ın saçına uzanıp bir avuç dolusu
tuttu ve acıyıp acımayacağı umurunda olmadan kendine çekti.
Nefes alış veriş hızlanmıştı. İçindeki basınç daha önce hiç his-
setmediği, varlığından bile haberdar olmadığı bir hisse dönüş-
müştü. Bu his onu apaçık bırakmıştı, ürpertiyle sarsılıyordu.

Duyguları en üst noktaya ulaştığında vücudu yay gibiydi.
Zihni çözüldü. Bedeni ışıldadı.

“Artık benimsin.” Tekrar yüz yüze gelecek şekilde ona yak-
laştı. “Şimdi söyle bakalım küçük yarasa... Senin adın ne?”

Retra bir süre düşündü. Başka bir isim vardı ama kendisi
artık ona ait değildi.

“Naif,” dedi en sonunda.

II. KISIM naif

A n e m o N

On Dokuzuncu Bölüm

Lenoir onu kendi odasının yakınında bir odaya yerleştirmişti. Naif bunu onun kapısında bekleyen Erginlerin kendi aralarında ki fısıldaşmalarından ve ona bakım yapmaya gelen Graselle'den öğrenmişti.

Naif'i süngerle temizlerken, "Seni yakınına yerleştirdi," diye mırıldandı Graselle. "Neden olduğu konusunda hiçbir fikrim yok ama bu gerçekten farklı bir durum. Senden istediği bir şey var ve onu er ya da geç elde edecektir. Bu da demek oluyor ki senin de gücün olacak."

İyileşmekte olmasına rağmen konuşmak konusunda gayet isteksizdi. Zihni hâlâ olan biteni sindirebilmek için savaşıyordu.

Cevap vermek yerine bembeyaz bulanmış odayı incelemeyi tercih etti. Diğer bütün mağaralar gibi İxion taşından oyulmuş olduğu anlaşılıyordu. Duvarlar haçlarla ve heykellerle donatılmış, üstünde yattığı ağır tahta ve demir yatak beyaz keten çarşafarla kaplanmıştı.

Graselle kovadaki temizleme suyunu bir kovaya boşalttı ve temiz çarşafı getirdi.

Naif gözlerini kapadı. Ne bedeni ne de Lenoir hakkında düşünmek istemiyordu, ama Grassele'nin sözleri hasta kalbine bir umut kırıntısı serpmişti. Güç

"Bana bak," dedi Grassele buyurucu bir ses tonuyla.

Naif gözünü açtı. Grassele o kadar yakınındaydı ki parfümünün kokusunu alabiliyor, bal rengi gözlerindeki kelebek şekilli siyah lekeleri görebiliyordu.

"Aydınlanma ne demekmiş anladın mı şimdi?"

Naif gözlerini kaçırdı ama Grassele onu bırakmayacaktı. Güçlü parmaklarıyla Naif'in çenesini tutup tekrar kendisine bakması için onu zorladı. "Bana ne olduğunu söyle."

"Şey... Sanırım... Haz demek."

"Haz. Bu doğru. Ve senin buraya geliş amacın da tam olarak bu. Ixion'a yani."

"Hayır – Ben... Ben..." Naif devamını getiremedi. Amacının izini kaybetmiş gibiydi.

"Buraya gelen herkesin amacı hazdır. Öyle olmadığını düşünenlerin bile. Bununla yüzleşmek bazıları için zor olduğundan, onlar bunu tam olarak kabullenemeden çıldırırlar. Çoğunun geldiği yerler suçluluk ve kurallar üzerine kurulmuştur. Erginler bizim bu yaşam biçiminin getirdiklerinden kurtulmamızı istiyor – bazıları üstümüzden yırtıp atmaya çalışırken diğerleri bunu incelikle yapar."

Suçluluk ve kurallar. Mezar tam olarak öyleydi. Ama şimdi çok geride kalmış gibiydi. Çok uzakta. Mezar önceden olduğu insana aitti – Naif'e değil.

Grassele devam etti. "Lenoir kendi mücadelesini veriyor. Onun yerinde olabilecek bir sürü Ergin var burada. Gücün kendisinde olduğunu Brand'e göstermesi gerekiyor. Belki senin gibi birini –bir Mühürlü'yü– hazza yöneltmek onu daha fazla yüceltecektir... Ya da belki de..."

“Ne?” Naif’in sesi hırıltılıydı.

“Belki de senden sadece hoşlanıyordur.”

Naif, Lenoir’ın kendisinden hoşlanıyor olma fikrine odaklanmaktan kurtulabilmek için kelimeleri ağzından çıkmaya zorladı. “Diyor ki... Ben ona hayatımı... Borçluymuşum.”

Graselle temizlik malzemelerini ve kovayı toplayıp kapıya doğru yöneldi. “Evet ve gerçekten öylesin. Ama ‘borçlu olma’ karşılıklı bir şey. Sana ne için ihtiyacı varsa onu ele geçirecektir. Ama bundan sonra Lenoir’le aranızda bir bağ oluştu ve diğerleri de bunu biliyor. Kendine dikkat etmelisin.”

“Sen bütün bunları nereden biliyorsun?”

Islak bir pırıltı Graselle’nin gözlerini aydınlattı. “Daha önce de bağlanmıştı.”

“Seninle mi?”

“Bağınla ilgili kimseyle konuşamazsın. Anladın mı?” diye tısladı Graselle.

Graselle gittikten sonra yatakta uzandı, düşünerek, hissederek. Lenoir onu iyileştirdiğinden beri Naif’in içinde bir şeyler değişmişti. Vücudu artık acının gölgesinde değildi. Ama bundan da öte, zihni öyle hafif ve özgürdü ki uçup gidecekmiş gibiydi.

“Naif?” Lenoir odanın kapısında dikilmiş ona bakıyordu. Bakışlarının yoğunluğu Retra’yı ürpertti. Ondan rahatsızlık duymayı bekliyordu ama tüm hissettiği büyülenme ve minnettarlıktı.

“Evet?”

“Kurul toplantısında şu çocuk için, Markes için, tehlike gördüğünü söylemiştin.”

Naif sadece hafif bir baş ağrısı hissederek, ayaklarını yere indirip yatağın kenarına oturdu. “Hiçbir... Hiçbir anlamı yoktu,” dedi. “Onu Ruzalia’nın ilgisini çekmek için kullanacağını

söyledin. Ben de korktum, hepsi bu.”

“Ona ne olacağını neden umursuyorsun?”

Sorusu Naif’in kafasını karıştırdı. “Ne demek istiyorsun? Neden insanlar bir şeyleri umursar ki? Be-ben ona değer veriyorum, sanırım, ve ona zarar gelmesini istemiyorum.” Bu gerekkti. Markes onu Ruzalia’ya karşı korumuştı ve Cal’ın soğuk davranışlarının yanında o gayet kibar davranmıştı.

“Ixion hedonizmin yeridir. Bencilliğin. Sen ise başkaları için korkunç sonuçlarla karşılaşmayı göze aldın. Merak ediyorum sana bunu yaptıran nedir?”

Naif kollarını birleştirerek savunmaya geçti. “Ben kimse-den farklı falan değilim.”

Naif’in söylediğini bir süre düşündü. “Evet belki değilsin. Ama Aydınlanma senin hayatını kurtardı ve seni ahlaki kısıtlamalardan özgür bıraktı. Şimdi kendini farklı hissedeceksin. Benim merak ettiğim ise bu kurtuluş senin fedakâr tarafını da öldürdü mü? Hayatındaki kurallar ve kısıtlamalar mı seni böyle kendini feda etmeye itiyor? Nezaketinin özünde suçluluk duygusu mu var acaba?”

Yatağın yanına gelip oturdu ve samimi bir hareketle elini Naif’in yaralı kalçasına koydu. “İzleyip göreceğim. Önceki gibi Ixion’da dolaşabilecek kadar iyileştin. Sadece tek bir fark var. Sen ve ben bağlandık, yani ben gerekli gördüğümde bana geleceksin.”

“Neden gerekli göresin ki?” diye sordu Naif.

Lenoir gizemli bir şekilde gülümsedi. “Böyle bir tahminde bulunamam ama bir noktada sana ihtiyaç duyabilirim. Şimdi söyle bana, küçük Naif, Dark Eve ve Clash hakkında ne biliyorsun?”

Abisinin takma adını duyduğu an kalbi güm güm atmaya başladı. Lenoir Naif’in sırrını biliyor muydu? Bağlarına olan

dürüstlüğünü mü ölçüyordu? “Senin için casusluk yapmayacağım,” dedi hızlıca.

Lenoir yüzünde merak oluştu. “Bu sadece bir soru.”

Yüz ifadesini koruyabilmek için çaba gösterdi. Artık diğer kişi –Mühürlü Retra– olmadığından bunu yapmak daha zor gelmişti. “Gece Yaratıkları tarafından bir çocuğun götürüldüğü gece kulübün önünde gördüm onları. Fikirlerine tutkuyla bağlılar,” dedi.

İç çekerek Retra’yı şaşırttı. “Onlar yanlış yola yönlendirildi – tutkunun çoğu zaman olduğu gibi. Dikkatli ol, küçük yarasa. Tutkunun aptallaştırıcılığına karşı dikkatli ol.”

“Birlik burada kalmak için fazla yaşlı olanların sizin tarafınızdan alındığını ve...”

“Ve ne, Naif?”

Suçlamayı hafifletebilmek için sesini iyice kısıtı. “Bizi öldürdüğünüzü düşünüyorlar.”

Lenoir’ın dudakları itirazla kıvrıldı. “Eğer öyle olsa, o kadar cani olsak seni neden kurtarayım ki ben? Senin yaşayıp yaşamamanın bir katil için nasıl bir değeri olabilir.”

“Ben de bunu merak ediyorum Lenoir,” diye fısıldadı Naif. Ona ilk kez doğrudan hitap etmişti. Aniden onu daha fazla konuşturarak Ixion hakkında başka şeyler de öğrenme isteğine kapılmıştı. “Diğer Muhafızlara bir şekilde kendini kanıtlamak için miydi? Brand’e karşı gücünü göstermek için miydi?”

“O da var,” diye rahatça itiraf etti. “Ama sadece o değil. Başka bir sebep aklına geliyor mu?”

Hayır anlamında kafasını salladı. Özgürleştirilmiş yeni halindeyken bile o sebebi duymaya hazır olduğundan emin olamadı. “Toplantıda Charlonge’nin yakında geri çekileceğini söyledin.”

“Evet, doğru, zamanı yaklaştı. Bu seni ilgilendiriyor mu?”

“Bana çok yardımı dokundu, tıpkı diğer birçok insana olduğu gibi. Ayrıca çok korkaktır.”

Lenoir cevap vermedi.

“Neden bu kadar esrarengiz hale sokmak zorundasın? Doygunlara aslında ne olduğunu açıklamayı hiç düşündün mü? İnsanları korkutan şey tam da bu bilinmezlik – bu belirsizlik. Anlamak Birlik konusundaki sorunların çözülmesini de sağlayabilir.”

“Bilgece ama yine de fazla naifçe, küçük yarasa. Belirsizlik aynı zamanda...heyecan da yaratmaz mı?” Sesi, hassas cildine değen narin parmaklar gibi onu okşadı. “Bu kadar yıldız saçmalarının sebebi de bu değil mi?”

Naif onun dikkatini dağıtarak konudan sapmaya çalıştığını anladı. “Ama sır tutmanın bir bedeli oluyor.”

“Senin kafan rahatlasın diye şöyle söyleyebilirim ki Doygunlar bir sonraki aşamaya geçiş yapıyor.”

“Sonraki aşama mı?”

“Hazzın sonraki aşaması. Ixion bütün diğer yerlerin kurallarının ve geleneklerinin karşısında bir panzehir olarak var oluyor. Hazzın teşvik edilmesi sonucunda daha iyi insanların ortaya çıkacağını düşünüyoruz. Kendini tutma ve disiplin ve erdem sizi kontrol edebilmek için uydurulmuş mitlerdir.”

Naif söylediklerini kafasında tarttı. Mühür eğitiminin bir tür pranga olduğu doğrudu ama aynı zamanda da konforluydu da. Yine de içindeki yeni insanla ilgili çekinceleri vardı. Dönüştüğü kişiyi sevecek miydi? Omuz silkti. “Öyle herhalde.”

“Bütün bu yaşlanma ve geri çekilme meselesinin seni daha iyi bir hale getireceği konusunda bana güvenmelisin.”

“Öyleyse bunu Birlik’e de açıklamalısın.”

“Bütün gençler senin kadar mantıklı ve kolay ikna edilebilir değil ki küçük Naif. Egonun olmaması seni yeni şeylere

açık yapıyor. Bazıları savaşıma hissi ya da onun getirdikleriyle hayata tutunuyor. Bazıları ise sadece kahramanlık yapmak peşinde. Diğerleri de hiçbir şey öğrenmemeyi tercih ediyor zaten. Anlayacağın, herkes gerçeklerin peşinde koşmuyor.”

Joel de onlardan biri midir, diye düşündü Naif. Savaş halinde olmak mıydı onu heyecanlandıran? Onun doğal bir ajitatör olarak düşünmemiştii hiç ama yine de...

“Benim tek istediğim onları korumak. Ama Birlik Ruzalia’ya yardım ederek kendi başını belaya sokuyor. Korsan bizim hayat tarzımızı, sistemimizi riske ediyor.”

“O-onları korumak mı? Peki kimden?”

“Brand benim kadar hoşgörülü değildir.”

“Brand Krista-belle’ye bu yüzden mi saldırdı yani? Seni kışkırtmak için mi?”

Gözlerini kısıtı ve Naif onun ruh halindeki ani değişikliği gördü. Ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdü. “Buranın lider Muhafız’ı benim.”

“Ama yine de Brand’in yaptıklarıyla sana meydan okuyor.”

“Evet. Fakat sonunda hayal kırıklığına uğrayan da o olacak.”

AnemoN

Yirminci Bölüm

Graselle yeni kıyafetlerle döndü. Naif onun gözlerinin ağlamaktan kıpkırmızı olduğunu fark etti.

“Graselle?”

Ama Graselle konuşmayı reddetti ve Naif’in elbiselerini giymesine yardım ettikten sonra tek bir söz bile etmeden uzaklaştı.

Az sonra kapısında duran iki Ergin içeri girdi. Naif’i yüzeye giden labirent tünellerinden geçirip Syn istasyonuna bıraktılar.

Rollo ve Suki’den sadece saatler önce ayrılmış olmasına rağmen Naif’e günler geçmiş gibi geliyordu. Ondaki değişikliği fark edecekler miydi?

Onları bulma umuduyla en yakın kulübe giden bir teleferiğe bindi fakat Kulüp Abraxas’tan geçerlerken yapay etiketi yanıp sönmeye başladı. Bella Death’e ulaştıkları sırada o kadar ısınmıştı ve rahatsızlık veriyordu ki tükenme korkusuyla da birlikte en yakın dinlenme yeri olan Goa’ya gitmesi gerekti.

Belki de Rollo’nun Ixion’daki çatışan bölgelerle ilgili anlattıkları doğrudu. Vank’i inşa eden insanlarla Goa’yı yapanlar

aynı olamazdı. Goa ibadet etme yeri idi ama kesinlikle kutsal bir görünüme sahip değildi. Goa kilisesi bir çöküntü içindeydi ve kokuşmuş haldeydi. Saçak saçak şatafatlı ipeklerle, boyalı heykelciklerle ve çirkin oyuncaklarla dekore edilmiş geçici sunaklardan, çıplak ziyafetleri resmeden binlerce duvar resmi ve aynaya kadar her şey.

Petit nuit'ini kubbenin yanındaki, uyuyan bedenlerle dolup taşan dağınık bir odada yaptı. Dinlenir dinlenmez odayı terk edip kantine gitti. Servis tabakları rasgele etrafa dağılmıştı ve masaları örten beyaz masa örtülerinde yemek lekeleri vardı. Vank'ın düzeninden veya hijyeninden veya denetiminden eser yoktu. Utherlere bakındı ama göremedi. Belki de buraya gelmemişlerdir.

Yemeğini mümkün oldukça hızlı yedikten sonra yıkanıp kıyafetlerini değiştirmeye gitti. Goa'nın *neglegere*'sine girdiğinde yanına bir kız yaklaştı.

"Seçilmişleri kuran Mühürlü sen misin?"

"Hayır. Benim adım Naif ve ben bir Mühürlü değilim."

"Tüh ya." Kız hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Herkes onu arıyor."

"Herkes kim?"

"Kırmızı kafalı bir çocuk ve Stra'halı bir kız. Ayrıca Kanatlar ve Manyaklar ve Birlik. Anlaşılan o ki Erginler onu ele geçirmişler ve bu da büyük bir dramaya sebep olmuş. Onu kurtarmayı düşünüyorlar."

Naif'in kalbi sıkıştı. Aptalca bir şey yapmadan önce Rollo ve Suki'yi bulmalıydı.

Goa'yı hemen terk edip doğruca Vank'a gitti. Rollo ve Suki ortalıkta değildi. Charlonge sıcak büfesinin önünde bir utherin yanında duruyor, yemeği organize ediyordu.

Naif içeri girip de ağır cilalı masaların arasından yürürken

olağan konuşma ve çatal bıçak seslerinin üzerine bir sessizlik çöktü.

“Sen nerelerdeydin?” Yeterince yakınına geldiğinde Naif’in dirseğinden tutup çekti. “Gel benimle.”

Naif Charlonge’nin onu galerinin üstüne doğru yönlendirmesine izin verdi.

Charlonge kapıyı arkalarından kapatıp kilitledi. Sonra balkon tırabzanlarının orada ayakta dikildi. Gergin görünüyordu. “Herkes senin hakkında konuşuyor. Erginler tarafından tutulduğun doğru mu? Neler oldu?” Charlonge ellerini öyle endişeli bir şekilde sallıyordu ki Naif onları eline alıp sıkıca tutmak istedi.

“Char, yakında geri çekileceksin.”

Charlonge bir süre sessiz kaldı. “Böyle bir şeyi nasıl bilebilirsin ki?” Korkulu değil de sinirli görünüyordu.

“Bana Lenoir söyledi.” Naif yüzüne vuran sıcaklığın verdiği kırmızılığın, galerinin karanlığına gizlenmesini diledi.

“Ne zamandan beri Muhafızların lideriyle konuşmalar yapıyorsun?”

“Brand bana zarar vermeye çalıştı – ve verdi de. Lenoir’ın iyileştirme gücü varmış ve ben de kan kaybediyordum...”

“Kan mı kaybediyordun?”

Retra iken hissedeceği utanç olmadan, kalçasındaki çirkin yarayı göstermek için eteğini yukarı sıyırdı.

“Lidol azizleri aşkına, o da nedir?”

“Joel Mezar’dan kaçtığında, gözetmenler yerleşkeyi terk etmemi önlemek için kalçama bir itaat bandı diktiler. Kaçabilmek için acıyla başa çıkmayı öğrenmem gerekti. Brand şey yapmaya çalıştı... Beni aldı ve... Bunu fark etti sonra kesip çıkardı.” Yeni kazanılmış kendine güveni bile bunları anlatmasını kolaylaştırmadı.

“Kesmek mi!” diye feryat etti Charlonge. “Öncesinde orayı

uyuşturdular mı?”

Naif hayır anlamında kafasını salladı. Sonra eteğini aşağı indirdi. Bu olayın hatırası üzerinde çok durmak için fazla keskin-di. “Şimdi iyileşiyorum. Brand beni götürmeden önce Gençlik Kurul’u toplantısındaaydım. İşte orada Erginler senin hakkında konuştular. Senin zamanının dolduğunu ve seninle Markes’i Ruzalia’ya karşı bir yem olarak kullanacaklarını söylediler.”

“Markes mi? Gitarist olan mı?”

“Evet. Onlar senin için gelmeden önce ne yapacağına karar vermelisin.”

“Neye karar vereceğim?” Charlonge tırabzanlardan uzaklaşıp birkaç adım attı.

“Joel’e güvenip kaçacak mısın yoksa Erginlerin seni kullanmasına izin mi vereceksin? Lenoir geri çekmenin daha iyi bir yere gönderilme anlamına geldiğini söyledi.”

Charlonge ona döndü. “Peki ona inanıyor musun?”

“Bilmiyorum. Gerçekten. Joel’le konuşmalısın.”

“Lenoir tam olarak ne söyledi?”

“Geri çekmenin sizin haza olan evrimimizin bir sonraki aşaması olduğunu söyledi ama...”

Charlonge ürperdi. “Düşünmem gerek. Ve senin de gidip arkadaşlarını bulman gerek. Dikkatsiz bir şey yapmalarını engellemelisin. Senin arkandan gelmeyi planlıyorlardı.” Sonra kapıya doğru gidip kilidi açtı.

“Nerede olduklarını biliyor musun?”

“Agios’ta düzenlenen bir partiye gittiler. Herkes bu partiden bahsediyor ama sadece çok azı davet edildi.”

“Davet edilmek mi?”

Charlonge hüzünle gülümsedi. “Evet, *neglegere*’deki dolabına bir bak bakalım.”

Naif Charlonge’nin tavsiyesine uyarak *neglegere*’ye gitti. Do-

labında asılı duran tek bir elbise buldu: resmi, güzel ve yüzlerce parlak taşla bezeniş, sırmalı siyah bir elbise. Onu çıkardığında içinden bir çift küçük dantel eldiven ve altın yaldızlı bir kart düştü.

“Vay canına! Haydi üstüne giy,” dedi yakınındaki dolabın önünde duran bir kız. Biraz Suki’yi andıran ama ondan daha uzun boylu olan bu kızın bal rengi saçları ve kalın dudakları vardı. Uzun çizmelerinin ve kiraz kırmızısı mini eteğinin üstüne kadife püsküllü bir tank top giymişti.

Naif, Graselle’nin ona giymesi için verdiği sade ipek elbiseyi, eskisi gibi utanç duygusuna takılmadan üzerinden sıyırdı. Dar kumaşı zar zor üzerine geçirdikten sonra kızdan arkasını bağlamasını rica etti. Nihayet hazırdı. Elbisenin üstü göğüslerini gözler önüne seren dekoltesiyle sımsıkı sarıyorken, etekleri taş zemini süpüren bir dantel köpüğü halinde uzanıyordu.

“Gelin gibi oldun,” dedi kız. Sonra kıkırdadı. “Yani tabi değişik bir açıdan...”

Bu söylediği Naif’in kalbini hoplattı. *Kimin gelini?*

“Agios’taki partiye gidiyor olmalısın. Mükemmel olacak. Şu herkesin bayıldığı uzun boylu yakışıklı müzisyen de konser verecekmiş. Sanırım adı Markes’ti.”

Naif davetiyeyi aldı. “Sen gidiyor musun?” diye sordu.

Kız dudağını büktü. “Sadece resmi kıyafetle girilebiliyor ve benim dolabımda bir davetiye falan da yok.”

Naif davetiyeyi uzattı. “Benimkini almak ister misin? Ve elbiseyi de.”

Kızın ağzı açık kaldı. “Bana onu verir miydin?”

Naif omuz silkti. “İpek olanı da giyebilirim.” Yerde duran Goa’dan aldığı elbiseyi gösterdi. “Ama seni uyarıyorum, bu hiç de rahat bir elbise değil.”

“Sen şu Ergin’e sandalyeyle vuran kız değil misin?”

Bir süre bekledikten sonra Retra evet anlamında kafasını salladı. Yaptığı şey peşini asla bırakmayacaktı. Belki de uğraşmamalıydı. “Ama yeni bir isim aldım. Artık Naif'im. Artık bir Mühürlü değilim.”

“Birçok insan buraya gelir gelmez yeni isimlerini alır. Naif'i sevdim. Güzel bir isim. Ben de Geen. Ayrıca teklifin için teşekkür ederim ama bu elbise benim üstüme olmaz. Senin bedeninin benimkinden küçük.” *Neglegere*'nin kapısına doğru yürüdü, botları taş döşemenin üstünde tıkırtılar çıkarıyordu. “Partide iyi eğlenceler. Belki daha sonra görüşürüz.”

A n e m o n

Yirmi Birinci Bölüm

Naif Agios dağına giden bir kablolu teleferiğe bindi. Her durakta partiye giden insanlar biniyordu. Bazıları beyaz ceketler giymiş olan erkeklerin hepsi resmi takım elbiselerle gelmişti, kızların uzun elbiselerinin bazıları kıpkırmızı kadifeden bazıları ise dapdar ipektendi.

Naif birinin yolda ona eşlik etmesini engellemek için, elbisesinin dantel kuyruğunu toplayıp yanındaki koltuğa serdi. Camdan dışarı bakıp alacakaranlığın içindeki farklı ışıkları ayırt etmeye çalıştı; aşağıda Vank ve Illi, yukarıda Agios ve Los Fien, kulüpleri gösteren ışık serpintileri ve yolları birbirine sarmalayıp sonra İkincil Yolların belli belirsiz şeritlerine doğru kollara ayrılan ışıktan izler.

Damarlardan ve arterlerden oluşan bir kan sistemi gibi diye düşündü Naif. Daha soluk ışıklı yolların görüntüsüyle ürperdi. Ixion'un karanlıklarında ne tür yaratıklar yaşıyordu acaba?

Joel'in onlardan biriyle savaşması onu dehşete düşürmüştü. Olsa da yürekliğini görmek gururla göğsünü kabartmıştı. Gece Yaratıkları'yla savaşmış ve o anlık da olsa onları alt et-

mişti. Karanlıkta onun gibi daha kaç tane yaratığın olduğunu kim bilebilirdi ki?

Ixion'a geldiğinden beri ilk defa Naif Ixion'da işlerin gerçekte nasıl yürüdüğü üzerine kafa yormaya başladı. Neden Erginler asla yaşlanmıyor gibi görünüyordu? Utherler bütün o malzemeleri –yiyecek ve giyecek– nereden buluyordu? Utherler Erginler için ne anlama geliyordu? Hizmetli mi?

Teleferiğin Agios istasyonuna ulaşmasıyla birlikte derin düşüncelerinden sıyrılmak zorunda kaldı. Gülüp eğlenen particiler istasyona inmiş, merdivenlerden aşağı doğru birbirleriyle yarışıyorlardı.

Naif de inip Suki'yle Rollo'ya bakındı ama bir çoğu resmi kıyafetlerinin üstüne maskeler takmıştı. Topluluk kilisenin dökme demirden kapısına yöneldi. Girişinde bekleyen Erginler, kostüm standartlarını ve davetiyeleri kontrol ediyordu.

Gürültü ve insan kalabalığı içinde bir panik duygusu uyardı ama Naif onun kabarıp sonra geri çekilmesine izin verdi. Markes içeride bir yerlerde olmasını umut etti.

“Burada ne işin var, Mühürlü?”

Konuşan, saçıyla aynı beyazlıkta, ince dantel yakalı hafif bir elbise giymiş olan Cal'dı. Alnına bağladığı bandın üzerine sıralanmış siyah boncuklar elbisesiyle sade bir kontrast oluşturuyordu. Naif böyle yukarıdan baktığına göre ayakkabıları yüksek topuklu olmalıydı.

“Merhaba Cal. Ben artık bir Mühürlü değilim. Adım Naif.”

Kapıdaki diğer vücutların baskısı onları dip dibe durmaya zorladı.

“Bir kez daha Markes'in peşinde koşuyorsun anlaşılan. Artık Gençler Kurulu'nun bir üyesi olduğu düşünülürse birçok diğer kız gibi. Ama bilesin ki onun sana karşı bir ilgisi yok,” Cal küçümseyerek gülümsedi. “Zaten biz ayrıcalıklıyız.” Sinsi

bir bakış attı. “Zaten buraya gelebilmiş olman bile senin için bir lütuf ya neyse.”

Tanıştıklarından beri ilk kez Cal’ın aşağılayıcı tavırları Naif’i sindiremedi. “Neden beni bir tehdit olarak görüyorsun?”

“Pardon?” Bir kez daha içeri doğru sıkıştırıldıkları sırada Cal’ın gözleri şaşkınlıktan büyümüştü.

“Davetiyeler!” dedi tamamen deriden bir elbisenin içindeki deri maskeli Ergin. Demir bir zırh gibi görünen eldivenli elini onlara uzattı.

Naif onun Lenoir’ın destekçilerinden biri olduğunu fark etti. Altın yaldızlı davetiyeyi kadına uzattı.

Ergin davetiyeye bir göz attı.

“Özür dilerim Naif. Bu elbisenin içinde seni tanıyamadım. Lütfen böyle buyur.” Ergin kilisenin iki kolonun arasındaki girişini gösterdi.

“Ama ben Markes’la birlikteyim – müzisyen Markes,” dedi Cal elindeki davetiyeyi Ergin’e doğru sallarken. “Ben ondan önce girmeliydim.”

Ergin Cal’i duymazdan gelip Naif’e başıyla yavaşça selamladı. “Lenoir seni görmek istiyor.”

“Lenoir mi?” diye feryat etti Cal. “Demek söylenenler doğruymuş. Ben doğru olabileceğine inanmamıştım.”

“Naif?” Test Ergin’in yanında belirdi. O da başıyla kısaca selamlayarak elleriyle kolonları işaret etti. İki Ergin de Lenoir’ı bekletmekten ötürü tedirgin görünüyordu.

Naif onu görmek istemiyordu ama ortalığı karıştırmak da işine gelmezdi. Cal’a bir bakış fırlattı. “Belki içeride görüşürüz. Markes’la ilgili anlattıklarını bitirmek isteyebilirsin.”

Kızın açık kalan ağzından herhangi bir cevap çıkamadı.

Naif Test’in peşinden kapıdan girip, Vank’takine benzeyen ama ondan daha geniş ve büyük bir galeriye çıkan merdiven-

lerden yukarı çıktı. Ayağının yumuşak haliya gömülmesi diğer binalardaki tahta ve taş zeminlerden sonra son derece beklenmedikti.

Lenoir zarif çizgilerle asma yaprağı gibi oyulmuş korkuluğa yaslanmıştı. Elinde yivli bir cam kadeh vardı ve Retra'nın kalbini hoplatan endişeli bir ifadeyle aşağı, kilisenin salonuna doğru bakıyordu.

Naif galerinin kapısında beklerken Test ona yaklaşip kulağına eğildi. Lenoir düşüncelerinden kopup Naif'e baktı. Yüz ifadesi hiç değişmemiş olsa da Naif ondan sızan tatlı bir sıcaklığın kendi bedenine yayıldığını hissetti. Açıklaması olmayan bir sebeple onun varlığı Naif'i iyi hissettiriyordu.

"Gel bakalım yarasacık," dedi. "Elbisenin olmasına... Yani böyle olmasına sevindim. Lütfen bana katıl."

Elini ona uzattı ve kendisine doğru yürürken bütün dikkatini ona yöneltti.

Yere sağlam basamayan ayakları Naif'i balkon boyunca taşıdı. Onu bu kadar erken görmeyi beklemiyordu. Hem de bu şekilde.

Diğer yandan, Lenoir konuşmak için acele etmiyor gibiydi. Nihayet konuşmaya başladığında seni neredeyse bir fısıltı gibiydi. "Partine katılmadan önce buradan manzarayı izlemek hoşuna gider diye düşündüm."

Naif tırabzandan aşağı sarktı. Agios daha önce gördüğü hiçbir kiliseye benzemiyordu. Ne sert görünümlü döşemeler ve ağır ahşap kirişler vardı, ne de haçlarla karartılmış duvar oyukları. Şatafatlı olmadığı gibi yavan heykellerle de ucuzlaştırılmamıştı.

Mum ışıklarıyla parıl parıl görünen Agios'un altın kakma mermerleri, duvarlardaki avlanma ve ziyafet sahnelerinin tasvir edildiği ihtişamlı saten frizlerin etkisini güçlendiriyordu.

Naif'e mitoloji dersinde öğrendiği Marsoucee'nin muhteşem Mermer Şehri'ni hatırlattı.

"Benim partim derken?" diye sordu.

"Bağlandığımızda, senin arzularınla ilgili birçok şey öğrendim. Eğlenmek için yanıp tutuşuyorsun ama ona nasıl ulaşabileceğini bilmiyorsun."

Naif ne diyeceğini bilemeden ona bakakaldı.

"Sana vermek istediğim bir şey var." El çabukluğuyla boynuna bir kolye taktı. Kan rengi taşlarıyla, koyu kırmızı ve soğuk bir mücevher.

"Çok güzel," dedi nefesi kesilerek.

"Senin gibi, küçük yarasa."

Naif'in boğazını bir şey tıkadı. Lenoir'ın iltifatında –aynı hediyesi gibi– beklenmedik ve sahteydi. Naif kolyenin soğuk ve zengin güzelliğiyle mukayese edilemezdi – ve bunu istemezdi de. "Doğrusu ben öyle düşünmüyorum." Lenoir'a muzip bir şekilde baktı. "Ve sanırım sen de öyle."

Lenoir güldü. "Hayır. Emin ol senin tadın antik mücevherlerden daha güzel. Bunu benden iyi kimse bilemez."

Naif kolyeyi çıkarıp ona uzattı. "Lenoir, sana hayatımı borçluyum. Aramızda bir bağ var. Ama lütfen bana... bir şeyler verme."

Bir anda yüzü taş kesildi. "Brand gibi bana emirler yağdırmak mı niyetin?"

"Brand mi?" Naif nefesini öfkeyle tuttu. "Beni nasıl onunla aynı kefeye koyarsın?"

İç çekti, bir anlık gerginliği onu geldiği kadar hızla terk etti. Yüzüne tedirgin ifadesi geri döndü. "Brand Ruzalia'ya karşı bir avın önderliğini yapmak istiyor. Muhafızların katılacağı olağan üstü bir toplantı talep etti. Bu avla ilgili iki aşamalı bir oylama yapılacak."

“Bu normal mi peki? Sizin oylama yapmanız yani?”

Yüz ifadesi öyle gergin ve kızgındı bir hal aldı ki Naif onun kontrolü kaybedip kaybetmeyeceğini merak etti. “Daha önce hiç oylama yapılmadı. Benim liderliğim süresince olmadı.”

“Ne zamandır sürüyor bu?”

Naif’in dantelli eldivenini çıkarıp çıplak avcuna dokunmak için elini çevirdi. Resim çizer gibi parmağıyla elindeki izleri takip ediyordu. “Geldiğimizden beri.”

Naif kaşlarını çattı, ama daha fazla anlatır umuduyla elini çekmedi. “Ama gerçekten anlamıyorum. Bir anda nasıl buraya geldiniz?”

Her ne kadar söyledikleri ağzından bir zorlama olmadan normal bir şekilde çıkmış olsa da Lenoir elini anında bıraktı. “Hayatında senin kadar az diyalog kurmuş biri için konuşmaya çok hızlı alıştın Naif. Bunu aklımda tutmam gerekecek.”

Elini çeker çekmez ellerinin sıcaklığını, teninin dokunusunu hissetti.

“Partinin tadının çıkar. Bu senin için. Hazzı öğren.” Onu açıkça uzaklaştırmak istercesine kafasını diğer tarafa çevirdi.

Test, bütün konuşmaları boyunca oradaymış gibi Naif’in yanında belirdi.

“Bu taraftan, küçük yarasa.”

“Lütfen beni o şekilde çağırma,” dedi merdivenlerden aşağı doğru Test’i takip ederken.

Ergin son basamakta bir an duraksadı. Kafasını ona doğru çevirip soğuk ve yapmacık bir gülümsemeyle, “Tabii ki. Öyle istiyorsan,” dedi.

Naif Test’in gerçekten Lenoir’ı destekleyip desteklemediğini merak etti. Tavırları kibir yüklüydü, tıpkı Brand gibi.

Ergin son basamağı da inip Retra’nın onu geçmesini bekledi. “İyi-aydınlatılmış yollardan ayrılmadığından emin ol,” dedi.

Bu bir uyarıdan ziyade bir tehdit gibiydi.

Naif ondan hızla uzaklaşıp Agios'un büyük salonuna girdi.

İçeride parti insanları gergin gruplara ayrılmış transeptlerden nef'e doğru akın ediyorlardı. Uzun saplı kadehlerinden yudumlar alıyorlardı. Kızlar aşırı yüksek topuklarının üstünde yalpalarken erkekler de gülerek papyonlarını ve sıkıca düğmelenmiş saten yeleklerini çekiştiriyorlardı. Salonun en sonunda beyaz masa örtüleriyle kaplı uzun bir masa narteks'i salonun geri kalanından ayırıyordu. Naif oraya doğru yaklaşıırken, her şeyin nasıl da laden olduğunu fark etti: Peynir, meyve, köfte ve ballı hamur işleriyle dolu gümüş tepsiler vardı. Dikkatle baktığında oradan oraya koşuşturan utherleri gördü.

Naif de acıkmış ve susamıştı ama bir tepsinin yanına geldiğinde müziğin ilk tınları odayı doldurduğundan yemek düşüncesi aklından uçup gitti. Ortamdaki mum ışığı sönmüş, spotlar yüksek sunağı aydınlatıyordu. Orada Markes, gitarına sarılmış oturuyordu.

Naif ani sıkışmayı geçirmek için karnına bastırdı. Narteks'ten bile omuzlarından aşağı kayan lülelerini ve yüzündeki hülyalı ifadeyi seçebiliyordu.

Güçlü parmaklarıyla ortaya çıkardığı sade akortlar tenini çimdikliyordu. Dans etmek isteyenlerden kimi yalnız başına kimi partneriyle birlikte, yavaş yavaş nef'i doldurup kendi dünyalarına sarıp sarmalandılar.

Naif onlarla birlikte sürüklendi, müziğin hisli çekimine karşı koymak mümkün değildi. Yeni elde ettiği dans etme özgürlüğüyle mest olmuş halde vücudunun müziğe uyarak hareket etmesine izin verdi.

En sonunda, müzik yavaş ve hisli melodilerden uzaklaşıp gürültülü ve çılgın notaların hâkim olduğu bir ritme ulaştı. Sonra da doruk noktasına ulaşip yavaşça sona erdi.

Dans pisti yavaş boşalırken biri kollarını ona sıkıca dolayarak ayaklarını yerden kesti ve sarstı. “Retra?”

“Rollo!” Başka kollar araya girip diğerinin kollarını ayırdı ve onu yere bırakmasını sağladı. “Suki!”

“Sen iyi misin?” diye bağırdılar aynı anda.

Aniden başka insanlar etrafını sardı: Krista-belle, Kero ve Kanatlar. Arkalarında ona yaklaştırmaya çalışan başkalarını –takım elbiselerinin manşetlerinden çıkan çivili bileklikleri ile– görebiliyordu. Manyakların tümü de oradaydı.

Bu karşılama onda panik yaratmıştı, bu yüzden derin bir nefes alıp oradan yüklendiği şarjı içine çekti. “Ben de sizi arıyordum. Charlonge burada olabileceğinizi söylemişti.”

Kero parmağıyla Rollo’yu gösterdi. “O Brand’in seni götürdüğünü söylüyor.”

Etrafındaki yüzlerin birçoğu mutlu ve rahatlamış görünürken, Kero’nun yüzü son derece ciddiye.

Retra kafasıyla onayladı. “Evet doğru. Goa’da konuştuğum bir kız beni bulmaya geleceğinizi söyledi.”

Kero omuz silkti ama Krista-belle Naif’e sarıldı. “Evet. Brand artık bunu kesinlikle hak etmişti.”

Naif de ona sarıldı ve sonra onu nazikçe itti. “Brand çok tehlikeli. Hiçbir yere yalnız gitmeyin.”

“Sen yalnız değildin ama bunun sana bir faydası olmadı,” diye karşı çıktı Suki.

Kero Naif’e yaklaştı. “Neler oldu? Nasıl kaçabildin?”

“Lenoir bana yardım etti.”

Bir anda herkes aynı anda konuşmaya başladı. Lenoir ve Brand hakkında sorular soruyorlardı.

Kero yavaş bir uyarıyla konuşmalarını kesti. “Dağılın!”

Erginler nef’e girip onlara doğru ilerlerken, grup Kero’nun emrine uyup dans pistinin farklı yanlarına dağıldı. Naif arala-

rında Test'i görebiliyordu. Balkona kaçamak bir bakış attı. Lenoir de olanları izliyor muydu acaba?

Grubun dağıldığını gören Erginler, doğrultularını değiştirip sanki niyetleri baştan buymuş gibi yemek masalarının etrafında boş boş dolanmaya başladılar.

Markes başka bir şarkı çalmaya başladı ve Suki Naif'i yanına çekip ona iyice yaklaştı.

"Neler oldu? Rollo tam bir *fou*'ya dönüştü. Etrafta ne var ne yok yutmaya başladı. Seni öldürdüklerini düşünüyordu ve bunun için de kendini suçlayıp durdu. Kanatları ve diğer herkesi gaza getirdi. Hepsi Erginlere karşı savaşmaya hazır. Karanlıkta daha iyi görebilmek için sürekli kiliselerden fener çalışıyorlardı. Benim de bir bıçağım var – ne olur ne olmaz diye." Ceketinin cebinden keskinleştirilmiş bir yemek bıçağı çıkardı. "Onlara kendi başımın çaresine bakabileceğimi söyledim. Aynı şekilde senin de. Ama o senin yapamayacağını – senin bir Mühürlü olduğunu söyledi." Suki ağır makyajlı gözlerini devirdi. "Ben de sen bir solucan bile olsan kendine bakabileceğini söyledim. Erkekler! Az biraz sessiz bir kız gördüler mi onun çıtkırıldımın teki olduğunu düşünürler."

Naif gülümsemeden edemedi. "Bıçağa falan gerek yok."

"Ee peki Erginler seni nereye götürdü?"

"Tam olarak emin değilim. Dağın derinlerinde bir yere. Brand bana korkunç şeyler yapmaya çalıştı, ama Lenoir... Onu engelledi. Ben çok kan kaybettim ve ben..." Lenoir bu kadar yakındayken olanları tamamıyla anlatmak istemeyerek ellerini birbirine kenetledi. "Lenoir beni iyileştirdi. *Petit nuit*'ten sonra da oradan ayrıldım. Sizi aramak için Goa'ya, sonra Vank'a gittiğimde Charlonge bana partiden bahsetti.

Suki ona sarıldı. "Bana anlatmak zorunda değilsin. Senin için böyle şeyleri paylaşmanın zor olduğunu biliyorum."

Ama Naif Suki'nin omuzlarını tuttu ve doğrudan gözlerinin içine baktı. "Sana anlatmak istiyorum. Bir şey oldu. Ben artık bir Mühürlü değilim, Suki. Benim adım Naif."

Kelimelerin Suki'nin zihnine yerleşmesi biraz zaman aldı. Önce kaşlarını çattı sonra sıırttı. "Bir Ixion adı mı aldın? Yüppi!" Bir süre sevinçten dans etti.

"Sana neler olduğunu bir ara anlatacağım," dedi Retra kararlı bir şekilde. "Asıl önemli olan şu anda Markes'la konuşmam gerek. Lenoir bana bazı şeylerden söz etti."

"Lenoir?" Suki neredeyse histerik bir kahkaha attı. "Sen de Rollo gibi *fou* olmuştun! Kimse Erginlerle konuşmaz." Naif'in omzundan ileri kayan bakışları karardı. "Lafı gelmişken... Modai şu kolonun arkasından bizi izliyor. Haydi dans edelim."

Modai. İsmi duymak bile vücudundaki her bir kasın kasılmasına sebep olmuştu ama yine de Suki'nin koluna girip dans pistine, Rollo'nun yanına doğru yürüyebilirdi. Kendini müziğe önceki gibi bırakmak istedi ama her hareket ettiğinde ve döndüğünde Modai orada, görüş açıсындаydı.

Rollo ona doğru yanaşıp kollarını doladı. Onu itmeye çalışmadı. Rollo'nun terli halini bile Ergin'in dikkatli bakışlarına tercih ederdi.

"Çok korktum," dedi kulağına. "Bunu neden yaptın? Neden Markes'in Kurul'a katılmasını engellemeye çalıştın?" Onu kollarıyla biraz daha sıktı.

"Onları duydun. Markes'i Ruzalia'ya karşı bir av olarak kullanacaklar."

"Ama yaptığın şey... Toplantının ortasında yaptığın... Bir de benim *dikkatsiz* davrandığımı söylersin. Brand seni götürdüğünde çok korktum. Onları durdurmaya çalıştım."

Başını omzuna dayadı. "Biliyorum Rollo, teşekkür ederim."

"Seni götürdükleri yerde neler oldu Retra?"

“Naif.” Yüzüne Suki’ye baktığı gibi baktı. “Bana Naif de. Artık bir Mühürlü olmak istemiyorum.” Lenoir’dan sonra olmaz. Lottie’dan sonra olmaz.

Kafasını salladı. “Tamamdır. Naif. Ama ne oldu?”

Ağzı Rollo’nun kulağına erişecek kadar ama Lenoir’ın görüş açısına girmeyecek kadar kafasını kaldırdı. “Brand beni bir yere götürdü. Bana zarar verecekti ama Lenoir onu engelledi. Sonrasında benimle konuştu. Erginler Ruzalia’dan daha fazla bölündüler, Rollo. Lenoir onların üzerindeki gücünü kaybederse hepimiz tehlike altındayız demektir.”

Rollo yanağının onunkine doğru eğdi ve Naif onun vücudunun titreşimlerini hissetti. “Onunla *konuştun* mu?”

“Evet.”

“Onun söyledikleri inanıyor musun?”

“Tam emin değilim. Ama sanırım inanıyorum. Bir şekilde.”

Rollo tekrar konuşmaya başlamadan önce bir süre kendilerini müziğin ritmine bıraktılar. “Seni aldıklarında ben biraz aklımı kaçırdım. Kurul’un senin için parmaklarını oynatmadıklarını gördüğümde onlara Mezar’da gördüğün Ergin’i anlatamayacağımı çok iyi anladım. Hepsi casus olmayabilir ama belli ki zayıflar. Hiçbir anlama gelmedikleri gibi hiçbir şey de yapmıyorlar.” Müziğin gürültüsü bile sesindeki hayal kırıklığını gizleyemedi. “Bir konu daha var ama kimseye anlatmamalı-sın. Suki’ye bile. O gülüp geçecektir.”

“Nedir o?”

“Dark Eve’in ekibine katıldım.”

“Hayır!” Naif aniden durunca Rollo onun üstüne devrilip ayağına bastı. Bileğinden tutmasa düşecekti.

İrkilerek düzeldikten sonra yumruğuyla Rollo’nun göğsüne vurmaya başladı. Amber mum ışığında teni soluk görünürken gözleri hassas bir heyecanla parlıyordu.

"Fou! Neden böyle bir şey yaptın?"

Rollo kırıngılığını kavgaya hazır bakışlarının arkasına sakladı. "Burada bazı şeylerin değışmesini istiyorlar, tıpkı benim evde yapmak istediğim gibi. Sadece orada Konsey'den çok fazla korkuyordum. Eve'e Mezar'da gördüğüm Ergin'i ve Erginlerin Ruzalia'yı yakalama planlarından bahsettim. O da verdiği bilgilerin son derece önemli olduğunu ve onlara katılmamı istediğini söyledi. O muhteşem biri."

Muhteşem. Joel de onu böyle tarif etmişti. "Ne yapmak için ona katılmanı istedi? Silahlarını taşıman için mi?"

Cevap vermek için ağzını açtı ama bir şey söylemeden geri kapatıp daha fazla konuşmayacağını ima ederek kafasını iki yana salladı.

Naif'in öfkesi kolay ve kontrolsüzce kabardı. "Onlara katıldığını bana çoktan söyledin. Sır saklamak için biraz geç kaldın bence."

"Bilmem, belki de sana hiçbir şey söylememeliydim." Omuzlarını kamburlaştırdı. "Sadece... İyi olduğunu görmek beni çok rahatlatmış. Lanet olsun ne bileyim? Çok garip davranıyorsun. Şimdi beni burada bir şeyleri değıştirmek istediğim için küçümşüyorsun ama sonra kalkıp yaptığın şeylere bir bak. Bir Ergin'e sandalyeyle vurmak ve Markes'in Kurul'a kabul edilmesini önlemeye çalışmak. En azından Birlikçiler beni olduğum gibi kabulleniyor ve bir sonraki adımlarının ne olacağını anlatıyorlar. Senin ise ne zaman ne yapacağın belli değil."

"Seni olduğun gibi kabulleniyor olmaları doğru adımlar attıklarını mı gösteriyor sence? Bu gayet aptalca." Kızgın kelimeler Naif'in ağzından dökülmeye devam etti.

Bu sefer kırıngılık yüzünden açıkça okunabiliyordu. "Neden beni sürekli aşağılıyorsun?"

Naif'in içindeki öfke dalgası hızla yerini suçluluk duygusu-

na terk etti. Rollo'ya Cal'ın ona davrandığı gibi mi davranıyordu? Yine de onun sinirlerini bozuyordu.

“Her neyse, ayrıca,” dedi, “Bence asıl *aptalca* olan bir Ergin’le konuşmuş gibi davranmak. Onlar sana ne yapman gerektiğini söyler ve sen de dinlersin. Hepsi bu.”

“Tabii ki de öyle!” Ama gerçekte Erginler hakkında ne düşündüğünden tam olarak emin değildi. Abisine sadıktı ve her zaman öyle olacaktı ama diğer yandan Lenoir hayatını kurtarmıştı. Ayrıca herkesi Brand’e karşı korumak istediği konusunda gayet samimi görünüyordu.

Rollo onu bırakınca bir adım geri attı. Aralarındaki boşluk dansçılar tarafından hızla doldurulduğundan bir dakika sonra ne onu ne de Suki’yi göremez oldu.

Ne de Modai’yi.

Kafası karışık ve dağınık halde müziğin kendisini nef’in önlerine, Markes’i görebileceği bir yere doğru çekmesine izin verdi.

Hızlı bir şarkıdan büyüleyici melodileri olan bir şarkıya geçerken gözleri bir an için Naif’in üzerinde oyalandı. Çiftler dans etmeyi bırakıp birbirlerine sarıldılar.

Naif müzikle olan uyumunu kaybetmemek için hareketsiz duruyordu. Bu şarkı onun içindi –bundan emindi– ve şarkının onun kederini süpürüp yerine haz getirmesine izin verdi. Tekrar Lenoir’le birlikte olmak gibiydi, sıcak dilini kalçasında, nefesini teninde hissetmek gibi. Aydınlanma anı zihninde öyle tazeydi ki adeta tam o an yaşanıyormuş gibi hissediyordu.

Nihayet müzik bittiğinde kendini hislerinin içinde kaybolmuş olarak buldu. Dansçıları nef’ten ayıran basamaklı bölmenin etrafında dolaşp Markes’in sunaktan aşağı inmesini beklemeye koyuldu. Ama etraftaki diğer insanlar da aynı fikirdeydi o yüzden önlerdeki konumunu koruyabilmek için bölmeden

sıkıca tutunması gerekti.

“O şarkıyı benim için yazdı,” dedi bir kız yanındakine. “Biz illi’de tanıştık.”

Naif şapşallığını fark ederek utançtan kıpkırmızı oldu. Bütün kızlar o şarkının kendilerine yazıldığını düşünmüştü. Hülyalı bakışlarında, ayırık dudaklarında okumuştı bunu. Onun müziği yapmıştı bunu – herkese kendini özel hissettirmişti.

Birden kızlardan biri üstüne devrildi. “Ay, pardon!” dedi. “Biri arkadan beni itti.”

Biri, ay beyazı saçları ve halter elbisesiyle basamaklı bölmeye tırmanıp doğruca sunağın yanına gitmek için kendine yol açmıştı.

“O kim olduğunu zannediyor ki?” dedi kız öfkeyle.

Cal.

Markes aşağı inmiş, gitarını çantasına yerleştirmeye başlamıştı. Cal’a söylediği şeyden irkilmiş gibi bir bakış attı. Sonra bakışları kalabalığın arasında dolaştı ve her nasılsa Naif’i buldu. Çantasının kapağını kapayıp doğrudan Naif’e doğru yürüdü.

Kızlar onun dikkatini çekmek için çığlıklar atarken o onları duymuyor gibi görünüyordu. Naif’in önünde durup ona doğru eğildi.

“Ben de seni arıyordum. Neler oldu?”

Naif tedirginlikle etrafına bakındı. “Burada olmaz.”

Markes kaşlarını çatıp kafasını tamam anlamında salladı. “Gel.” Kollarını uzattı ve onu havaya kaldırıp yanına aldı. Diğerleri de onların arkasından gitmek istedi ama ortaya çıkan Erginler onları geri püskürttü.

“Onunla ne yapıyorsun?” diye sordu Cal arkalarından.

“Retra’yla konuşmak istiyorum. Gitarımı tut ve burada bekle,” diye cevap verdi sunağı geçip Naif’i tapınağın kara de-

rinliklerine doğru götürürken.

“Beni arka kapılardan birinden içeri soktular. Haydi oraya doğru gidelim.” Kolunu doğal bir şekilde omzuna atarak Naif’in kalbini hoplattı. Mavnadan beri fiziksel olarak ona bu kadar yakın olmamıştı. Lenoir onları görüyor mudur? Nef ve transept’in ışıklarına doğru bir bakış attı. Buradan galeriyi görmesi mümkün değildi.

“Burası,” dedi Markes. Ortasında uzun demir bir kolon bulunan gölgelerin içindeki derin bir kubbeyi gösteriyordu. Kolonun üzerinde, Markes’in omuzları kadar geniş bir mum yanmadan duruyordu.

Ona yaklaşırlarken Markes yüzünü Naif’e yaklaştırdı ve boynuna doğru sokuldu. Markes’in az evvel çaldığı melodi bir anda Naif’in dünyasını doldurmuştu. Başlı fırıl fırıl dönüyor kalbi sıkışıyordu.

“Ne...”

Markes kafasını kaldırıp perçeminin lüleleri arasından arkalarındaki ışığa doğru baktı. “Birinin bizi izlemesi ihtimaline karşın,” dedi. “Şey gibi –buradaki herkesin yaptığı şeyi– yapıyormuşuz gibi görünsün diye.”

Naif ona uzanıp yüzünü tekrar kendininkine çekmek istedi, ama öfkenin kızgın parmakları Agios’a ulaşmış boğazını kavradı. *Lenoir!* Soluğu kesilerek yavaşça Markes’tan uzaklaştı.

Ama Markes olanların farkında değildi. Bir heykelin arkasında duran kapıya doğru kararlı bir şekilde ilerliyordu. Açmadan önce bir süre el yordamıyla kapının sürgüsünü araması gerekti.

Önden Naif gitti.

Markes ılık gecenin karanlığında onu takip etti, sonra bir fener ışığının altında durdular. Durdukları yerden, dağın etekleri boyunca uzanan her biri soluk bir ışıkla işaretlenmiş yollar

görünüyordu.

Şimdi gerçekten baş başaydı. Markes onu bıraktı ve terden ıslanmış tişörtünü kemerinin içinde bollaştırdı. Ellerini pantolonunun ceplerine soktu. Omuzlarını öne doğru biraz eğip botlarının ucuyla toprağı tekmeledi.

“Neden benim Kurul’a katılmamı engellemeye çalıştın? Benim etrafımdayken çok garip davranıyorsun. Vank’ta olduğu gibi.”

Ona canavarlardan bahsedemezdi. Suki bile onu anlamamıştı. “Vank’tayken Modai bana bir Sonsuz Sevinç tohumunun tamamını yedirmişti. Ne yaptığımın farkında değildim.”

Markes irkilerek kafasını kaldırdı. “Bunu neden yaptı?”

Naif omuz silkti. “Bilmiyorum ama anlaşılan o ki beni takip ediyor ve beni gözlüyor.” Ürperdi. “Gençler Kurulu’nda ise senin başına kötü şeyler gelebileceğı gibi bir şey içime doğdu.”

“Ama Kurul’un üyesi olmak bir onurdur. Cal senin sadece kıskançlık yaptığını söylüyor.” Kaşlarını çatı. “Ama senin öyle biri olduğunu düşünmek istemiyorum. Öyle misin?”

“Kıskanmıyorum. Sadece Kurul’a güvenim yok. Buradaki çetelerden haberin var mı?”

“Kanatlar ve Manyaklar ve işte her neyse, onları mı diyorsun?”

Kafasını evet anlamında salladı. “Birçoğu Kurul’un Erginlere casusluk yaptığını düşünüyor.”

Markes saçının perçemini yana atınca Retra gözlerini ilk kez tam anlamıyla görebildi. Gözleri, bir tohum veya boncuk almış gibi bulutlu görünüyordu.

“Bu saçmalık. Bazı insanların senden bir tür kahraman gibi bahsettiğini biliyor muydun?” dedi. “Diğerleri ise *senin* Erginlere casusluk yaptığını söylüyor. Ve Lenoir’ın seni özellikle kolladığını.”

“Bunları kim söylüyor? Kurul üyeleri mi?”

Markes yine kafasını öne eğdi.

“Ben yaralandığımda Lenoir bana yardım etti – hepsi bu.”

“Sen yaralandın mı?” Markes ona baktı, bakışlarıyla bir bakıma özür diler gibiydi. “Bilmiyordum. Brand mi yaptı?”

Kafasını salladı.

“Bak Retra, sen biraz garipsin – ama iyi birisin. Mühürlü olmandan ileri geliyor olabilir.” Elini öne doğru uzattı. “Benim için kaygılandığın için de teşekkür ederim, ama bana bir iyilik yap ve bu işin peşini bırak.”

Elini sıkamak istemesinden ve kibar sözlerinden ötürü minnettar olabilirdi – yani Retra olduğu zamanlar. Fakat Naif onun böyle inatçı önemsemez tavırlarından hiç haz etmedi. Elini kendi yanında tuttu. “Artık adım Naif.”

“Demek bir Ixion ismi aldın. Çok güzel. Artık içeri girsem iyi olacak, Naif,” dedi

“Cal’ın yanına mı?”

Markes gözlerini devirip homurdandı. “O sandığından daha iyi bir insan. İçten içe demek istiyorum. Böyle... Dobra olmak onun tarzı. Babası bir gözetmenmiş.”

Naif’in midesi bulandı. Baba olarak bir gözetmen. Nasıl bir şey olurdu? Kendi ailesini izlemek için görevlendirilen gözetmen çok acımasız biriydi. “Sana sormak istediğim bir konu var. Benim yaşadığım yerleşkede baba onaylamadıkça enstrüman çalmamız, hatta müzik dinlememiz bile yasaktı. Sizde bu farklı mıydı?”

“Ben kilise müzisyenlerinden oluşan bir aileden geliyorum. Bu amaçla eğitim görmemize izin veriliyordu.”

“Öyleyse müzisyenlerin çocukları müzisyen, gözetmenlerin çocukları gözetmen, konsey üyelerinin çocukları konsey üyesi oluyor,” dedi Naif. “Sistemin böyle işlediğinden haberim yoktu. Benim babam bir ibadet lideriydi. Ben... Kızlar dua li-

derleri olamaz.”

Markes kafasıyla onayladı. “Mühürlüler farklı oluyor.”

“O zaman Cal orada kalsaydı bir gözetmen mi olacaktı?”

Markes kafasını salladı ama rahatsız görünüyordu. “Dinle, içeri geliyor musun?”

“Birazdan.”

“Fazla uzatmasan iyi olur, yoksa Erginler seni aramaya gelecektir. İnsanlar bu partinin senin şerefine düzenlendiğini söylüyor. Bu doğru mu?”

Naif kafasını iki yana salladı. “Neden benim için bir parti düzenlensin ki? Benim herhangi birinden farkım yok.”

Markes belli belirsiz gülümsedi. “Öyle mi dersin? Bana hiç de öyle gelmiyor.”

Sonra onu olduğu yerde bırakıp uzaklaştı.

A n e m o n

Yirmi İkinci Bölüm

Naif yere çömelip dizlerine sarıldı. Kendini garip bir biçimde bitik hissediyordu. Bu konuşmadan nasıl bir beklentisi vardı ki?

Emin değildi. Duyguları değişip duruyordu. Gülmeler onu daha hızlı buluyordu ama tatminsizlik de bir o kadar hızlıydı. Çocukken öğrendiği bütün ölçütler de kontrol mekanizmaları çökmüş, ortalığı bir kargaşa içinde bırakmıştı.

“Ret?”

Dağın yamacından aşağı uzanan yollardan birinden bir fısıltı duyuldu. Naif etrafa bakındı. Sesi tanıdı ama nereden geldiğini anlayamadı. “Joel?”

“Aşağı bakmadan sesime doğru gel.”

Onun dediğini yaparken kalbi hızlı hızlı atmaya başlamıştı. Ayakkabıları çakıllı yolda hatır hutur sesler çıkarıyordu. Kuru çalılıklardan biri kırılıp eteğinin kuyruğuna takılmıştı. Onu eteğinden çıkarıp yürümeye devam etti.

“Şimdi dur ve kollarını kavuştur. Aşağı, dağın ışıklarına doğru bakarak ayakta bekle. Sesini kısık tut. Erginler izliyor olabilir.”

“Burada hiç Ergin yok,” dedi Naif.

“Onlar her yerdedir küçük kardeşim.”

Naif ona bakmayı çok fena istiyordu. Sesi yakındaki bir taş yığınının oradan geliyordu. Onun arkasında çömelmiş olmalıydı.

“Erginler tarafından götürüldüğünü duydum. Lenoir sana ne yaptı?” diye sert bir fısıltıyla sordu.

“Hi-hiçbir şey. Brand yaptı. Lenoir benim hayatımı kurtardı Joel.”

“Anlat bana,” diye buyurdu.

Naif açıklayabilmek için önce derin bir nefes aldı. “Gözetime alınmamızdan sonra, gözetmenler yerleşkeyi terk etmemi önlemek için bana itaat bandı taktılar.”

“Ne işe yarıyordu?”

“Yerleşkenin kapısına yaklaşırsam bana elektrik şoku uyguluyordu.”

“Nasıl kaçabildin öyleyse?”

“Acıya alışabilmek için kendi kendime alıştırmalar yaptım, böylece kaçabildim.”

“Kendini acı verme alıştırması mı yaptın?”

Naif kurumuş dudaklarını yaladı. “Bana söylediğin gibi. Tek aklıma gelen oydu. Sen gittikten sonra orada kalamazdım. Anne’nin kalbi kırıktı. Neredeyse hiç konuşmuyordu. Ayrıca gözetmen de şey yapardı...” Sözlerine devam edemedi, olanları Joel’le bile paylaşmaya istekli değildi.

“Ret, çok üzgünüm.”

Yavaşça kafasını salladı. “Brand bandı buldu ve etimi kesip onu çıkardı. Çok fazla kan kaybediyordum, ölmek üzereydim, ta ki Lenoir... O kanamamı durdurdu.”

“Brand seni bıçakla mı kesti?”

“O çok acımasız ve tehlikeli Joel.”

“Ve bunu pahalıya ödeyecek,” dedi öfke dolu bir fısıltıyla. “Seni nereden tanıyordu?”

“Yeniden-doğuş sırasında üzerimdeki kıyafetleri yırtmaya çalışmıştı. Daha sonra da Krista-belle adında Beyaz Kanatlar-dan bir kıza saldırdığında ben araya girdim.”

“Ve ona sandalyeyle mi vurdun? Senin yaptığın kulağıma gelmişti ama inanmamıştım.”

“Brand’ın yaptığı... Gözetmenin yaptığı gibi bir şeydi ve be-ben de sinirlendim. Her neyse... Brand ve Modai beni izliyor.” Nefes verdi. “Suki ve ben ve Rollo Gençler Kurulu toplantısına gittik. Markes’i Ruzalia’yı tuzağa düşürmek için bir yem olarak kullanacaklar. Markes’i onlara katılmak konusunda uyarmaya çalıştım ama o sırada beni alıp oradan götürdü... Ve sonra itaat bandımı buldu. Onu çıkarırken atardamarımı kesmiş. Sonra Lenoir gelip kanamamı durdurdu.”

“Lenoir mi?”

“Evet. Lenoir hepimizi korumaya çalışıyor. Söylediğine göre Doygunlar daha iyi bir yere; hazzın bir sonraki aşamasına ulaşmaya gidiyor.”

“Sen ona inanıyor musun?”

Naif derin bir nefes verdi. “Be-ben inanıyorum. Sanırım. Onun buna inandığına inanıyorum. Ama Erginler kendi ara-larında bölünmüş durumdalar. Brand Lenoir’ın gücünü ele geçirmek istiyor. İki aşamalı bir oylama yapılacaktı. Brand kazanırsa, Birlik’e karşı savaş açacaklar ve bütün çeteler dağı-tılacak.”

Joel sinirli bir ses çıkardı. “Şu arkadaşın, Rollo, bize benzer bir hikâye anlattı ama doğruyu söyleyip söylemediğinden emin değildik. Eve’i uyarmalıyım. Ruzalia’nın öğrenmesini sağlama-mız gerek. Bana anlatabileceğin başka bir şey var mı?”

Naif’in kalbi bir an acıyla hopladı. Aniden kendini kul-

lanılmış hissetmişti. “Ben senin casusun değilim Joel. Senin kardeşimim. Hiçbir çetenin parçası olmak istemiyorum. Sadece benimle gelmeni istiyorum. Ve Ixion’dan ayrılmanı.”

“Ayrılmak mı?” dedi Joel. “Neden böyle bir şey yapmak isteyeyim ki?”

Naif ellerini birleştirdi. “Burası – olması gerektiği gibi bir yer değil. Burası...”

“Kusurlu? Tehlikeli?” dedi abisi. “Tıpkı Mezar gibi. Ama ben bunu değiştirebilirim. Eve bana bunu gösterdi. Mezar’da ise hiçbir şey yapamazdım. Konsey, ebeveynlerimiz hep önümüzü tıkadılar. Ama Eve’in burada bir planı var. O mükemmel biri. Keşke onu tanıyabilseydin.”

“Gerçekten bir şeyleri değiştirebileceğine inanıyor musun Joel?” Naif sesindeki acılığı engelleyemedi. Abisini tekrar görebilmeyi o kadar uzun zamandır istemişti ki ona ulaşabilmek için öyle badireler atlatmıştı ki oysa şimdi... “Yoksa sadece kahr-amanlık mı taslıyorsun?”

Joel bu sorudan hiç hoşlanmamıştı. “Ret sana neler oldu? Eskiden yaptığım her şeye inanırdın. Evde geçirdiğim zamanı katlanabilir kılıyordun ve ben de seni korumaya çalışıyordum. Baba’nın *Angel Arias*’ı yakaladığı zamanı hatırlıyor musun?”

“Tabii ki hatırlıyorum,” dedi Naif sertçe. “Peki gittiğinde benim nasıl hissettiğim hakkında bir fikrin var mı? Gideceğini söyleme gereği bile duymadın.”

“Yapamazdım,” diye karşı çıktı. “Başka türlü güvende olmanı sağlayamazdım.”

“Güvende olmak! Daha sonra neler olabileceğini en azından düşündün mü merak ediyorum. Baba beni her gün senin yaptığın şey yüzünden cezalandırdı, Anne ise ağlıyordu. Neredeyse her zaman ağlıyordu.” Naif öfkesinin dönmekte olduğunu hissediyordu. Abisine bağırarak istiyordu.

Daha önce ona karşı hiç böyle öfkeli olmamıştı. Mühürlüler böyle davranmazlar. Ama o artık bir Mühürlü değildi. Lenoir bunu değiştirmişti. Lottie ise her şeyi değiştirmişti. “Sonrasında gözetmenler gelip yatak odama elektro-gözler taktılar. Beni izlediler... Banyo yaparken ve... Joel, yaptığım her şeyi izlediler. Ve sonra yerleşkeden çıkmaya çalıştığımda... *o acı.*” İstemsizce yaralı kalçasına dokundu.

Sessizliğin suçluluk taşıyor olabilirdi. Ya da kayıtsızlık. Onun yüzünü görmeden bunu anlaması mümkün değildi. Ve bunu yapmayı çok istiyordu. “Joel? Lütfen...”

“Üzgünüm,” diye fısıldadı. “Hoşça kal, Ret.”

“Adım Naif,” diye cevap verdi.

Hiçbir şey duyulmadı. Ne çalılıkların hışırtısı, ne çakıl taşlarının çatırtısı. Ama onun gittiğini Retra biliyordu.

“Joel, bekle!” Onun arkasından yola indi. “Geri gel lütfen.”

Fakat tekrar durup dinlediğinde tüm duyabildiği Agios’tan gelen belli belirsiz müzik sesleri ve bir tırmalama sesiydi.

Arkasını döndüğünde gözüne bir an karanlık bir figür ilişti. Joel değildi. O Naif’i bu şekilde korkutmaya çalışmazdı.

Agios neredeydi? Artık kiliseyi göremez olmuştu. Telaşa hareket ederken arkasındaki görüntüyü kapatan koca bir kayayla karşı karşıya geldi.

Tüm yapman gereken geldiğin yoldan geri dönmek, dedi kendi kendine.

Ama az önce gayet iyi aydınlatılmış olan yol artık öyle loştu ki bir sonraki adımını zar zor görebiliyordu. Geldiği yol olduğunu düşündüğü bir yöne doğru yürüyordu ama çıplak toprak kaybolmuş, ayağının takıldığı çalılıklar ortaya çıkmıştı.

Kör gözlerini karanlığın içine yöneltti ama tek görebildiği alçak çalılıkların konturları ve dağın aşağılarında sıralanmış teleferik ağı oldu.

Kilisenin mayhoş kokusunun yanında karanlık, tam olarak durduğu noktaya yıldırım düşmüşçesine tehlike ve enerji yüklü bir kokuya sahipti.

Ama Ixion'da hiç fırtına olmazdı ki sadece durağan, karın-calanan sıcaklık.

Naif bir kez daha az ilerisinden gelen bir tırmalama sesi duydu. Sonra sol tarafında. Sonra arkasında. Bir şey belki de birden fazla şeyler etrafını çevreledi. Düştüğü dehşetten mide-si burkuldu. Modai onu uyarmıştı. Test onu uyarmıştı. *Yoldan sapma.*

Koşmak istedi ama hangi yöne gitmesi gerektiğini bilmi-yordu.

Burun çekme sesi ve ardından yavaş bir ciyaklamadan son-ra uzun bir kuyruk çalılıkların arasından fırladı. Naif'in elbi-sesinin hassas kumaşını yırtan küçük kancalar ayak bileğine saplandı.

Yere devrildi. Kancalar ayak bileğinin derinlerine girip ke-miğine ulaşırken, kuyruk onu sürüklemeye başladı. Düşünce-lerini acısının derinliği ve ağırlığının ötesine taşıyamıyor, ona karşı koyamıyordu.

İnleyip kıvrandı ama bu sadece acının artmasına sebep oluyordu. Retra'yı kollarından sarıp sarmalayarak çalılıkların daha derinlerine doğru taşıdı.

Sonra, saldırdığı an kadar beklenmedik bir anda bileğini bıraktı. Acıdan kurtulmanın verdiği rahatlamayla gelen sevinç, tüm ağırlığıyla bacaklarına abanıp kanayan bileğini emmeye başlamasıyla son buldu.

Hareket etmeye çalıştı ama o tüm ağırlığını üstüne verdi ve onu koklayıp kemirerek göğsünün üstüne oturdu. Sonra saçına dokundu, saç tellerini çekiştirmeye başladı.

Seni görmek. Seni takip etmek. Seni istemek.

Onunla yüzleşmek için kendini zorlayarak gözlerini açtı; gördüğü şey neredeyse insan omurgası gibi küçük bir vücutta sahip tüysüz bir yaratıktı. Fakat bedeninin altından sarkan pençemsi hantal uzuvları ve omuzlarından çıkan garip dokunaçları vardı. Yoksa onlar biçimsiz kanatlar mıydı?

Ve yüzü... Aşırı çirkin. Tam anlamıyla hayvani.

Korkusunun bir kısmı acıma duygusuyla yer değiştirdi. İçgüdüsel bir şekilde uzandı ve yüzüne dokundu.

Yaptığı karşısından ürken yaratık donakaldı.

Naif titreyen eliyle alnındaki kabarıklara dokundu. Mukus tabakasıyla kaplı olduğundan kaygandı ve altındaki et köpük köpük gibiydi.

Yaratık kafasını ileri uzatarak Naif'in ona daha kolay ulaşmasını sağladı.

Naif nazikçe kabarıkları okşarken mutluluk hırıltıları çıkarıyordu.

Kolu ağrımaya ve göğsündeki ağırlık dayanılmayacak bir noktaya gelene kadar o pozisyonda kaldılar. "Ben... Kalkmalıyım," diye fısıldadı.

Yaratık düşünüyormuş gibi başını yana eğdi. Sonra da vücudunu kaydırarak Naif'in göğsündeki ağırlığı azalttı.

Birkaç dakika havayı ciğerlerine çekerek uzandı. Ama oturmak için doğrulmaya kalkıştığı an yaratık kaskatı kesildi. Tek bir hareketle dengesini sağlamak için tırnaklarını Naif'in etine geçirerek pençelerinin üzerine zıpladı. Ani ağırlıkla ciğerlerindeki hava bir kez daha ezildi ve başı dönmeye başladı.

Yana dönüp nefes almaya çalıştı ama, yaratık öyle tetikte bekliyordu ki pozisyonunu biraz olsun değişmedi bile. Onu itebilmek için ayaklarını yakalamaya çalıştı ama eli kendi karnının içinde kaydı.

"Naif!"

Kendi ismini kafasının içinde kükreyen kederli bir çığlık olarak duydu. Hemen sonrasında canavar yok olmuş, başka bir güçlü varlık tarafından saldırıya uğrayan yaratığın bedeni Naif'in üstünden savrulmuştu.

"Hayır!" Hemen yanında iki gücün çatışmakta olduğu gören Naif oturabilmek için debeleniyordu. "Lenoir! Dur!"

Yaratık cırladı – önce kızgınlıkla, sonra acıyla. Vücutları birbirine kenetlenmiş dövüşürken Naif'in zihni kırılan kemiklerin korkunç çatırtılarıyla doluyordu.

Yol bir kez daha ışımaya başladı. Hemen burnunun dibinde olduğunu gördü. Bunca zaman hemen yanı başındaymış, sadece birkaç adım ötesinde.

Dikenli çalıların ve sivri dalların vücuduna batmasını umursamadan, dişlerini sıkarak oraya doğru süründü. Ta ki vücudunun altında çakıl taşlarını hissedene dek. Elleriyle çakıl taşlarını kavradığında rahatlamayla gelen gözyaşları yüzünden süzüldü. Onların üzerinden bir kayanın kenarına doğru süründü. Önündeki yapının hemen ötesinde Agios vardı. Eğer bağırıyorsa, eğer...

Ama taşa ulaşmadan Lenoir karşısında belirdi. Pelerini yırtılmıştı, ipek saçları kanla ıslanmış tutamlar halinde sarkıyordu.

"Yaralı mısın?" Ona doğru eğildi.

Naif doğrulmaya çalıştı. "Bana zarar vermek... Zarar vermek istediğini... Sanmıyorum. Sadece şefkate... ihtiyacı vardı." Dili dönmüyor, doğru kelimeleri bulamıyordu. Kupkuru ağzı kelimeleri gerektiği gibi ıslatamıyordu.

Lenoir dizlerinin üstüne çöktü ve Naif'i kollarının arasına aldı. "Seni öldürecekti Naif."

Naif yutkundü ve dudaklarını ıslatmaya çalıştı. "Ni-niye öyle düşünüyorsun?"

Gözlerini karanlığa dikti. "Leyste seni Kayıt'tan ayrıldığın andan beri takip ediyor."

"Leyste mi? Bu ismi daha önce de söylemiştin. Leyste kim?"

"Leyste yeni gelenlerin etrafında dolaşmayı seven bir Gece Yaratığı. Gerçi, daha önce birinin peşine düştüğü olmamıştı."

Peşine düşmek. "Evet Kayıt'tan sonra benimle konuşmuştu. Ve daha sonra da. Ama her seferinde onu duyabilen tek kişi ben oluyordum."

"Gece Yaratıkları, sesleri yerleştirme yeteneğine sahiptir. Bunun yanında, kelime kullanmaları ise pek sık görülen bir şey değildir."

Lenoir'ın kalabalığa konuştuğu zamanlarda sesinin kendisine ne kadar yakın geldiğini düşündü. "Dı-dışarıda ne kadar ya-yaratık va-var?"

Lenoir, sanki ağırlığı onun için sıfıra yakınmış gibi rahatlıkla onu kaldırdı ve yol boyunca taşımaya başladı. "Onlardan çok var ve hemen hemen hepsinin biçimi diğerinden farklıdır."

Bir daha Naif'e ne baktı ne de onunla konuştu.

Agios'a doğru tırmanırken, Naif'in adrenalini azalmaya, yerini acıya bırakmaya başladı. Bileği zonklıyor, vücudundaki kesik ve çizikler sızlıyordu. İnlememek için dudaklarını birbirine kenetledi.

Yakınlaştıkça müzik yükseldi –çalan Markes değildi, kulak tırmalayan gürültülü bir ses geliyordu– ve Lenoir'ın kolları gayri ihtiyari onu daha sıkı sarmaladı. "Naif, orada ne yapıyordun?"

Cevap vermeden önce düşünmeye çabaladı. Joel'e kızgındı evet, ama kimseye karşı abisine ihanet etmezdi. Diğer yandan Lenoir çok zekiydi ve Naif yalan söylemeye alışkın değildi.

"Markes'la –müzisyen olan– konuşmak için dışarı çıktım. Biz...kavga ettik ve ben oradan uzaklaştım. Kayaları geçince Agios görüş açımdan çıkıverdi. Sonra da yol belirsizleşti."

“Leyste,” dedi haşince. Neredeyse kendisine kızar gibiydi. “Işık rölelerini kurcalamanın bir yolunu bulmuş. Bu kadar zeki olduğunu düşünememiştim. Ne de diğerlerinin. Şey olmadığı sürece...”

Naif kafasını onun göğsünden kaldırdı. Markes’la çıktıkları kapiya ulaşmışlardı ama Lenoir onun önünde duraksamadan taş duvar boyunca, kilisenin arkasına doğru yürümeye devam etti.

“İkimiz de bu halde Agios’a giremeyiz. Seni Vank’a götüreceğim. Charlonge yaralarını temizlesin.”

“Graselle seninle yeterince uğraştı diyorsun yani?” Keyifsizce güldü.

“Dominion oylama süresince güvenli olma...” Kilisenin köşesini döndükleri sırada cümlesini yarıda kesti.

Kablolu teleferiğin yarısı büyüklüğünde, soluk metalik sekizgen kompartıman, kendi spot ışıklarıyla aydınlanıyordu. Test kaşlarını çatarak ona yaslanmıştı. Lenoir’i görünce doğruldu ve kompartımanın kapısını açtı.

Sonra, kollarını kavuşturmuş, bacakları birbirinden ayırık, tüm bedeniyle onaylamayarak ayakta bekledi.

Lenoir ise Test’in varlığının bile farkında değil gibiydi. Bunun yerine, Naif’i içeriye, yumuşak döşemenin üzerine oturtup yanına geçti.

Bir anda hatıralar Naif’e tokat gibi çarptı: İçerideki pirinç kaplama eşyalar, deri koltukların ağır kokusu. Mezar’ın ihtiyarlarından birinin at arabalarından biri olabilirdi. Gözetim sorgularına giderken babasıyla bunlardan birine binerlerdi. Öfkesi aralarında duran bir günah çıkarma parmaklığı gibi. Bluzu annesinin gözyaşlarıyla hâlâ ıslak.

Ani bir zıplama, koltuğun koluna tutunmasını gerektirdi.

“Carriage bacaklarını ancak açabiliyor. Bir dakika içinde

hiçbir şey hissetmezsin,” dedi Lenoir.

Naif sarsıntılar bitene kadar dayandı.

Birkaç kere camdan güven verici bakışlar attıktan sonra kendini tamamen koltuğa bıraktı ve gözlerinin kapanmasına izin verdi. Ne acının ne de hareketin mevcut olduğu bir yere sürüklendi; acıdan uzak – yokluğun ortasında bir yer.

“Naif!” Lenoir sertçe sarsarak onu *petit nuit*’inden çekip çıkardı. “Bunu alman lazım yoksa acı sana zarar verecek.” Avcunun içine bir tohum koydu.

Graselle’nin iyileşme ile ilgili söylediklerini hatırlayarak ona karşı koymadı. Tohumu dikkatle çiğneyip etki göstermesini bekledi.

Kollarına ve bacaklarına, suskunluğu dahil her şeyi körelten bir ağırlığın çökmesi çok sürmedi. Sersemlemişti ama bu iyi anlamda bir sersemlemeydi.

Lenoir’a baktı. Dudaklarını büzmüş, dalgın dalgın camdan dışarı bakıyordu. Güzel saçları kan yüzünden keçeleşmişti.

Ona Leyste hakkında sorular sormak istedi ama ağzından çıkan kelimeler daha farklıydı. “Neden benim için bu partiyi düzenledin? Biz galerideyken öyle söylemiştin,” diye sordu.

Lenoir ona bakmadı. “Oylamada kaybedersem bazı şeyler değişecek. İstedğim gibi davranamayacağım. Partilerin ne kadar güzel ve zarif olabileceğini görmek istedim.”

Naif’in yüzünde doğal bir gülümseme belirdi. “Her şeyi mahvettim, değil mi?”

İlgisizce omuz silkkti. “Şimdi buradayız ya.”

Naif tohumun duyularını çarpıtıp çarpıtmadığını merak ederek oturduğu yerde doğruldu. “Sadece birkaç dakikadır yoldayız.”

Yüzünü Naif’e çevirdi. Kurumuş kan izleriyle ve garip bir şekilde hassas yüz ifadesiyle yüzü neredeyse çirkin görünüyor-

du. Onu bu şekilde görmek Naif'i korkuttu.

Elini ona doğru uzattı. Agios'ta tenini yakan parmakları bu sefer sıcak ve yatıştırıcıydı. Baş ve işaret parmaklarıyla yanağını okşamaya başladı.

“Leyste'nin seni çoktan öldürmüş olduğunu düşündüm küçük yarasa.”

“Ben hâ-hâlâ beni yaralamayı iste...”

Yanağını son bir kez okşayıp elini çekti. “Evet. Yapardı.”

Sesinin tonunda öyle ikna edici bir şey vardı ki Naif tartışmayı bıraktı.

Ona doğru eğildi, ta ki dudakları Naif'in dudağının tam üstündeki sıyrığa ulaşana kadar. Sonra, daha önceden yaptığı gibi, bir yarasa ile bebeği gibi, sıyrığı şefkatle yaladı.

Naif'in bütün bedeni molekülüne ayrıldı; dilinin teması ve kıpırdayan ıslaklığı dışında bütün hissiyatlar geçerliliğini yitirdi. Akıp giden bir iç güdüye boyun eğerek kaydı ve dudaklarını onunkilerin hizasına getirdi. Tüm ağırlığının ona verdi. Dudakları kendiliğinden ayrılırken dili onun dilini buldu. Kendi kanının tuzlu ve metalik tadını aldı ama o tat ortalıktan çekilip yerini başka birine bıraktı. Lenoir'ın ıslaklığı için yanıp tutuşuyor, o özel tadını daha fazla almak için susuzluk duyuyordu.

Elleriyle omuzlarını kavrayıp Naif'i koltuktan kaldırdı ve kendi dizine oturttu. Onun diline yaptığı her yumuşak harekette, Naif'i kollarının arasında daha sıkıca sarıyordu. Onu sıkıştırarak kendisinin daha küçük bir porsiyonu haline getirmek istiyordu sanki.

Bu çarpıcı yoğunluk her bir sinir hücresine nüfuz ederek, tohumla uyuşturulmuş bütün duyularını geri getirdi. Sevinç ve acıyla çığlık atmak istedi.

Lenoir'ın dişleri dilinde kenetlenip de dilinin kenarlarını okşamaya başladığında onun kolları arasında yay gibi kıvrıldı.

Derken Lenoir'ın göğsünden bir hırıldı yükseldi. Naif'i itip kendinden uzaklaştırdığında, Naif onun yüzünün zar zor tanınabilecek kadar çarpılmış olduğunu gördü. Yanakları yüzündeki kemik yapısını saklayacak kadar şişmiş, kaşları kalınlaşmıştı. Dudakları parlayan diş etlerini açığa çıkaracak kadar dışa doğru kıvrılmıştı.

Naif'in nefesi kesildi. "Lenoir."

Onu koltuğa fırlatıp taşıttan kaçarak uzaklaştı.

Onun arkasından gitmeye kalkışmadı. Görünen o ki tüm yapabileceği koltuğuna yaslanıp ayrılmış zihnini toparlamaya çalışmaktı. Gördüğü şey neydi? Yüzü gerçekten çarpılmış mıydı? Leyste denilen yaratık Lenoir'ın ısrarla söylediği kadar tehlikeli miydi? Joel neden onu dinlemekten kaçınmıştı? Düşünceleri birbirini takip ederek daireler çiziyordu.

"Retra?" Charlonge endişeyle kapıdan seslendi. "Lenoir'ın taşıtında ne yapıyorsun? Neler oldu? Lenoir kiliseye fırtına gibi daldı ve seninle ilgilenmemi söyledi. Onu daha önce hiç bu kadar... Üzgün görmemiştim."

Ayak bileği şakaklarıyla uyumlu bir tempoyla zonklarken, kendi zihninde dolaşanların yanında bir de yağmur gibi yağın sorulara konsantre olmaya çalıştı.

"Adım Naif," diye fısıldadı. "Ve sanırım bileğimde yaralandı."

"Naif mi? Bu benim senin için seçtiğim isim değil mi?"

"Evet."

Charlonge onaylarcasına kafasını salladıktan sonra parçalanmış elbisesine baktı. "Bileğim ve kollarım ve karnım demek istedin herhalde... Haydi seni içeri alalım. Neler olduğunu daha sonra anlattırın. Lenoir sana ağırların için herhangi bir şey verdi mi?"

"Tohum," dedi Naif.

“Tamamını mı?”

Evet anlamında kafasını salladı.

“Anlaşıldı, bu senin neden bu kadar hülyalı olduğunu da açıklıyor.”

Hayır, diye düşündü Naif. *Sadece o değil.*

Charlonge onun Vank’a girmesine yardım etti. Taşıt daha alçak olan istasyona yanaşmış, kavrayan karanlıktan uzak, kapağa birkaç adım mesafeye gelmişti.

Naif bir an için taşıtın uzun örümcek gibi ayakların üstünde zıpladığını ve ortadan kaybolduğunu düşündü. Fakat bundan asla emin olamazdı çünkü her şey garip bir şekilde bulanıktı.

Charlonge bile...

Petit nuit’ten koparken zihni tekrar netleşmeye başlıyordu. Kendini bir kez daha Charlonge’nin yatağında, kırmızı ipek çarşaf-
ların arasında buldu. Sayfa çevirdiğinde gelen gergin sayfaların
hışırtısı ve küf kokusu Naif’e onun eski bir kitap olduğunu
anlatıyordu.

“Bu kitaplar nereden geliyor?” Charlonge’yi ürkütmemek için yumuşak bir sesle sordu.

Kitabı kenara bıraktı. Naif’in normal bir şekilde konuştuğunu görmek onu rahatlatmış gibiydi. “Her kilisenin bir kütüphanesi vardır ama herkesin onu kullanmak için izni yok.”

“Ne okuyorsun? Naif kitaba dokunmak için ani bir hasret duydu. Güney Mühür’deki kütüphane onun için bir avuntu ve hüsrana sığınağı olmuştu. Ama sadece din, ahlak ve görgü kuralları hakkında okumaya izni vardı.

“Ixion tarihi,” dedi Charlonge umursamaz bir tavırla. “Çaylaklar yeni geldiğinde bazı konuları öğrenmek istiyorlar ve bazen cevaplayamadığım oluyor.”

“Ne tür konular?”

“Çoğunlukla Ixion’un kendisi hakkında ve Erginlerin buraya nasıl geldiğiyle ilgili. Bunun yanında, Tri-suns ve kozmoloji hakkında sorular da geliyor.”

“Kozmoloji mi?” Naif bu kelimeyi hayatında daha önce duymamıştı.

Charlonge iç çekti. “Sanırım Tri-suns hakkında en ufak bir fikrin yok, değil mi?”

Naif kafasını iki yana salladı.

“Bu senin suçun değil Naif. Mezar’da bunları sizden saklıyorlardı. Ama en azından şunu bilmelisin ki üstünde yaşadığımız dünya soğutucu bir yıldızın çevresinde dönüyor.”

“Evet. Abraxas. Joel bana anlatmıştı.”

“Peki onun iki ortağının daha olduğunu biliyor musun?”

“Üç tane yıldız mı var?”

“Düşün ki üç arkadaş kavga ediyor ve içlerinden birini sürgüne yolluyor. İşte onlar bizim güneşlerimiz.” Charlonge kitabı kapattı. “Hem bana başka sorular sormaya başlamadan bırak da yaralarına bakayım.”

Naif yastıkların üstüne oturdu ve Charlonge bacaklarını inceleyebilsin diye ipek çarşafı kalçalarına kadar çekti. Bileğindeki fena halde morarmış olan bölge dışında bütün kesikler iyileşmiş gibi görünüyordu. Kolları da aynı şekilde. Ne söyleyeceğini bilemeden çarşafı çabucak üstüne serdi.

“Lenoir’ın iyileştirme gücü olduğunu duymuştum,” dedi Charlonge. “Ama bu nasıl mümkün olabilir ki? Aynı şekilde yüzün de.”

Utanç ve biraz da heyecan içini yakıyordu. Onu iyileştiren, önceden de olduğu gibi Lenoir’ın diliydi. “Emin değilim... Ama ben Agios’un yakınındaki bir yolda dolaşırken Gece Yaratıkları’ndan bir tanesi bana saldırdı. Lenoir bizi buldu ve

onunla savaştı. Onu öldürdü." Gerçek gibi görünmesi için, kendini kelimeler

Söylemek için zorladı. "Sonra da beni buraya getirdi. Tüm hatırladığım bu kadar."

"Bu kadar ha!" Charlonge bir fincan aldı ve dar oda boyunca yürüdü. "Al bunu."

Naif ona sunulan üzüm suyunu minnettarlıkla yudumladı. Charlonge bitirene kadar bekledi. "Orada ne işin vardı?"

"Be-ben oraya Markes'la gittim, özel konuşabilmek için."

"Müzisyen Markes mı?"

Naif kafasını sallayıp dizlerini çenesine çekti. "Bir süre konuştuk, daha sonra o içeri girdi. Ben de arkasından girecektim ama tam o sırada Joel'in bana seslendiğini duydum."

"Joel mi?" Heyecandan elleri titremeye başladı. "Ne söyledi peki?"

"Lenoir'ın bizi korumaya çalıştığını anlamasını sağlamaya çalıştım. Ama bana inanmadı – kavga ettik ve sonra o uzaklaştı. Ben de biraz yolumu şaşırdım. Leyste orada beni bekliyormuş. Lenoir'ın söylediğine göre Kayıt'tan beri benim peşime düşmüştü."

"Leyste mi?"

"Bir gece yarattığı." İçinin ürpermesini saklamak için dizlerine sarıldı. "Char, o dehşet vericiydi ama bir anlamda üzücüydü de." İç çekti. "Lenoir onun beni öldüreceğini söyledi."

Charlonge bir şeylerin üstüne basıp kırmaktan korkar gibi, birkaç dikkatli adım atarak yataktan uzaklaştı. "Lenoir sana çok özel ilgi gösteriyor Naif. Bir Muhafız'ın böyle davranması pek olağan değil. Seni kullanarak – Joel'e ulaşmaya çalışmadığından emin misin?"

Naif omuz silkti. "Bildiğini zannetmiyorum."

Charlonge ona dik dik baktı. "Söz konusu olan Lenoir ise,

hiçbir şeyden emin olamazsın. Muhafızlar bizim gibi değildir. Onların ne yapıp ne yapmayacağını tahmin etmek zordur. Onları *tanıyamazsın*, Naif.”

Charlonge'nin sözleri bir düşüncüyü tetikledi. Naif yataktan sıyrılarak kalktı ama sonrasında gelen baş dönmesi dalgasına karşı kendisini dengeleyebilmesi için bir süre beklemesi gerekti. “Oylama!”

“Neden bahsediyorsun? Dinlenmen gerek. Lenoir'ın beni cezalandırmasını istemem böyle bir...”

Naif Charlonge'nin ellerini kavradı. “Muhafızlar Ruzalia konusunda ne yapılacağını belirlemek için oylama yapıyorlar. Eğer Lenoir kaybederse Brand onların yeni lideri olacak. O da Markes'i Ruzalia'ya karşı bir av olarak kullanacak. Tabii seni de. Sonra da Birlik'i ve diğer bütün çeteleri yerle bir edecek. Brand'i tanıyor musun Char?”

Charlonge sinirli sinirli yutkunup kafasını salladı. “Elbette. Façalı olan değil mi?”

“Toplantıya gidip sonucu öğrenmeliyim.” Naif Charlonge'nin ellerini bırakıp doğruldu. Güçlü bir kararlılık dalgası tüm bedenini sarmıştı. “Ve eğer Brand kazanırsa herkesi uyarmalıyım.”

Charlonge bir süre kalakaldı. Naif onun değişen yüz ifadesinde birbirleriyle savaşan arzuları gördü. Ve de korkuyu.

“Ne yapacağına karar verdin mi, Char?” dedi yavaşça.

“Evet,” dedi sonunda. “Seninle geliyorum.”

Yirmi Üçüncü Bölüm

Gençlik Kurul'u toplantı salonu gözlerinin etrafını maske şeklinde boyamış uzun saçlı kızın dışında boştu. Dikkati dağınık halde masaların etrafında dolaşıyor, sandalyeleri çekip, parmağıyla cilalanmış taş mobilyalara dokunuyordu.

Naif uzun haliya adımını atıp, "Jaime!" diye seslendi. Charlonge arkasında duruyordu.

Kız yerinden fırladı ve dik dik ona baktı. "Sen!"

"Ben Naif. Muhafızların oylaması nerede yapılıyor?"

"Bunu nereden biliyorsun?" Kız ona yaklaşıırken, eteğinin yumuşak pileleri bacaklarının arasında kaldıkça sürtünme sesleri çıkarıyordu. "Sadece bağlı olan kişi bunu..." Derken gözleri büyüdü. "Sen şu herkesin bahsettiği kızsın. Lenoir'ın korumasında olan."

Naif tereddütte kaldı. Her ne kadar kızın sesindeki kinaye hoşuna gitmemiş olsa da gerçek buydu, yani bir anlamda. "Oylama nerede?"

Jaime somurtarak kollarını birleştirdi. "Sen gelmeden önce bana ayıracak zamanı vardı. Şimdi ise saçımın teline bile do-

kunmuyor. Sana karşı bir takıntısı olduğu söyleniyor.” Naif’i yukarıdan aşağı süzdü. “Halbuki bunun için bir neden göremiyorum.”

Naif’in yüzü, hem hakarete uğradığı için hem de Lenoir’ın ona olan ilgisi aklına geldiğinden kızardı.

Kendini sakinleştirmek için otomatik olarak Mühür eğitimine başvurdu ama artık orada değildi. Artık içgüdülerine güvenmek zorundaydı ve onlar güçlü görünmesi gerektiğini söylediler. “Oylamanın nerede olduğunu söyle, yoksa Gece Yaratıkları’nı üzerine gönderirim.”

Charlonge karanlığın içinden, “Naif!” diye feryat etti.

Naif onu duymazdan geldi. Bu kızların herhangi biriyle tartışacak vakti yoktu.

“Sen Gece Yaratıklarını kontrol edemezsin. Bunu yalnızca Muhafızlar yapabilir.” Her ne kadar Jaime kendine güveninden şüphe edilmeyecek şekilde uzun saçlarını omzunun gerisine savursa, Naif sesindeki küçük şüphe dalgasını ayırt edebilmişti.

“Gelip seni bulacaklarından emin olabilirsin,” diye fısıldadı. Eteğinin kenarını toplayıp yaralı bileğini gösterdi. “Ben sırlarını öğrenmesem neredeyse ayağımı koparacaklardı. Şimdi ise canım isterse onlarla konuşabiliyorum – onlara hükmedebiliyorum. O karanlıkta, dikenli çalılıkların ve çamurun içinde saçlarına ne yapacaklarını hayal edebiliyor musun?”

Kız bir adım geri çekildi. Mağaranın uzak tarafında duvarına yerleştirilmiş bir mumla aydınlatılan kubbemsi girintiyi işaret etti. “O tarafta. Ama tam neresinde olduğunu bilmiyorum. Daha önce hiç girmedim oraya.”

Naif Charlonge’nin peşinden geldiğini umarak mağaranın o tarafına doğru koştu. Lenoir’ın ne durumda olduğunu öğrenmeliydi.

Girintideki kapı duvarlardan sarkan fenerlerle aydınlatıl-

mişti. Fakat tüneller o kadar farklı yönlerle ayrılıyordu ki aniden durmak zorunda kaldı.

Charlonge onun omzuna çarptı. “Nereye gidileceğini biliyor musun? Çünkü eğer bilmiyorsan buralarda kaybolabiliriz.”

“Şşşt!” dedi Naif. “Dinle!” Belli belirsiz gitar sesleri onlara ulaşmış, mağarada eko yapıyordu. “Markes. Ama hangi tarafta?”

“Dominion birbirine kısa koridorlarla bağlı, iç içe geçmiş eş merkezli dairelerden oluşuyor,” diye cevap verdi Charlonge.

Naif ona baktı. “Bunu nereden biliyorsun?”

“Kitaplarda yazıyor. Erginler buraya gelmeden önce mağaralar din adamlarına aitmiş. Bunların resimlerini çizmişler. Bir tür labirent gibi.”

“Sen bu konu üzerinde mi çalışıyordun?”

“Zamanımın yakın olduğunu biliyordum. Bilmek istedim.”

Charlonge’nin kendisi için harekete geçtiğini –düşündüğünü– görmek Naif’i rahatlatmıştı. “Buna sevindim,” dedi. “Öyleyse, daireler kaybolmayacağımız anlamına geliyor.”

Sırtında güven verici güçlü bir el varmışçasına kendiliğinden gelen bir kendine güven duygusu Naif’in tüm bedenine hücum etti. Duvarda asılı duran kandili aldı. “Tüm yapmamız gereken müziği takip etmek.”

Sese konsantre olup onun kendisini ekmesine izin vererek koridorlardan birini seçti.

Charlonge sessizce arkasından geliyordu. Hamurdaki kağıtlar gibi duvarlara yerleştirilmiş sayısız ahşap kapının yanından geçtiler. Her birinin arkasında, yeniden-doğuştan sonra yattığı oda gibi bomboş ne idiği belirsiz bir odanın olduğundan emindi. Onlardan birinin içine bakma isteğini bastırarak sesi gitgide yükselen müziğe konsantre oldu.

“Burası,” dedi en sonunda. Durdu ve kandili Charlonge’ye verdi. Sonra bir boşluk veya çatlak arayarak ellerini duvarda

dolaştırdı.

“Ama burada kapı yok ki,” dedi Charlonge.

Naif dudaklarını ısırıp ellerini duvarın daha derinlerinde gezdirmeye başladı. “Bu duvarın arkasında... Eminim.”

Naif kıza döndü. “Rahiplerin kitaplarından öğrendiğin başka neler var? Lütfen iyi düşün.”

Charlonge omzundan geriye bakarak sinirli bir nefes aldı. “Nasıl bu kadar rahat olabiliyorsun? Joel de böyledir.”

“Bunu yapabilirsin, Char. Bütün yeni gelenleri nasıl idare ettiğini düşün. Bana nasıl göz kulak olduğunu.”

“Ama bu farklı. Yasakları çiğniyoruz.”

“Onların senin inanmanı istedikleri de tam olarak bu. Korku zihnimizi tuzağa düşürüyor.” Naif bunu tam o anda anlamıştı. Mezar’da da işler bu şekilde yürüyordu. Joel bunu Naif’ten çok daha evvel anlamıştı. “Bu duvarın ötesinde müziğe ulaşmanın bir yolu olmalı.”

Charlonge avcunu anlına dayayıp düşünmeye başladı. “Kitapta anlatılanlara göre rahipler tünellerde insan kemikleri bulmuşlar. Köşelerde toplanmış olanların resimlerini çizmişler. Sanırım bu kemikler, onlar gelmeden önce buranın bir tür katakomb olarak kullandığı anlamına geliyor.”

“Katakomb mu?”

“Mezar odaları. Kriptler.”

Naif kriptleri de biliyordu. Mezar’daki kriptler Suki’nin kendi ülkesindeki mezarları tarif ederken söylediği gibi günlük yaşantıdan uzakta değil, normal yapıların arasında yer alırdı. Bazı kriptler Naif’i evinden bile daha büyüktü. Her birinin içinde tabutların konduğu raflardan oluşan bir duvar, onun yanında kurutulmuş eşyalarının konduğu bir çömlek. Konsey aileleri hariç. Onların kriptleri –Naif ürperdi– mermerdendi ve boş gözlü heykellerle dekore edilmişti. Onlarda ölümler tabut

rafları yerine kabul odasının altındaki kendi bölgelerine gömülürlerdi. Mermer mozağin üstünde her biri farklı bir işaretle belirtilmişti.

Naif büyüyen gözlerini Charlonge'ye dikti. "Sen çok zekisin."
"E-efendim?"

Naif aşağıyı gösterdi ve ayağının ucu yumuşak zemine sürttü. "Giriş tam altımızda."

"Ah hayır," diye inledi Charlonge yavaşça. "Lütfen, hayır."

Ama Naif dizlerinin üstüne oturmuş elleriyle bir boşluk, bir kanca veya bir kol aranmaya başlamıştı bile. Duvarın yakınına doğru, bir taş çıkıntısının altına saklanmış yıpranmış bir oyuk buldu. Kendine doğru çekti ama hiçbir hareket olmadı ve tırtıklı kenarları parmaklarını sıyırdı.

"Açılmayacak. Bence artık geri dönmeliyiz," diye fısıldadı Charlonge.

Ama Naif vazgeçmeyecekti. Bu sefer yana doğru itti ve cömeldiği yerde dar bir dikdörtgen bir boşluk ortaya çıktı. Markes'in müziği merdivenlerden yukarı doğru akın etti.

"Char, haydi çabuk."

Ama Charlonge duvara dayanmış duruyordu.

Naif feneri tekrar ona verdi. "Burada bekle ve kapının açık kalmasını sağla. Aşağıda kapana kısılmak istemem."

Bacaklarını girişin ağzından aşağıya sarkıttı ve ayakları engebeli spiral merdivenlerin bir basamağına değdi. Her bir adımında konuşmaları dinlemek için bekleyerek yavaş yavaş aşağı indi. Son basamağa geldiğinde iki kalın taş sütunla karşı karşıya kaldı. İkisinin arasındaki boşluktan geniş odanın içini görebilirdi.

Sütunlara doğru süründü ve aralıktan baktı.

Bütün Erginler oradaydı – düşündüğü gibi bir masanın etrafına toplanmak yerine daire halinde ayakta duruyorlardı.

Lenoir bir yanında Test, diğer yanında Graselle –aralarındaki tek insan– Naif’e arkası dönük duruyordu. Dairenin diğer tarafındaki Brand’le karşı karşıya duruyordu. Brand ise Modai ile Forlorn’un arasındaydı.

Daha ileride yere çömelmiş, gitarını kalkan gibi kavramış Markes’i gördü. Bileklerinde deri kelepçeler demir bir ilmeğe iştirilmiş ve yere sabitlenmişti.

Yüzündeki kan izleri ve kabarmış dudaklarıyla dövülmüş gibi görünüyordu.

Odadaki hırsın kokusunu almak mümkündü. Erginlerin oluşturduğu dairenin etrafını sarmış adeta görünmez bir duman oluşturan kekremsi, boğaz gıcıklayıcı buram buram bir koku. Naif kollarını sallayarak havayı dağıtmak –daha nefes alınabilir hale getirmek– istedi fakat fark edilmekten korkarak hareketsiz bekledi.

Brand dairenin ortasına geçti. “Oylamaya başlamadan önce konuşulması gereken bir konu var.”

“Nedir o Brand? Basitçe ve süsleme yapmadan mümkünse,” dedi Varonessa. Brand ile Lenoir’ın tam arasında bir yerde, belli ki arabulucu olarak, duruyordu.

“Leyste öldü. Aramızdan biri tarafından öldürüldü.”

Ergin dairesi ağa takılmış yılan balıkları gibi kıpırdandı. Ama Naif’i asıl korkutan kişi Modai’ydi. Dizlerinin üstüne düşüp göğsüne hançer sokulmuş gibi kollarını göğsünde kenetlemişti ve lanetli, derin bir sesle inliyordu.

Brand geri geri yerine döndü, yüz ifadesi söylediğinin bıraktığı etkiden tatmin olduğunu gösteriyordu.

“Katilin kim olduğunu bildiğini mi iddia ediyorsun?” diye sordu Varonessa.

Naif nefesini tuttu. Lenoir’ın ismi söylenirse neler olacaktı? Aniden hemen oradan çıkıp gitme isteğine yenik düşer gibi

oldu. Ama bu istek ona ait değildi, Lenoir'a aitti. Onu görmeyen varlığının farkına varmış ve ona bir uyarı göndermişti. *Ortadan kaybol.*

İçindeki dürtüye karşı koyarak sütuna biraz daha yaslandı. O sırada onu gören Markes'in yüzü dehşet ve yalvarma duygularının karışımına büründü.

Birbiriyle çatışan iç güdülerini Naif'i uyuşturmuştu. Eğer giderse Markes'a ne olacaktı? Kalırsa her ikisine neler olacaktı?

"Onu ben öldürdüm Varonessa," dedi Lenoir gergin bir dincilikle.

Erginlerin arasında sorulardan ve suçlamalardan meydana gelen bir yaygara patlak verdi.

"SESSİZLİK!" Varonessa sesini yükseltmemiş olsa da tek kelimesiyle gürültüyü bıçak gibi kesti.

Naif bir başka güç akımı hissetti – kollarından ve bacaklarından bantlar uzanıyormuş gibiydi. Biri odanın hâkimiyetini eline alarak düzeni sağlamıştı. Varonessa veya Lenoir.

"Lenoir, açıklamanı yap," diye buyurdu Varonessa.

Lenoir durduğu yerden hareket etmedi. "Leyste yenilerden birinin peşine düşmüştü. Onu ilk kez Kayıt'a vardığında görüp o zamandan beri de peşini bırakmadı. Agios'un yakınındaki bir yolun ışık rölelerini kurcalayıp söndürmüş, sonra da ona saldırmış."

"Işık rölelerini mi kurcalamış?" Varonessa şok olmuştu.

Dairenin etrafında bir kez daha mırıltılar dalgalandı.

"Bu mümkün değil," dedi Varonessa.

"Onlardan biri için değil," diye onayladı Lenoir. "Ama bizden biri için mümkün. Aramızdan biri Leyste'ye yardım etmiş. Böyle bir şeyin bir kez daha olmasına izin veremeyiz. Bu anlaşmamıza aykırı."

Odadaki tansiyon ve tehditkâr hava, biri boğazına bir ip

geçirmiş ve onu asılı halde bırakmış gibi Naif'in boğazını sıkıyordu. Böyle hızlı hızlı nefes alıp vermeye son vermeye çalıştı. Biri onu duyabilirdi. Biri...

Ama Erginlerin bütün dikkati Modai'nin üzerine yoğunlaşmıştı. Köpüren bir hırıltıyla bağırarak Lenoir'ın üstüne atıldı.

Lenoir onunla göğüs göğse geldi ve boynuna delici bir darbe indirdi. Modai sendeleyerek geri çekilip boynu kırılmışçasına sesler çıkarmaya başladı. Yine de bir şekilde ayakta kalmayı başarmıştı.

Odayı kontrol eden her kimse, bu saldırıdan sonra ondan kurtulan Erginler birbirlerinin üstüne sıçradı. Brand Lenoir'a, Modai Test'e saldırdığında tırmalayan parmaklar ve dehşet verici bir gücün yırtıcı bir değiş tokuşu yaşanmaya başladı. İki zıt grup vahşi hayvanların gaddarlığıyla birbirlerini parçalarken mağaranın içi feryatlarla yankılanıyordu.

Tekrar nefes alabilmeye başlayan Naif, Markes'a doğru koşup kelepçelerini çözdü. İkisi de tek kelime etmezken Naif onu kolunun altına girerek merdivenlere doğru yöneltti. Kanlı çarpışmanın içindeki Lenoir'a bakma arzusuna karşı koydu. Onun başına gelenleri bilecekti zaten. Hissederdi. Markes'la birlikte taş basamaklara tırmanırken Lenoir'a tek bir düşünce gönderdi. *Hayatta kal.*

Yarı yolda Charlonge onlara katıldı. O da Markes'ın diğer koluna girdi ve birlikte koridordaki gizli kapıdan geçmesine yardım ettiler.

"Hangi tarafa?" diye sordu Charlonge.

"Ben biliyorum," dedi Markes nefes nefese. Şakağındaki yeni Kurul dövmesini gösterdi. "Artık bir içsel haritam var."

Üçünün arasından geçen kelimeler Markes'ın kesik kesik verdiği talimatlardan ibaretti. Ana toplantı salonuna ulaşana dek eş merkezli dairelerden oluşan koridorlarda sendeleyerek

ilerlediler. Jaime gitmişti ama banklardan birine öne doğru eğilerek oturmuş bir figür gördüler.

“Naif!” Suki hızla kalkıp yardım etmek için onlara doğru koştu. Markes’a bakakalmıştı. “Yok artık! Ona ne oldu böyle?”

“Erginler,” dedi Naif. “Ne oldu?”

“Her yerde seni arayıp durdum. Vank’a gittim. Biri Charlonge ile senin Syn’e gelen bir teleferiğe bindiğini görmüş. Buraya geldiğimde de Jaime sizin Dominion’daki toplantıya gittiğini söyledi.” Suki bıçağını çekti. “Bunu öğrenebilmek için o aptal korkutmam gerekti. Geri gelemeyeceğinizi söyledi. Ben de ona sizin kendi başınızın çaresine bakabileceğinizi söyledim. Sizi bekliyordum.”

Naif’in karnı korkuyla sıkışmıştı. “Neden?”

“Rollo senin Brand tarafından kaçırılıp Danskoi’ye götürüldüğünü zannediyor. Bunu Birlik’e anlatmaya gitti. Onların seni bulacağını söylüyor. Neymiş senin Birlik’in içinde önemli bir tanıdığın varmış.” Dudağını ısırdı. “Bu doğru mu? Yoksa o sadece bir *fou* mu?”

Naif derin bir nefes alıp göz ucuyla Charlonge’ye baktı. “O bir *fou* değil Suki. Benim abim Joel... O Clash’in ta kendisi.”

AnemoN

Yirmi Dördüncü Bölüm

“Abin mi?” Suki bir ıslık çaldı. “Bu konu hakkında daha önceden konuşmayı neden istemediğin belli oluyor.”

“Gece Yaratıkları’nın o çocuğu götürdüğü gün kulübün dışında onları görene kadar ben de bilmiyordum.”

“Kimse Danskoi’ye gidemez,” dedi Charlonge. “Birlik bile. Şu an orası yasak bölge.”

Naif Suki’ye baktı. “Rollo bu çılgınca fikre nereden kapıldı peki?”

“Senin kız,” Suki suçlayıcı parmağını Markes’a uzattı. “Gelip Rollo’ya senin götürüldüğünü söyledi.”

Naif ve Markes aynı anda, “Cal!” diye bağırды.

“Neden böyle bir şey yapsın ki?” diye sordu Charlonge.

“Rollo’ya ona güvenmesi gerektiğini söylemişim. O tahmin edemeyeceğiniz kadar çatlak.” Suki parmağını tekrar Markes’a çevirdi. “Partiden ayrıldığınızı görünce ikinizin birlikte bir yerlere gittiğinizi düşünmüş, o yüzden de Rollo’yu çılgına çevirmek için böyle bir hikâye uydurmuş. Brand’in seni Danksoi’ye götürdüğünü söylemiş. Rollo ve Birlik ve Beyaz

Kanatlar senin arkandan oraya giderlerse Erginler tarafından cezalandırılacaklarını bildiğinden bu işin sonunda bütün çetelerin senden nefret edeceğini öngörmüş. Herkesin senden bir efsane gibi bahsetmesinden nefret ediyor.”

“Peki sen bütün bunları nereden biliyorsun?” diye sordu Naif.

Suki yumruğunu sıkıp havada salladı. “Yalancıları iyi tanı-
rım. Bu yüzden onlar gidene kadar bekledim ve ona doğruları
söylettim.”

Markes Naif’e baktı. “Be-ben üzgünüm. Hiç böyle olacağı
aklıma...”

“Onu durdurmamız lazım,” diye lafını böldü. “Erginler onu
– hepsini alacaktır.”

“Belki biz oraya onlardan önce varabiliriz.”

“Evet belki,” Suki’nin gözleri umutla aydınlanmıştı.

Ama Markes, sonunda şok etkisini göstermeye başladığı
için şiddetle titremeye başlamıştı. “Erginler aşağıda birbirleriyle
kavga ediyor. O bitince zaten gelip hepimizi öldürecekler,”
dedi boğuk sesiyle. “Kimsenin yapabileceği bir şey yok.”

Naif ona döndü. “Neler olacağını bilmiyoruz. Eğer Lenoir
kazanırsa her şey yoluna girecektir.”

Peki ya o kazanmazsa? Kimse söylemedi ama bu soru tüm
somutluğuyla havada asılı duruyordu.

“Suki, sen Markes’i Illi veya Agios’a götürür müsün? İyileş-
mesi için *petit nuit*’e ihtiyacı var,” dedi Naif.

Arkadaşı ellerini beline koydu. “Ben seninle birlikte
Rollo’yu bulmaya gelmek istiyorum. Onunla bir kilisede tıklı
kalmaya hiç niyetim yok.”

Markes ağlayacakmış gibi dudaklarını ısırdı ama Naif’in onu
rahatlatmasıyla kendini toparladı. “Hayır!” dedi. “Dinlenmeye-
ceğim. Şimdi olmaz. Suki, is it? Yanında ne var?”

“Mal mı demek istiyorsun?”

Kafasıyla onayladı.

Suki elini cebine sokup cebinden bir TOHUM birkaç tane de siyah boncuk çıkardı.

“Siyah olanları ver bana.”

Suki omzunu silkti. “Bunlardan daha önce hiç aldın mı? İnsanı bayağı kendinden geçiriyor.”

“İyi.” Markes uzandı ve Suki’nin avcunda duran boncukları aldı. Sonra bir kısmını ağzına atıp, dağılana kadar dilinin üzerinde bekletti.

Birkaç dakika içinde Naif ve Charlonge’nin kollarından silkinerek kurtuldu.

Kül olduğu için ölen Lottie geldi Naif’in aklına. “Ne yapmaya çalışıyorsun? Kendini öldürmeye mi?”

“Erginlerin arasında her ne oluyorsa, sonuçta buradaki her şey sonsuza kadar değişecek. Ayrıca Birlik Danskoi’ye baskın yapmak üzere. Ixion’un sonu böyle yakınken yatakta uzanıp beklemeye niyetim yok.

Ixion’un sonu? Naif’in kalbi hızla atmaya başladı. *Böyle bir şey olabilir mi? Joel ve ben gidip başka bir yerde yaşamaya başlayabiliriz. Mezar değil, ama belki başka bir yer? Bu ihtimal Naif’i bir yandan sevindirmiş, diğer yandan korkutmuştu.*

“Ben de geliyorum,” diye fısıldadı Charlonge. “Joel’i görmek istiyorum.” Gözyaşları yanaklarında ıslak ve parlak izler bırakarak aşağı süzüldü.

Suki kollarını birleştirdi. “Yani, aranızda kavga etmeyi bilen tek kişi olarak, ben kesinlikle geliyorum.”

En yüksek kiliseye, Los Fien’e ulaşana kadar birkaç kere hat değiştirmeleri gerekti. Teleferikteki herkes Erginlerin ortalıklarda dolaşmamasından bahsediyordu.

“Bugün bir tane bile görmedim,” dedi Naif ve Markes’in önünde oturan çocuk. “Modai denen o iğrenç mahlukatı bile.”

“Yolların ötesinde Birlik ile savaştıklarını duydum,” dedi koridordaki askılara tutunmuş olan bir başka çocuk.

“Birlik ile değil,” dedi onun yakınında oturan bir kız. “Ruzalia ile.”

Çocukların ikisi de, “Her neyse,” diye cevap verdi.

O sırada kız Markes’i fark etti ve, “Şşşt,” dedi. “Şu çocuk Kurul’dan.”

Diğer çocuklar sustu, Naif de Markes’a baktı. Yüzü ter içindeydi ve gözleri Rollo’nun Agios balosundaki hali gibi parlıyordu. Nefes alış verişleri düzensizdi ama en azından artık korkulu görünmüyordu.

Dövmesine dokunarak, “Los Fien’den Danskoi’ye doğru yürümemiz gerekiyor,” diye fısıldadı Naif’e.

“Daha önce oraya gittin mi?” diye yumuşak bir sesle sordu.

“Hayır. Ama onları konuşurlarken duydum. Ve Los Fien’e önceden gitmiştim. Harita bana en doğru yolu söyleyecektir.”

Naif kimsenin duymaması için dudaklarını Markes’in kulağına iyice yaklaştırdı. “Neler oldu? Sen Dominion’a nasıl gittin?”

Markes kafasını eğdi, artık yüzleri birbirlerine değiyordu. “Agios’ta senden ayrıldıktan sonra içeri girdiğimde Brand’i kubbenin altında beni beklerken buldum. Ruzalia’yı yakalamak için bana ihtiyaçları olduğunu söyledi. Zamanın geldiğini – oylamadan sonra da son ayarlamaların yapılacağını söyledi. Benden ne yapmamı istediklerini sordum, ama Brand herhangi bir açıklama yapmadı. Ben öğrenmek için üsteleyince bana vurdu. O ve başka birkaç Ergin beni Agios’tan götürdüler. Diğerleri gelene kadar beni mağaraya zincirlediler. Konuşurlarken benden gitar çalmamı istediler. Fakat sonra sen geldin ve oylama hiç olmadı.” Aceleyle konuşuyor, kelimeler kendilerini

ağızından dışarı yuvarlanıyordu. “Leyste kim Naif? Bahsettikleri ışık röleleri ne anlama geliyor?”

Naif ona başına gelenleri anlattı.

“Ama Leyste’nin ölümü Modai’yi neden bu kadar etkiledi?”

Naif kafasını yavaşça iki yana salladı. “Bilmiyorum. Ben de bunu çözmeye çalışıyorum.”

“Geldik!” Suki ikisinin de omuzlarına vurarak konuşmalarına son verdi.

Los Fien, Naif’e Mezar’ın yemek ambarlarını andıran süssüz meşe mimarisiyle, Ixion’un kiliselerinin içinde en mütevazı olanıydı. Basitçe oyulmuş kapılardan bangır bangır gelen müzik basit ve madeni, içeri girmek için bekleyen parti insanları ise bir avuçtu.

Markes yukarıdaki ışıkları işaret etti. Danskoi katedralinin ışıkları sürgündeymiş gibi kraterin tepesinde ürkütücü bir şekilde parlıyordu. “Yollar Los Fien’in arkasından dolanıyor, sonra da doğruca tepeye tırmanmak gerekiyor.”

Panik. Panik Naif’in içinde kabardı. Farkında olmadan durdu.

“Ne oldu?” diye sordu Markes. “Sorun nedir?”

“Naif?” Suki kaşlarını çatarak ona yaklaştı. “Korktun mu yoksa?”

Charlonge beklenmedik bir şekilde Naif’in adına konuştu. “Kayıttan geçtiğinden beri bir Gece Yaratığı onun peşindeydi.” Suki’yi iterek kolunu Naif’in omzuna doladı. “Yaratık artık yaşamıyor Naif, ve yollardan ayrılmadığımız sürece hiçbir sorun çıkmayacak.”

Charlonge’nin verdiği güven Naif’in cesaretini diriltti.

“Evet, haklısın,” diyerek Naif’i geçip öne geçti. “Yollardan ayrılma.” Rollo’ya yardım etmeli, ona karşı olan yanlış tavırla-

rını affettirmeliydi.

Diğer yandan tırmanmaya başladıklarında karanlığın içinde bir hışırtı duydu ve göz ucuyla bir çalıkların içinde bir hareket fark etti. Bir şey onları izliyordu.

Arkasında, Suki çalılıklardan bir dal koparıp üzerindeki dikenli yaprakları temizledi ve keskin bir çubuk haline getirdi. Aynı zamanda bıçağını da çekmişti.

Markes da onun gibi bir dal hazırladı.

Naif onlara Gece Yaratıkları'na karşı bir dalın hiçbir anlamının olmayacağını söylemedi. Ayrıca, Dansko'i'den önceki son viraja ulaştıklarında, takip edildiklerini de söylemedi.

Işığa gelmeyeceklerdir, dedi kendi kendine. Ayağını parlayan yolun tam ortasına basmaya dikkat ediyordu, buna öylesine odaklanmıştı ki karşısına çıkan şeyi göremedi.

Karanlıktan eller uzandı ve o telaşlı eller boğazına, sıkı sıkıya gerilmiş bir akorda bastı.

"Şşt," dedi. "Sessiz ol yoksa seni kendi ellerimle sustururum."

Debelenmeyi bıraktı ve diğerlerine bakabilmek için kafasını çevirmeye çalıştı. Markes yerde yatıyordu, saldırganlardan biri kolunu omzunun üstünde çevirmiş, dizini sırtına dayamıştı. Charlange kendisi gibi sıkıca tutulmuşken iki kişi Suki'yle boğuşuyordu.

"Bıçağı var," dedi Suki'yi yakalayanlardan biri.

Markes kadar uzun boylu olan çocuk yüzünü Naif'inkine agresif bir şekilde yaklaştırdı. "Yüksek yollarda ne yapıyorsunuz? Burada sizi hiç ilgilendirmeyen bir iş yapılıyor."

Naif cevap vermek için homurdanırken baskıyı biraz gevşetip konuşmasına izin verdi.

"Birlik'ten bahsediyorsan, o bir o kadar da benim işim."

Şüphesiz baktı. "O nedenmiş?"

"Sen Birlik'ten misin?"

Cevap vermedi.

“Gidip Clash’e de ki kız kardeşi burada ve onunla konuşması gerekiyor. *Hem de hemen.*”

“Eğer yalan söylüyorsan seni onlara atarım?”

“Onlar?”

Onun ve diğerlerinin geldikleri yolu görebilmeleri için arkaya doğru eğildi. Boştaki eliyle havaya fırlattığı şey önce kıvılcım halinde cızırdarken patlayarak bir ışık demeti oluşturdu.

Uzun bir flaşla dağın yamacını aydınlatan beyaz ışık, Naif’in dikenli çalılarının altında kıvranarak bekleyen bir et yığınının görmesini sağlayacak kadar parlaktı. Yüzlerce Gece Yaratığı yolların kenarlarında toplanmış, dört gözle bir anlık ayak kaymasını bekliyordu.

“Evet öyleyse cesur musun yoksa aptal mı?” diye fısıldadı. “Gerçekten Clash’in kardeşiysen cesursun demektir; aksi halde seni onlara vereceğim.

Naif’in karanlığa doğru savurarak yaptığı şakayı güçlendirdi.

“Hayır!” diye bağırdı Markes.

Bir dokunaç karanlıktan sürünerek yaralı bileğine dolandı. Naif tekme attı ama dokunaç bacağına iyice güçlü kavrayarak Birlik’in kollarından karanlığa doğru çekmeye başladı.

“Cloffie!” Azarlayıcı bir tonla bağırın güçlü ve sert bir ses duyuldu. Bu kişi yaklaştı ve kılıcıyla dokunacı keserek Naif’in bacağına serbest kıldı.

Cloffie Naif’i yere bıraktı.

Naif dokunacı bacağından ayırdıktan sonra kılıcın sahibiyle yüzleşmek için ayağa kalktı. Zırhını ve geniş omuzlarını gördüğü an kim olduğunu anladı.

“Eve.”

“Dark Eve,” diye düzeltti, yapılı ve uzun boylu kız. Kılıcını

kınına soktuktan sonra dikkatle Naif'in yüzüne baktı. "Tri-Suns aşkına! Bu Clash'in küçük kız kardeşi. Vay be, olayların yönü bir anda değişti." Daha fazlasını bekler gibi gözlerini karanlığa çevirdi. "Herkes acele etsin! Burası uzun hikâyelere uygun bir yer değil."

A n e m o n

Yirmi Beşinci Bölüm

Naif, Suki, Markes ve Charlonge; Danskoi katedraline doğru Eve ve diğer Birlik üyelerinin nezaretinde tırmandılar.

Katedrale son bir patika kaldığında, geniş bir ışık havuzu yaratan, çeşitli farklı yolların buluştuğu bir açıklığa geldiler. Orada başka Birlik toplanmış bekliyordu. Hepsi dikkatle koyu renk kıyafetler giymiş, ayak bileklerine ise fosforlu bantlar sarmışlardı. Her biri sopalardan tut, Suki'nin yaptığına benzeyen basit bıçaklara kadar çeşit çeşit silahlar taşıyorlardı.

Naif onların arasından geçip, bir kenarda diz çökmüş Danskoi'yi gözetleyen Joel'e doğru koştu. Diğerlerinin ne düşüneceğine aldırmış etmeden kendini onun kollarına attı. "Joel, ben buradayım ve gayet iyiyim. Cal Rollo'ya yalan söylemiş."

Üstüne giydiği sert ve kalın deri zırh, kabaca metal kaplanmıştı. Tenine batan zırh ve Joel'in kalçasına taktığı büyük kılıç geri çekilmesine sebep oldu.

"Ret? Sen neden bahsediyorsun?" diye sordu. "Hem burada ne işin var?"

Olayları kendi kafasında çabucak bir sıraya koymaya çalıştı

ama her şey umutsuz ve aceleci bir fısıltıyla çıkıverdi. “Suki dedi ki... Rollo Erginlerin beni Danskoi’ye kaçırdığını zannediyormuş. O sizin Birliğe katılmıştı ve ben de sandım ki sizi benim arkamdan gelmeniz için ikna etti ve...”

Birdenbire bütün Birlik’tekilerin gözlerinin karanlıkta değil, kendi üzerinde olduğunu fark etti.

Joel küfrederek ayağa kalktı. Naif’i dairenin içinden sürükleyip katedrale giden son patikaya doğru götürdü.

Eve de onlara katıldı.

“Buraya senin yüzünden gelmedik seni küçük aptal,” dedi Joel. “Bizim kendi planlarımız var ve sen bu planın bir parçası değilsin. Sana uzak durmanı söylemiştim – Charlonge ile kalmanı...”

“Ama Charlonge de burada...”

“Ne?” Hızla dönüp, dairenin ortasına doğru sürülmüş gruba baktı. Charlonge’yi gördüğünde yüz ifadesi değişti. Naif abisini tanıyordu. Çok öfkeliydi ama aynı zamanda... Memnun da olmuştu.

Eve de bunu görmüştü. Kaşlarını çatı.

Joel tekrar Naif’e döndü ve omuzlarını kavradı. “Geri dönmene gerekiyor. Charlonge’yi de yanında götürmelisin.”

“Hayır,” dedi Naif. Kafasını salladı. “Ben Ixion’a kendim geldim ve bunca zaman senden herhangi bir yardım almadan yaşadım. Artık bana ne yapmam gerektiğini söyleyemezsin.”

Joel’in gözleri şaşkınlıkla büyüdü. “Ama her zaman söyledim.”

Naif doğruldu. “Önceden hep başkalarının bana söylediği gibi davrandım. Baba, Muhafız, hatta sen bile. Ama artık bu böyle olmayacak, Joel.”

“Zaten buradan ayrılamazlar,” diye araya girdi Eve. “Gözcülerin söylediğine göre etrafımız çevrilmiş ve sadece birkaç adet

işaret fişegim kaldı. İçeri gireriz, ne olacaksa olur.”

“Etrafımız çevrili mi? Gece Yaratıkları tarafından mı?”

Joel ve Eve’in bakışları birbirine kenetlendi, sonra Eve yavaşça kafasını salladı. “Onun da bilmesi gerek, Joel. Artık istese de istemese de o da bu işin içinde.”

“Danskoï’yi bir süredir gözetliyoruz,” dedi Joel. “Erginler burada epey çok zaman geçiriyorlar. Ve dışarısında Gece Yaratıkları kaynıyor. Hazır Erginlerin dikkati dağınıkken neler olup bittiğini öğrenmenin tam zamanı.”

“Sadece dikkatleri dağınık değil,” dedi Naif. Biz Dominion’dan geliyoruz. Ruzalia hakkında oylama yapma fırsatları hiç olmadı. Kavga etmeye başladıklarında Markes ve ben oradan kaçtık.

“Erginler birbirleriyle kavga mı ediyor?” Eve’in yüzü canlandı.

Naif yutkunarak kafasını salladı. “Canavarlar gibi birbirlerini parçalıyorlar. Lenoir ve Test’e karşı Brand ve Modai.”

Joel Charlonge, Suki ve Markes’a bir bakış attı. “Demek Markes seninle birlikteydi. Markes şu müzisyen mi? Hani Kurul’un yeni üyesi olan mı?”

Naif kafasını salladı. “Onu Dominion’un zeminine zincirlemişlerdi. Onu ve Charlonge’yi Ruzalia’yı tuzaga düşürmek için kullanacaklardı. Yaşı geçkinlere olduğu kadar artistlere karşı da bir zaafı olduğunu söylüyorlardı.”

“Ve sen onu serbest bıraktın, öyle mi?” diye sordu Eve.

“Kavga çığıından çıkmış olduğu için bizi kimse fark etmedi.”

“Neden oylama yapmadılar?” Eve tekrar bir şeyler hissetmiş gibi etrafına bakındı. “Anlat bize. Çabuk.”

Naif onun sesindeki aciliyeti hissetti. Havanın oksijeni, gecenin esintisi emilmiş gibi.

Eve’in bağırarak verdiği bir emrin karşısında Birlik ayağa

kalkıp savaş düzenine geçti; dizler bükük, birbirlerinden bir kol boyu uzaklıkta, zavallı silahları harekete hazır. Oyun oynayan çocuklara benzediklerini düşündü Naif, savaşçılara değil de.

“Brand toplantıdakilere Leyste denilen bir Gece Yaratığı’nın onlardan biri tarafından öldürüldüğünü söyledi.” Naif sesini bir fısıltıya dönüştürmüştü ama üstlerine çöken gecede bu bile fazla gürültülü geliyordu.

“Bir Ergin bir Gece Yaratığı’nı mı öldürmüş? Bu doğru mu?” Naif tekrar kafasını salladı.

“Bütün bu anlattıklarına neden inanalım ki?” diye buyurdu Eve.

“Eve!” diye onu ihtar etti Joel. “Kız kardeşim bir baş belası olabilir ama bir yalancı değildir.”

Bir baş belası! Naif ona tokat atmak istedi. Abisi ne zaman bu kadar kibirli biri olmuştu? Yoksa her zaman mı böyleydi? Dürüstlük ve öfkeyle mi doluydu?

Morarmış ve kanayan bileğini görebilmeleri için bacağına yukarı kaldırdı. “Bu yeterli bir kanıt mı? Leyte –bir Gece Yaratığı– benim peşimdeydi. Agios’un dışında bana saldırdı, sen beni orada bıraktıktan sonra Joel.” Sesindeki suçlayıcı tonu kısmaya çalıştı.

Eve yarayı incelemek için çömeldi. “Bu onlardan birinin işareti. Taze kan almış yaşlıca biri. Peki ondan nasıl kaçabildin?”

“Lenoir onu öldürdü...”

Bu sözleri dile getirdiği an geri almak istedi. Sadece Eve ve Joel’in yüzlerindeki ifadeden ötürü değil, karanlıktan yükselip Naif’in kemiklerini un ufak ederek etraflarında dolanan uğultu yüzünden de.

Joel onu Eve’le arasına sokarak kılıcını çekti.

“Eve?” dedi.

“Atılın!” diye kükredi Eve.

Birlikçiler onlara doğru dar yolun sınırlarında kalarak birbirleriyle uyum halinde koşmaya başladı. Eve ve Joel’in yanına ulaştıklarında garip bir biçimde uzun bir kol ve pençe karanlıktan sürünerek çıktı ve Cloffie’yi, bölüğün liderini, yakalayıp karanlığa doğru çekmeye başladı. Naif kaslarındaki alışılmamış kıvrımları ve kan pompalayan kalın damarlarını gördü.

Diğerleri yaratığa saldırdı ama pençeleri darbelere karşı son derece dayanıklı gibiydi.

“Clash!” diye bağırdı Eve.

Joel elindeki kılıcı sallayarak Gece Yaratığı’na doğru atıldı.

Joel yaklaşırken diğerleri geri çekildi. İki eliyle kılıcıyla sert bir darbe indirdi. Daha sonra kılıcını tekrar havaya kaldırdı, yüzü öyle vahşi öyle gergindi ki Naif onu bir an tanıyamadı. O an Joel’de babasını görür gibi oldu, hiddetle. Bu seferki darbeyle pençeyi koldan ayırdı ve kanlar etrafa saçılmaya başladı.

Joel düşen Birlikçi’ye uzandığında uğultu yoğunlaştı ve Danskoi yolunun ışıkları tamamen karardı.

“Katedralin içine girin,” diye gürledi Eve bütün patırtının arasında. Önlerindeki yola doğru fırlattığı bir işaret fişeginin floresanı Gece Yaratıklarını kaçırdı. “Koşun!” diye bağırdı. “Koşun!”

Naif Birlik’le birlikte tüm gücüyle yukarı tırmanırken Joel’i gözden kaybetti, sonra bir an Charlonge’nin yanında görür gibi olup tekrar kaybetti. Markes da bir an için yanında belirdikten sonra en önlere geçerek katedrale giden son dik yamacı tırmanmaya başladı.

Küçük bir Birlik grubu, çoktan kapının önünde, fener ışığının altında kümelenmişti. İki tanesi kapıyı açmaya çalışırken diğerleri saldırılara karşı etrafı gözlüyordu.

Büyük grup küçük olanla birleşirken Eve bir başka işaret

fişeği fırlattı ve herkes girişte toplandı.

“Rapor bildir!” diye bağırdı Eve.

Derme çatma bir çekiç ve levyeyle kapının kilidine eğilmiş olan çocuk, “Kapı çok kalın,” diye bağırdı.

Naif sesi tanıdı ve onu yakından görebilmek için önündeki-leri iterek o tarafa gitti. “Rollo!”

Rollo şaşkın ve rahatlamış bir ifadeyle bir saniye için ona baktı, sonra kilidi kurcalamaya devam etti.

“Yolu açın!” Birlikçiler iki yana ayrıldı ve Eve kapıya doğru ilerledi. Rollo’nun yanına diz çöktü. “Açılmasını sağla!” diye sakin bir tonla emretti. “Son fişeğimi de attım. Onları uzun süre oyalayamayız.”

Rollo kafasıyla onayladı ve elindeki metal aletlerle koca kilitte uğraşmaya devam etti. Boncuk boncuk terlemiş, saçları yüzüne yapışmıştı.

Eve balyozunu askısından çekip fener ışığının saçağına doğru yürüdü. Birlikçiler onun arkasında sağlam bir savunma yarım dairesi oluşturdular. “Clash!” diye haykırdı.

Naif, kılıcını çoktan kınından çıkarmış Joel’in Eve’e katıldığı anı görmek için önündeki Birlikçileri itti.

Onları kulübün arkasında ilk kez gördüğü andan farksız bir görüntüydü. Sadece bu sefer arkalarında merhametsiz bir taş duvar ve kilitli bir kapı vardı, ve yollar artık kaçış umudu sunmuyordu.

Kıvılcım tamamen söndüğünde ve ışık grubu zar zor koruyacak küçük bir havuz oluşturacak kadar çekildiğinde, silahlarını havaya kaldırdılar. Birlikçiler yarım dairesinin desteğiyle Gece Yaratıkları’na karşı göğüs göğse savaşırlarken, kılıçlar ve sopala, dokunaçlar ve pençelerle çarpışıyordu.

Lenoir! Bize yardım et! Naif tüm gücüyle konsantre olarak kendisiyle Ergin arasındaki bağı tüm yoğunluğuyla hissetmeye

çalıştı. Ama Naif'in korkusunun, ona olan ihtiyacının Ergin tarafından duyulduğuna dair hiçbir belirti yoktu.

"Gevşedi!" diye bağırdı Rollo. "Sadece... biraz... daha... sürececek."

Biraz daha! Biraz daha zamana ihtiyacımız var!

Naif bir içgüdüyle öne atılıp Joel ve Eve'in önünde durdu.

"LEYSTE!" diye bağırdı karanlıklara doğru. "LEYSTE!"

Gece Yaratıkları tek bir kulak tek bir zihinmişçesine, uğultulu saldırı duruldu.

Kalbinin göğsündeki darbeleri acı vermeye başlamışken Joel ve Eve'in önüne geçti.

"Leyste'nin peşine düştüğü kişi benim. Ne istiyorsunuz?" diye bağırdı geceye. "Neden buradasınız?"

"Ret," diye fısıldadı Joel. "Geri çekil..."

"Şşt," dedi hafifçe. "Rollo başarmak üzere..."

Gece Yaratıkları tıslamaya başlamıştı ama Naif kollarını salladı. "Beni anlayabildiğinizi biliyorum. Be-ben Leyste için çok üzgünüm ama o benim peşimdeydi. Lenoir bunu yapmasının yasak olduğunu söyledi. Ayrıca, benim kaybolmam için yoldaki ışıkları kapatmış ki bu da yasakmış."

Tıslamalar öyle arttı ki en sonunda Naif yılanlarla dolu kocaman bir çukurun önünde olduğu duygusuna kapıldı. Onların dikkatini çekmeyi başarmıştı ve artık onun için geliyorlardı.

"Geri çekilin," dedi Joel ve Eve'e. "Benden uzak durun." Burada ölecekti. Ve bu sefer Lenoir bile onu kurtaramazdı.

"Bakın," diye bağırdı Eve. "İleride! Işıklar."

Danskoi yolunun engebeli hattında fenerler belirmiş, karanlığı yararak ilerliyordu. Sarsılmaz bir gaye ile onlara doğru geliyordu.

"İçeri girmiş," diye fısıldadı Joel.

Naif arkaya baktı. Birlikçiler bir kargaşa halinde kilisenin

içine yığılırken Eve ve Joel de silahları havada, gerisingeri dik-katli adımlar atmaya başlamışlardı.

“Ret haydi,” dedi Joel. “ŞİMDİ!”

Naif arkasını döndü ve Ixion mavnasına doğru nasıl bir gayret ve umutsuzlukla koştuysa, Danskoi kapısına da aynı çabayla koşmaya başladı. Fakat sırtına gelen pençeler elbisesini yakalayıp boydan boya yırttı. Onlardan silkinerek kurtuldu ama bu sefer de kancalar Leyste’nin izini hissetmişçesine bileğini yakaladı. Etinin içine girip kemiklerine ulaştılar.

Yere yıkılıp acıyla kıvrıldı. İtaat *bandından daha kötü. Her şeyden daha kötü.*

“Ret!”

Joel’in sesi hiçbir anlam ifade etmedi.

Yaratığın kemiklerini ezerek onu serbest bırakan balyoz darbesi bile başka birinin başına gelen uzaktaki bir olaydı.

Sonra biri onu sarsmaya başladı; ekşi nefesi Retra’nın belli belirsiz nefesine vuran, hissiz yüzündeki buyurgan acımasız gözleriyle, yüzü terden sıırılsıklam birisi.

“Bizimle misin? BİZİMLE MİSİN?”

Bacaklarını oynatmaya başlarken, “Evet, Eve,” diye fısıldadı Naif.

Eve geniş dudaklarıyla gülümsedi. “Aferin sana.”

Markes yüzüne doğru parlayan bir bant tutuyordu. “Ağzını aç!” Yalnızca birkaç saat önce olsa görebilmek için canavarlara meydan okuyacağı narin ve içten bir gülümseme ile Naif’e bakıyordu. Şimdi ise sadece küçük bir rahatlık vermişti. Yine de söylediğini yapıp ağzını açtı, o da diline koyduğu an cızırdamaya başlayan bir şey verdi.”Boncuklardan birini saklamıştım. Ne olur ne olmaz diye.”

Acı kahve aromasını almasıyla acısının geri çekilmesi ve

içinde bir enerji damarının açılması bir oldu. Oturdu ve gözlerini kırptırdı.

Kilise sıralarıyla kapıya barikat kurmak için telaşla çalışan Birlikçilerin loş parlak bantları dışında Danskoj'nin narteks'i ışıktandırılmamıştı.

"İçeride miyiz?"

"Arkamızdan diğer çeteler geldi. Fenerleriyle Gece Yaratıklarını korkutarak herkesi içeri sokabilmemiz için zaman kazanmamızı sağladılar."

"Hangi çeteler?"

"Kanatlar ve Manyaklar."

"Kero? Krista-belle?" Gözleri arbedede onları aradı ama sadece giriş salonunun diğer tarafında, nef'e açılan kapıyı aralamak için uğraşan Eve, Joel, Charlonge ve Suki'yi gördü.

"Kan kaybediyorsun," dedi Markes.

Naif bileğine baktı. Parçalanmış eti ayrılmış, kan serbestçe dışarı akıyordu ama yine de kendini ağrıdan bağımsız hissediyordu.

Markes boynundaki bandanayı çözüp onun bileğine sıkıca sarıp bağladı. "Orada yaptığın şey ya dünyadaki en aptalca hareketti ya da en cesuru."

"Ben... Ben onların durup dinleyeceklerini biliyordum. Bizi merak ediyorlar. Ve Rollo'nun kapıyı açmasına sadece dakikalar vardı. Joel ve Eve onları uzak tutamayacaktı."

Markes hayretle kafasını salladı. "Eve bir şey yapmanı söylediğinde sadece yapmak gerektiğini hissediyordun. Ve o savaşma şekli."

Naif onu haklı buldu. Ayağa kalktı ve narteks'in duvarına doğru aksayarak yürüdü. Sütunların arasında galeri merdivenlerine açılan dar bir geçit buldu. Merdivenlerden çıkmaya başladı.

Markes peşinden gitti. "Yani," kelimelerinin arasında debeleniyordu, "yaptığın şey aynı zamanda hayret vericiydi. O inandığı şeyin peşinden gidiyor – her zaman."

Naif durup ona baktı. "Peki ya ben?"

Sorusu onu sersemletmişti. "Emin değilim. Sen neye inandığını bilmiyor gibisin. Birlik ile olmaktan ziyade Lenoir'le birliktesin."

"Peki... ya sen? Sen ne istiyorsun?"

Markes omuzlarını kaldırdı ve kafasını salladı. "Ben bilmiyorum."

Naif tekrar tırmanmaya başladı. Böyle bir konuşmanın zamanı değildi. Ağır basan daha önemli şeyler vardı aklında.

Galeri mesela.

Agios'tan daha geniş bir alana yayılıyordu ama her yanı normalde nef'te olan ağır ahşap mobilyalarla döşenmişti. Bir masaya çıkıp tırabzanlara ulaşabilmek için sandalyeleri çekti. Fakat aniden tamamıyla kaskatı kesildi.

"Markes!"

Sesindeki şok Markes'in olduğu yerden zıpkın gibi fırlayıp doğruca yanına gelmesine sebep oldu.

"Ne oldu?"

Aşağılarında uzanan nef havada süzülen abajurlarla aydınlatılıyordu – mumlarla değil. Levya-sinekleri gibi dörtlü gruplar halinde sıralanmış yatakların üzerinde süzülüyorlardı. Yatakların arasında, onları birbirine bağlıyor gibi görünen karmakarışık bir boru hattı yığını görünüyordu.

"Orada ne yapıyorsunuz?" diye seslendi Rollo merdivenlerin başından. Onlardan bir cevap gelmeyince de yanlarına tırmandı.

"Buraya geldiğini gördüm. Naif, nereden... *aman Tanrım...*" Balkondan öyle bir eğildi ki Naif onun düşebileceğini düşündü.

“Sence bu ne olabilir?” diye fısıldadı Naif.

Kafasını iki yana salladı. “Bir tür... ne bileyim damıtma yeri falan gibi görünüyor.”

“Alkol mü?” dedi Markes. “Ama bu yataklar neden burada?”

“Alkol için değil,” dedi Rollo. Her bir yatakta yayılmış duran şekilleri gösterdi. “İnsanlar için.”

A n e m o n

Yirmi Altıncı Bölüm

“Bu çok aptalca,” dedi Markes.

Ama naif istiflenmiş sandalyelerin arasından geçip her zaman dürbünlerin tutulduğu duvar dolabına gitti. İçinde bir tane hasarlı dürbün duruyordu. Aceleyle Markes ve Rollo’nun yanına gidip titreyen parmaklarıyla odağı ayarlamaya çalıştı.

“Ben de bakayım,” dedi Rollo sabırsızca.

“Bekle!” Dürbünü tırabzana yerleştirdi. Açıyı değiştirdikçe parça parça görüntüler belirliyordu. Önce bir kız, herhangi bir kız, ama kendisi, Suki veya Charlonge kadar genç biri, yatakta hareketsiz yatıyordu. Yüzü huzurlu görünüyordu.

Dürbünü onun yanındaki yatağa çevirdi. Başka bir kız. Hayır. Tanıdığı biri. Lottie.

Naif dürbünü aşağı kaydırıldı.

Bir şey kızın yanağına yapışmıştı. Hayır, yapışma değil. Birbirlerine bağlıydılar. Ağza benzeyen geniş ve buruşuk bir açıklık kızın vücudunu emiyordu. Boynuna ve göğsüne dolanmış bir dokunaç ise onu şefkatle, nazikçe okşuyordu.

Bir Gece Yaratığı.

Yaratığın kıvrılmış vücudunun yanında Lottie'nin alt bedenini ve bacaklarını görebilmek için dürbünü tekrar aşağı indirdi. Ama gördüğü şey ikisinin birbirlerinin içinde erimiş karınlarının altında incelen bir çift insan bacağıydı.

Naif dürbünü tekrar kaldırdı.

Lottie'nin kafasını ve cansız yüzünü gördü.

Yanı başında.

Gece Yaratığı'nın kafatası Lottie'nin yastığını paylaşıyordu. Yeni saçlar soluk tüyler halindeyken, vıcık vıcık et yeni tenin pembeliğinde kayboluyordu. Göğüsleri de erimekteydi. Ten tenin içine karışıyordu.

Değişiyor!

Bir örümceğin avını kurutması gibi Lottie'nin bedeni de Gece Yaratığı'nın içine emiliyordu.

Naif şok içinde elindeki dürbünü bırakınca dürbün taş zemine savrulup parçalarına ayrıldı.

Abajurlardan biri sabitlendi ve nef'ten sıçradı. Üstünde durdukları dürbün parçalarını yakan mavi bir ışık saçmaya başladı.

Naif Markes ve Rollo'ya döndü. "Eve'in ana kapıyı zorlamasını engellemeliyiz. Oraya girmemeliler. Abajurlar aslında silah. Onları öldürülecekler."

Öncelikle Markes harekete geçti ve kendisini mobilya yığından aşağı fırlattı. Rollo da onun peşinden koştu. "Dark Eve! Dark Eve!"

Naif daha yavaş arkalarından gidiyordu. Siyah boncuğu almış olmasına rağmen ayağını yere her bastığında bacağına ağrı saplanıyordu. Bu dengesini bozduğundan bir şeylere çarpıp duruyordu. Kaburgalarının altında bir mide bulantısı peyda oldu. Yakında acı bütün zihnini ele geçirecekti.

Kendine öğrettiklerini hatırlamak, acıyı bir kez daha zih-

ninin geri kalanından ayırmayı başarmak için mücadele verdi. Düşüncelerini öteye taşı.

Her adımı bir konsantrasyon mucizesiydi. Merdivenlerin ilk basamağına vardığında cehennem Danskoi'nin üzerine çöktü.

Dış kapı kırılmış, Gece Yaratıkları kargaşa içinde içeriye girmek için birbirlerinin üzerinden debeleniyorlardı.

Naif'in önünde duran Rollo, "Eve!" diye haykırdı. "Kapıları açmayın!"

Naif merdivenlerin ikinci kıvrımına ulaştığında, silahlı abajurların kulüplerdeki radarlar gibi titreyerek narteks'e doğru ışık saçtığını gördü.

Birlikçiler ve diğer çete üyeleri oradaydı, bir kısmı içeri girmeye çalışan bir yığın Gece Yaratığı'yla savaşırken diğerleri küreleri etrafa fırlatıyordu. Acı dolu çığlıklar kiliseyi doldurmuştu.

En alttaki merdivenin duvarının yanında duran Markes'a katıldı.

"Şuraya doğru!" Eve ve Joel'in olduğu yeri gösteriyordu.

Dark Eve ve Clash balyoz ve kılıç darbeleriyle çıkış kapısına doğru yollarını açtılar. Eve bir eliyle kalkanını yukarıda tutarak kürelerden gelen ışınları defederken diğer eliyle de balyozunu savuruyordu. Joel Charlonge ve Suki'nin etrafındaki çemberi korumak için savaşıyordu. Suki Eve'in uzun bıçaklarından birini havaya kaldırdığı gibi kendini savunmaya başladı.

"Nereye gidiyorlar?"

"Dışarıda, gökyüzünde ışıklar var. Sanırım Ruzalia gelmiş. Yankı-konumlayıcıları görebiliyorum."

Naif açık kapılardan dışarıda dönerek Gece Yaratıkları'nın daha karanlık yerlere sinmesine sebep olan spot ışıklarını gördü.

Ve bir şey daha: Örümceğimsi ayaklara tutunmuş metalik

bir şekil.

Lenoir!

Naif.

“Dikkat et!” diye bağırdı Markes onun kulağına.

Kürelerden kaçınarak Narteks’in köşelerine ulaşan Birlikçilerden bazıları galeri merdivenlerini fark etti. Oraya tırmanabilmek için birbirlerini itiştiyorlardı.

Naif ve Markes Eve ve Joel’e ulaşabilmek için onları iterek kendilerine yol açtılar. Sonra, birbirlerine yardımcı olarak düşen sıralara tırmandılar. Onları çığlıklar izledi, ardından da kan kokusu.

Bir gece yarattığı tavandan aşağı atlayarak Markes’ı yere yapıştırdı. Sülük gibi boynuna yapışmıştı. Markes onu çekmeye çalışırken dokunaçlarından birini boynuna dolayıp ilmek gibi sıkıştırmaya başladı.

Markes zar zor nefes alabiliyordu.

“Joel!” diye bağırdı Naif. Düşünmeden Gece Yarattığı’nın üstüne atılıp, emmesini engellemek için tırnaklarını yağlı boğazına bastırdı ama o bir başka dokunacını salıp Naif’in etrafına sardı ve Markes’in üzerine doğru savurdu.

“Hayır!”

Naif’in kulağına gelen çığlıktan sonra metalik bir şey yarattığın hamurumsu karnının derinliklerine doğru girdi. Dokunaçları kasılıp gevşedi ve ikisini de serbest bırakarak hareket-siz biçimde ayaklarının dibine düştü.

Ellerinde bıçaklarla Kero ve Rollo kana bulanmış halde başlarında dikiliyordu.

“Kero, geldin demek? Neden?” diye sordu Naif.

“Belki de birinin bana nasıl yeterince cesur olunabileceğini göstermesine ihtiyacım vardı,” dedi imalı imalı sıratarak.

“Krista-belle nerede?”

“Burada.” Kero döndü ve arkasını koruyan kız arkadaşını yanına çekti. O da en az Kero kadar pis ve kanlar içindeydi ve elinde ahşap tırabzanların kalın bir parçasını tutuyordu.

Naif Gece Yaratığı’nın üstünden atlayıp Krista-belle’ye sarıldı ve kulağına, “Teşekkür ederim,” diye fısıldadı.

“Senin kavgan bizim kavgamızdır,” diye fısıldadı Krista-belle. Naif’e sarıldıktan sonra tekrar erkek arkadaşının yanına çekildi.

“O ışıklı şeyler de neyin nesi?” diye sordu Kero.

“Nef’in içindekileri koruyorlar,” dedi Naif hızlıca. “Kilise ölü ya da ölmek üzere olan Doygunlar ile dolu. Onlardan birini tanıyordum.”

Rollo onun kaldığı yerden devam etti. “Erginler Doygunları buraya getirip onların kuruyana kadar enerjilerini emdiriyorlar.”

“Ne kuruması?” Kero’nun sesi yükseldi.

“Bilmiyorum. Ama her biri bir Gece Yaratığı’nın saldırısına uğramış durumda. Görünen o ki Doygunları Gece Yaratıkları’na hayat vermeleri için kullanıyorlar,” dedi Naif.

Tam o anda öldüğünü zannettikleri Gece Yaratığı’ndan bir dokunaç uzanıp sıkıca Krista-belle’nin boynuna dolandı.

Birisi reaksiyon gösterene kadar Krista-belle’nin kafası yana düşmüştü bile. Hiç sesi çıkmadı.

Krista-belle!Naif’in vücudu tamamen hissizleşmişti.

Kero şoktan çıkıp bütün gücüyle yaratığı bıçaklamaya başladı, ta ki vücudu parçalara ayrılmış bir kara et yığınınına dönene kadar. Sonra Krista-belle’nin yanına, dizlerinin üzerine çökerek onu yaratığın uzvundan kurtardı.

Kafası göğsünün üzerine sarktı ve Rollo öfkeyle haykırdı.

Hâlâ Markes’i tutmakta olan Rollo bakakalmıştı, dili tutulmuş gibi.

“Hayır!” diye feryat etti Naif.

Gidip Kero'nun yanına çöktüğü sırada iki yanında metalik bacaklar belirdi. Aniden açılan kapıdan giren eller onu deri ve kadifeden oluşan bir kozanın içine doğru çekti.

Sadece onu.

"Rollo! Markes! Kero!" diye yırtınıyordu. "Lenoir, onları bırakma."

"Naif, beni dinlemelisin!" Lenoir'ın sesi sersemliğinin içinde ona çarptı. Soluk yüzüne odaklanmaya çalıştı. "Seni dışarıya, Ruzalia'ya götürüyorum. Burayı hemen terk etmen gerekiyor."

Söylediklerinin anlamını algılamaya çalışıyordu ama tek düşünebildiği geride kalanlardı. "Onlarsız olmaz," diye çılgık attı.

Lenoir sinirli bir ses çıkarıp ortadan kayboldu.

Birkaç dakika sonra önce Markes ardından da Rollo aracın zemininde sere serpe yayılıyordu.

Lenoir onların yanına tırmanıp Naif'i sarstı. "Gece Yaratıkları Leyste'nin hayatına karşılık seninkini istiyorlar. Sen burada kaldığın sürece onları yatıştırmam mümkün değil."

"Kero nerede?"

"Onu bırakmak istemiyor ve bizim de bekleyecek vaktimiz yok," dedi Lenoir kızgın bir şekilde.

Araç ayaklarının üzerine zıpladığında Lenoir koltuğun üzerinden Naif'e doğru kaydı. Markes ve Rollo ön kapıya çarptı. Sonra da gecenin içinde narteks'i zangırdatırken hepsini tekrar ters yöne fırlattı.

Pencereden, vızıldayarak etrafını sardıkları bir zeplini korusun bir sürü levya-sineği gördü. Zeplinin göz kamaştıran spot ışıkları tek bir bölgeye odaklanmış, oradaki küçük insan kümesini koruyordu.

Örümcek onları doğrudan balon geminin altındaki bölgede duran Joel ve Eve'in yanına götürdü. Naif Joel'in sarsak ol-

duğunu, ayakta zar zor durabildiğini fark etti. Charlonge onun beline sarılmış dik durmasına yardımcı oluyordu. Diğer taraftan Eve ise ışığın sınırlandığı çemberi kolaçan ediyor, çekicini Gece Yaratıklarına doğru sallıyordu.

Araç ışık havuzunun kenarında durarak tekrar ayaklarını içeri katladı. Lenoir kapıyı açıp dışarı çıktı.

Eve ona doğru koşarken çekicini tehditkâr bir şekilde havaya kaldırmıştı. Onun niyetini fark eden Naif telaşla taşıttan fırladı. "Eve! Dur!"

Rollo Markes'in onun peşinden çıkmasına yardımcı oldu. Joel parmağıyla yukarıyı göstererek, "Bakın!" diye bağırdı. Beşi de durup zeplinin karnından aşağı doğru uzanan istasyonu izlediler.

Joel kanan bulanmış kılıcını Lenoir'a uzattı. "Kardeşimden ne istiyorsun?"

"Onu hayatta tutmak istiyorum," dedi Lenoir. "Ixion'da kaldığı sürece Gece Yaratıkları arasında düzeni sağlayamam. Onların gerginliğinin sebebi o."

Eve çekicini aşağı indirdi.. Çıplak kollarından ter damlıyordu. "Neden... bize...yardım ediyorsun?" dedi soluk soluğa.

"O sizden biri değil," dedi Lenoir. "O bana bağlandı ve ben de onun güvenliğini sağlamak için ne gerekiyorsa yapacağım."

"Bağlandı mı?" diye çıkıştı Joel. "Sen onu yanlış yola saptırmasına sebep oldun!"

"Bunu istediğin gibi adlandırabilirsin ama o hayatta. Şimdi ya burayı hemen terk eder ya da Gece Yaratıkları ve hain Muhafızlar ona zarar verir. Etiket feshedildi. Çoğunluğumu korumamın tek yolu buydu. Varonessa böyle olması için ısrar etti."

Naif bileğine baktı. Kaygan etiket kömür rengine dönüşmüş ve soyulmaya başlamıştı. "Siz kavga ediyordunuz... Modai ve Brand'le. Neler oldu?"

“Modai yaralandı. Sonrasında o be Brand kaçtı ve bir yere saklandılar.” Onların ortaya çıkmasını bekler gibi gecenin karanlığına göz attı. “Buradaki herkesin güvenliğini düşünüyorsan müzisyenle birlikte burayı terk etmelisin. Sadece bu şekilde Gece Yaratıklarını zapt edebilirim. Acele edin.”

Artık istasyon çok yakınlarında asılı duruyordu.

“Clash,” dedi Eve. “Konuş onunla.”

Joel aksayarak Naif’in yanına gitti. “Ret, lütfen git,” dedi. “Zaten buraya gelmeyi hiçbir zaman istememiştin ki. Sadece benim için geldin.”

“Bir dakika, Suki nerede?” diye bağırdı Rollo aniden.

Charlonge ağlamaya başladı. “Kapının orada düştü. Onu tutamadım, sonra da herkes geçmek için itişiyordu ve ben onu gözden kaybettim. Naif çok üzgünüm. Hala... hayatta olup olmadığını bilmiyorum.”

Suki. Naif karanlığa doğru koşup arkadaşını bulmak istedi.

Ama Eve sallanan istasyonu kavrayıp sabitlemişti. Zeplinin açık kapısından aşağı bakan insan silüetlerine eliyle işaret verdi. “Binin. İkiniz de. Şimdi!”

Eve Markes’in yukarı çıkmasına yardım ederken hepsine seslenerek, “Lenoir bana yalan söyledi,” dedi.

“Ne yalanı?” diye karşı çıktı Ergin.

Devam etmemesi için derin bir arzu duyduğunu hissetti, tenini sıkan parmaklar gibi, ama onun altında gerçekten de dürüst bir kafa karışıklığı vardı.

“Doygunlar. Onların daha iyi olacağını, daha iyi bir yere gittiklerini söylemiştin.”

“Ama öyle zaten.” Ve buna gerçekten inanıyordu. Naif bunu biliyordu.

“Danskoi’nin içini görebildiniz mi?” diye sordu Eve ve Joel’e. Joel kafasını iki yana salladı. “Kapıları açtığımız an küreler

saldırmaya başladı, sonrasında da Ruzalia geldi zaten. İçeri girme fırsatımız olmadı.”

“Anlaşılan Gece Yaratıkları’nı geliştirmek için Doygunları kullanıyorlar,” dedi Naif.

“Ne demek istiyorsun?” diye buyurdu Eve.

“Bu sürecimizin bir parçası,” dedi Lenoir.

“Ne süreci?”

Fakat o sırada Lenoir karanlıktan onlara doğru yaklaşan bir dokunacı Eve’den ayırdı. “Buna zamanımız yok!”

Naif Joel’e döndü ve kollarını ona doğru uzattı. “Bizimle gel,” diye yalvardı.

“Olmaz, Ret, Burada kalmam gerek. Kavga henüz bitmedi.” Istasyonun kenarına yaslanıp ona sarıldı. “Seninle gurur duyuyorum. Sen sandığımdan çok daha farklı birisin ve buna çok memnunum. Kendine iyi bak,” diye fısıldadı. Sonra onun elini bırakıp Charlonge’ninkileri tuttu. “Char, sen de burada kalamazsın.”

“Joel haklı, Char. Geri çekilmek ölmek demek.” Naif Joel’e baktı. “Bunu herkes öğrenmeli. Herkese söyle Joel. Bana söz ver.”

“Söz veriyorum,” dedi ve Charlonge’ye istasyona çıkması için yardım etti. “Sen de Ruzalia’ya Dansko’de gördüklerini anlatmalısın.”

Naif kafasını salladı, ardından eliyle işaret ederek Lenoir’ı yakınına çağırdı ve onun kulağına eğildi. “Gece Yaratıklarının Leyste’nin ölümünden neden beni sorumlu tuttuklarını açıklamalısın bana.”

Yüz ifadesi değişti. Bir kez daha mutsuzluğu gördü; öyle bir mutsuzluk ki düşen kar taneleri gibi onu sarıp sarmaladığını hissetti. “Çünkü ben onlardan biriyim ve onlar kendi türlerindeki ölümleri öldürmezler: onlara zarar vermiş bir dönüştürülmüşü bile. Bu yüzden suçlanması gereken de sen oldun,” dedi yumu-

şak bir tonla. Elini tuttu ve umutsuz bir şekilde öptü.

Bu karmaşa başını döndürmüştü. Lenoir yalan söylemişti. Yoksa söylememiş miydi?

Eğer bir şekilde, Gece Yaratıkları Erginlere, Lenoir'a, dönüşmek için Doygunları kullanıyorsa belki de gerçekten de daha iyi bir yere gidiyorlardı.

Ama ona daha fazla soru sorma fırsatı yoktu. Halatlar sarılmaya başladığında istasyon yukarı yükseldi ve onu Lenoir'ın kollarından kopardı.

"Naif!" diye bağırdı Rollo.

Naif de, "Suki'yi bul," diye bağırdı. "Onu bul Rollo, benim için yap bunu."

Ruzalia, bakışlarını kopkoyu göz farlarının altına saklamış, kabin penceresinde bekliyordu. Gür, Rollo kırmızısı saçları ense-sinde halat gibi sıkı sıkıya örülmüştü.

"Şuradakini şifacıya götür," diye buyurarak, dudaklarının arasına yanan bir sigara yerleştirdi.

Üstünde hafif bir zırh olan ciddi görünümlü bir kız Markes'in bir bölmeden kabinin diğer tarafına geçmesine yardım etti.

Sigarasını tütürürken geniş koltuğuna yayıldı ve Naif'le Charlonge'ye karşısına oturmalarını işaret etti. "Evet, söyleyin bakalım bütün bu kargaşanın sebebi hanginiz?"

"Benim," dedi Naif lafı uzatmadan. "Lenoir beni korumak için bir Gece Yaratığı'nı öldürünce Erginler kendi aralarında ikiye bölündü."

Ruzalia öne eğildi. "Seni korumak için mi? Çok etkileyici. Muhafızların lideri neden böyle bir şey yapsın ki?"

Naif Ruzalia'nın delici bakışlarını tepkisiz bir ifadeyle karşıladı. "Şu anda bunun bir önemi yok. Eve ve Clash'ten sana bir mesaj getirdim. Biz Danskoi'nin içini gördük. Erginler Doy-

gunları yeni Gece Yaratıkları oluşturmak için kullanıyorlar.”

Ruzalia elini sinirle bacağına vurdu. “Danskoi. Bunca zaman burnumun ucunda duruyordu. Sapıkça bir şeylerin döndüğünü biliyordum ama hiç kanıtım yoktu.”

Üçü Ruzalia’nın penceresinden, ışınların arasında kürelerle mücadele eden levya-sineklerine baktı. Küreler alev alarak kuyruklu yıldızlar gibi yere düşüyordu. Işıkları tükenirken, Naif Los Fien’den Danskoi’ye doğru metal araçlarla akın akın Lenoir ve diğerlerinin peşinden gelen Erginleri gördü.

Sonra zeplin yükseldi ve sallanarak oradan uzaklaşmaya başladı.

Işıktan izlerin kulüplerden ve haşmetli kiliselerden yayılan parıltılarla birleşmesini izleyen Naif olduğu yere mihlanmıştı. Ixion’dan ayrılmak için burkuyordu. Çok güzel.

“Sıkı tutunun,” dedi Ruzalia.

Zeplin bir kez daha yükseldi ve bu sefer öyle hızlı oldu ki Naif bir an için midesinin vücudundan çıkıp başıboş dolanmaya başladığını sandı. Sandalyesinin koluna yapıştı ve o rahatsız edici histen kurtulmak için yutkunarak, alnını pencerenin camına dayadı. Yukarısı ve aşağısı karanlıktan, bir de Ixion’un gitgide gözden kaybolan ışıklarından ibaretti.

Bu sonsuz gecenin içinde nereye doğru yol alıyoruz?

Ruzalia öne eğilerek onun ve Charlonge’nin dizlerinin üzerine birer şeffaf maske koydu. “Acele edin. Gözlükleri takın.”

Charlonge hemen itaat etti ama Naif şüpheyle gözlüğe bakıyordu.

Bir saniye sonra, parlak gün ışığı ve Ruzalia’nın kahkahası Naif’in duyularında bir patlama yaratınca, gözlerini sımsıkı kapayıp el yordamıyla gözlükleri aradı ve taktı. Gözlerini tekrar açmaya cesaret edip de maskenin filtresinden bakmadan önce gözlerinin acısının geçmesini bekledi.

Gökyüzünün ve denizin görkemi ikisinin birbirinden ayırt etmeyi zorlaştırıyordu. Öyle ki Naif bir an için ters durduklarını düşünmeden edemedi. Daha sonra etrafa yayılmış küçük yeşil şekiller gördü – kocaman bir el tarafından okyanus halısına serpiştirilmiş gibi duran adalar.

Charlonge yanında üzüntü ve rahatlamayla ağlarken, o da ışığın ve renklerin saldırısından kaçınmak için gözlerini kapatıp arkasına yaslandı.

Arkasında bıraktıklarına dair kederi ve öfkesi ve kaygılarından doğan duygusal kargaşa onu garip bir fikre sürükledi. “Ruzalia, sence Erginler Ixion’da olanların yaratıcısı olmaktan ziyade kendi tuzaklarında tıklı kalmış varlıklar olabilirler mi?”

Ruzalia sigarasını sandalyesinin kolundaki metal küllüğe söndürüp bacak bacak üstüne attı. Sonra geriye yaslanıp yüzüklerini ona doğru uzattı. “Ortaya ilginç bir soru attın, çaylak.”

Naif yüzünü ellerinin içine gömdü. Acıdan yorgun düşmüş, ihtimaller denizinde boğuluyor gibiydi. “Rollo diye bir arkadaşım var. Konsey üyelerinden biriyle konuşan bir Ergin görmüş, Mezar’da.”

“Gerçekten mi?” Korsan kadın tekrar öne eğilip başka bir sigara yaktı. “Arkadaşın ne konuştuklarını duymuş mu?”

Naif hayır anlamında başını salladı. “Hayır.” Bunu sesli söylemek, içinde bir amacı harekete geçirmişti. “Ama öğreneceğim.” Rollo için. Krista-belle için. Hepsi için. Öğreneceğim ve geri döneceğim. “Ruzalia beni Mezar’a geri götürür müsün?”